BASKAN
KURGU-BİLİM DİZİSİ

DÜNYALI İSTİLACILAR

ROBERT SILVERBERG

DÜNYALI İSTİLACILAR

ROBERT SILVERBERG

BASKAN YAYINLARI

Yazan : **ROBERT SILVERBERG**
Çeviren : İLKER TUĞAL

«Invaders from Earth»

Ali Rıza Baskan
Güzel Sanatlar Matbaası'nda
dizilmiş ve basılmıştır.
Her hakkı mahfuzdur.
Baskan Yayınları A. Ş.
İstanbul — 1983

Birinci Bölüm

DÜN gece Ted Kennedy'ye bir uyarı geldi. Bu da çoğu uyarılar gibi, rüyâ şeklindeydi. Silâhlar parlamış, tüm yeryüzünü ateş kaplamış ve bir çok masum insanlar ölmüştü. Gökyüzünde termo-nükleer patlamaların oluşturduğu mantar şeklindeki bulutlardan uçsuz bucaksız tarlalar meydana gelmişti...

Ted Kennedy, bir sara nöbeti geçiriyormuş gibi şiddetli titreyişler içinde kasılıp kalmıştı. Bu kasılmanın verdiği rahatsızlıklarla bir an için uyanır gibi olmuş, ancak gözlerini açamamış ve tekrar uykuya dalmıştı.

Gün doğduğunda yüzü bembeyazdı ve sanki bütün gece en ağır işlerde çalışmış gibi tarifsiz bir yorgunluk sarmıştı vücudunu. Çalar saatin gürültüsünü sabırsız bir el hareketiyle kestikten sonra ayaklarını karyoladan sallandırdı ve gözlerini oğuşturduktan sonra gerindi. Bu sırada su sesinden, karısının çoktan kalkmış ve duş yapmakta olduğunu anladı.

Kolay kolay ayılamamıştı Ted Kennedy. Uyku sersemliği içinde ayağını sürüyerek odanın öbür ucundaki sedir ağacından yapılmış sandığa doğru yürüdü, el yordamıyla elbiselerini aldıktan sonra mutfağa yöneldi. Yiyecek makinesinin başında bir an durdu, sonra cihazın üzerindeki düğmelere basmak suretiyle kahvaltısını hazırladı. Bu makine zaman zaman aksilik ederdi; geçen sabah domuz pastırması yerine tost çıkardığını hatırlayıp elinde olmadan yüzünü ekşitti.

Elbiselerini giymek üzere yatakodasına döndüğünde Marge'ı, o kendine has ürpertici sabah tâzeliği içinde kurulanırken buldu.

— Kahvaltı hazır mı?.. diye sordu karısı.

Kennedy başıyla tasdik ederken Marge gardrobun başı-

na geçmiş giyeceği elbisenin seçimini yapmaktaydı. Kırmızı dantelle süslü yeşil elbisesini tercih etmişti Marge. Bugün güzel giyinmesi gerekiyordu. Dokuzuncu Kat'taki konferansın, konusu her ne ise, mutlaka önemli olmalıydı. Üçüncü dereceden halkla ilişkiler uzmanı olan birinin Dokuzuncu Kat'a çağırılması olağan bir şey değildi.

Marge birden kocasına dönüverdi:

— Dün gece kötü bir rüya gördün galiba, dedi. Hâlâ da bu rüyanın etkisinde bulunduğun muhakkak...

— Evet öyle, diye başını salladı Ted, sonra sordu. Seni uyandırdım mı?..

Tatlı tatlı gülümsedi Marge. Sabahın saat 5'inde Ted'i rahatsız eden âni parlak bir gülümseyişti bu.

— Yoo hayır... diye konuştu karısı, fakat hâlâ o rüyanın etkisinde olduğunu görüyorum... Anlat ve acele et... Arabayı kaçırmak istemezsin herhalde...

Ted Kennedy hâlâ tam olarak uyanamamış gibiydi:

— Savaşta olduğumuzu gördüm... diye konuştu.

— Savaşta mı? Kiminle?..

Ted bir an duraksadı, omuzlarını kaldırırken:

— Bilmiyorum... diye kekeledi. Yâni aklımda kalan kesin bir şey yok... Ancak korkunç bir savaştı bu... Ve bu savaşı bizim başlattığımıza dair rahatsızlık verici bir his var içimde...

Karısı gülümseyen gözlerle baktı ona:

— Böyle bir savaş mümkün olabilir mi?.. diye konuştu. Herkes barış içinde sevgilim. Bu yıllardan beri böyle... Dünyada bir daha savaş olmayacak Ted...

Anlamsız gözlerle baktı karısına:

— Belki de dünyada değil... diye mırıldandı.

Sonra saçmaladığını düşündü, gülüp geçmeye çalıştı. Kahvaltısını bitirdiğinde içindeki o anlamsız korku büyük ölçüde azalmıştı. Kennedy, kahvaltı masasında konuşmayı pek sevmezdi; bu nedenle tek kelime olsun söylememişti. Marge bulaşıkları makineye attığında saat 6.10'u bulmuş-

tu. Ted giyindikten sonra apoletlerine biraz altın tozu sürmeyi de ihmâl etmedi. Artık hazır sayılırdı. Marge ise hâlâ gecelikle dolaşıyordu.

Ted Kennedy saat tam 6.18'de verandadaydı ve iki dakika sonra da parlak sarı renkli, 2044 model bir Chevrolet-Cadillac göründü. Direksiyonda Alf Haugen vardı. Haugen, ufak tefek, tombul suratlı ve keskin parlak gözlü bir adamdı. «Steward ve Dinoli»deki ofiste, Kennedy'nin masasının hemen arkasında çalışırdı. Bu hafta arabayı kullanma sırası ondaydı. Ve bu güzel arabasıyla haklı olarak gururlanırdı.

Kennedy, arabaya doğru koşar adımlarla yürüdü. Sonra birden arkasına dönerek Marge'a baktı ve el salladı. Karısının verandaya incecik sabahlığı ile çıkmış olması onu hayli rahatsız etmişti. Çünkü arabada bulunanların çoğu bekâr kimselerdi. Ve Kennedy, arkadaşı Haugen'in aksine, sahip olduğu zenginlikleri açıkça sergilemekten hiç mi hiç hoşlanmazdı.

Kennedy arabanın arkasına geçti, Presslie ve Comeran kendisine yer açtılar. Haugen marşın düğmesine basarbasmaz turbo-elektrik motörler uğuldadı ve araba büyük bir hızla şehrin yolunu tuttu.

Kennedy, arabada bulunanlardan Spalding'i pek sevmezdi. Bu Dördüncü dereceden ince uzun boylu genç adam yolun 3-4 mil ötesindeki apartmanlardan birinde oturuyordu. Bekârdı ve çoğu konularda da söz sahibiydi. Kimsenin o an ne düşünebileceğini bilmesine izin vermeyen bir tipti. Bu hâliyle de insanlar tarafından hiç sevilmeyen bir tip teşkil ediyordu. Ve üç yıldan beri hâlâ Dördüncü dereceden bir memur olmasının da nedeni buydu kuşkusuz. Patronlardan ihtiyar Dinoli'nin yüksek mevkiler için sempatik ve evli-barklı kişileri seçtiği de herkesçe bilinen bir gerçekti.

Mike Cameron birden soruverdi:

— Bugün açıklanacak büyük iş hakkında kimse bir şey biliyor mu?..

Kennedy başını sola çevirdi:

— Ne büyük işi?.. diye sordu. Yoksa sen de mi Dokuzuncu Kat'a çağırıldın Mike?..

Cameron başıyla tasdikledi:

— Hepimiz, hattâ Spalding bile... dedi. Zannedersem Dinoli dün öğleden sonra o kısa notu tüm Üçüncü ve Dördüncü derecelere göndermiş... Sözlerime dikkat edin arkadaşlar, büyük bir takım işler tezgâhlanıyor...

Lloyd Presslie ters bir tahminde bulundu:

— Belki şirket feshediliyordur... Belki de Dinoli, «Crawford ve Burstein» şirketinden bir sürü üst kademe yöneticisi kiralamıştır ve bizler hepimiz üç derece alta itileceğiz...

Arabada bulunanlar Presslie'ye ters ters baktılar, Haugen ise başını salladı ve manidar bir sesle konuştu:

— İhtiyarın elinde büyük ve yeni bir şey var... Lucille ile mesai saati sonuna doğru iş hakkında konuşurken duydum... Eğer inanmazsanız gidip Dinoli'nin sekreterine sorun... Eğer gönülsüzse bir çimdik atıverin!..

Sonra bu söylediklerine kaba kaba güldü...

Araba hız yolunun akışına girmişti. Kennedy, dalgın dalgın ana yolda parlayan beyaz şeritlerin 100 feet altında uzanan şehirlere baktı. Hâlâ bir gece önceki o korkunç rüyânın etkisini üzerinden atamamıştı. Kulaklarında hidrojen bombalarının gökgürültülerini andıran sesleri yankılanıyordu.

Yeni ve büyük bir iş... Ancak bu onu etkilememeliydi. Daha geçen hafta Birleşmiş Alüminyum Madenleri için halkla ilişkiler konusunda bir işe başlamıştı. Bu uzun vâdeli bir projeydi ve ana amacı, Nebraska yöresi insanlarını, ekonomik yönden bir zararları olmayacağı ve bölgelerini henüz işgal etmiş bulunan yerel alüminyum arayıcılarının su kaynaklarını kirletmedikleri konusunda ikna etmekti.

Bu henüz pek yeni bir işti, kendisi bu işten bu kadar çabuk alamazlardı...

Yoksa alırlar mıydı?.. İhtiyar Dinoli'nin ne yapacağı hakkında bir tahminde bulunmak pek zor, hattâ imkânsızdı... Kennedy gayriihtiyarî gerindi. Arabadaki jeneratörlerin mırıltılı titreşimi sinirlerini rahatlatmasını engelliyordu...

Haugen arabayı hız yolundan çıkarıp Yukarı Manhattan'a giden rampadan aşağı sürmeye başladığında saat 6.52 idi. Hemen iki dakika sonra iş merkezinin kalbi olan 123. Cadde ile Lenox'un birleştiği köşeye varmışlardı. «Steward ve Dinoli» şirketinin bulunduğu beyaz parlak kule tam karşılarında yükseliyordu...

Arabadan inip asansöre bindiklerinde saat 6.57 idi ve 6.59'da büronun kapısındaydılar. Saat tam 7'de herkes çalışma masalarının başındaydı...

Kennedy'nin çalışma saatleri 7.00'den 14.30'a kadardı. Bu yıl, şehirdeki düzene göre; reklâmcılar ve halkla ilişkiler uzmanları sabah vardiyasında çalışıyorlardı. 1 Ocak 2045'den sonra ise saat 8.00'de çalışmaya başlayacak grupta olacaklardı. Bu büyük şehrin izdihamını ancak böyle bir vardiya sistemi biraz da olsa önleyebiliyordu. Tüm çalışanların aynı saatte işyerlerine gidip aynı saatte işten çıkmaları kentteki hayatı temelinden sarsabilirdi.

Kennedy'nin masası, birgün önce bıraktığı gibi düzenliydi. Masanın sağındaki kâğıt gözünde ise Bay Dinoli'nin kısa bir notu durmaktaydı. Hemen açıp okudu:

Dokuzuncu Kat
Saat: 14.12

Sevgili Theodore,

Yarın sabah saat 9 veya 9 sularında ofisime gelme nezaketini gösterir misiniz? Gündemde âcilen halli gereken bir konu var ve bu konuda bana yardımcı olabilecek kişilerden biri de sizsiniz.

Teşekkürler ve eşinize en iyi dileklerimle. İş harici konularda daha sık bir araya gelmemiz gerektiği kanısındayım.

LD: lk *Lou*

Gülümseyerek notu hazır evrak dosyasının üzerine bıraktı.

«Lou» imzasının neşeli ve nâzik yönü onu çok az kandırabilmişti. Dinoli, İkinci ve Üçüncü dereceden memurlarla olan ilişkilerinde ilk isimle hitap etmekten çok hoşlanırdı. Kennedy, onun şirketi bu şekilde yönetme şansının Birinci Lig'deki bir beyzbol takımında as orta saha oyuncusu olabilmek kadar az olduğunu biliyordu. Arada gözle görülür büyük bir uçurum vardı ve bu uçurum hiçbir zaman da kapanmamıştı.

Kennedy, nottaki «civarında» gibi ibareleri dikkate almamak gerektiğini de çok iyi biliyordu. Ya saat tam 9.00'da orada olurdu, yahut da derhal Beşindi Derece'ye atılırdı. Dinoli'nin yanında son derece dakik olmak şarttı.

Nebraska'daki durum hakkında şirketin araştırmacılarından birinde telestat ile rapor bekliyordu Kennedy. Ama bu rapor ancak saat 13'de eline ulaşabilirdi. Zaman öldürmek için, başlatılacak kampanya ile ilgili birkaç açış cümlesi üzerinde durarak bazı notlar aldı ve bunları standart bir referans noktası etrafında topladı: BÜYÜK ANONİM ŞİRKETLER İÇİN (bu durumda Birleşmiş Alüminyum Madenleri) İYİ OLAN, SİZİN İÇİN DE İYİDİR...

Aslında kendisini işine tam olarak verememişti bir türlü. Zihni bir takım endişelerle doluyken bu proje üzerinde çalışmanın bir anlamı yoktu. Halkla ilişkiler aslında zor bir işti ve diğer birçok konularda olduğu gibi Kennedy bunu da pek ciddiye alırdı.

Saat 9'a 5 kala yerinden kalktı, masasını kilitleyip Alf Haugen'in masasına gitti. Haugen tezgâhı çoktan kapamış-

tı. Geniş çeneli yüzünde, keskin bir bekleyiş ifadesi okunuyordu.

— Dinoli'yi görmeye mi?.. diye sordu Haugen.

Kennedy başıyla doğruladı:

— Saat 9'a geliyor. İhtiyar geç kalmamızdan hoşlanmaz... dedi.

Presslie ile Cameron'un boş masaları önünden geçerlerken, onların çoktan gittiklerini anlamıştı Ted. Dördüncü dereceden memurların çalıştığı bölümde Spalding onlara katıldı.

— Benim derecemden katılan bir tek ben varım yanılmıyorsam... diye kendine ayaküstü bir böbürlenme payı çıkarmayı ihmâl etmedi.

Asansörlerin bulunduğu bölüme geldiklerinde Kennedy, şirketin İkinci derecedeki memurlarından dördünün özel ofislerinin karanlık olduğunu görmüştü. Bu onların tüm sabahı Dinoli ile geçirdiklerine işaretti.

«Steward ve Dinoli» şirketi binanın 4 katını kaplıyordu. Dinoli'nin ofisi, en alttaydı ve tüm 9. katı kaplıyordu. 10. kat ise şirketin kütüphanesi ve deposu olarak kullanılmaktaydı. Steward ise yönetimden, hattâ şirketle ilgili herşeyden çoktan uzaklaştırılmıştı ama adı şirketin adının başında yeralıyordu yine de. Kennedy'nin odası 11. kattaydı, Beşinci, Altıncı ve Yedinci dereceden olanlar ise 12. kattaki ufak odacıklarda çalışmaktaydılar.

Asansörün kapısı, meşe kaplı ve lüks döşeli bir fuayeye açılıyordu. Dinoli'nin koca göğüslü genç sekreterlerinden biri onları yüzünde güzel bir tebessümle karşıladı. Sonra âdeta emredercesine konuştu:

— Şefle randevunuz var. Lütfen böyle buyurun...

Başta Kennedy, arkasında Haugen ve Spalding olmak üzere küçük televizyon kameralarının bulunduğu koridor boyunca yürüdüler. Sekreter kız da onlara refakat etmişti. Kennedy, elektrik düzenleyicilerin seslerinden gözetleme sisteminin kendilerini izlediğini anlamıştı.

Dinoli'nin ofis kapısı, kalın damarlı meşe ağacından yapılmıştı. Üzerinde altından yapılma, L.D. Divoli yazılı küçük bir plâket yeralıyordu. Onlar yaklaşırken kapı kendiliğinden açılmıştı.

Karşılaştıkları manzara Kennedy için nefes kesiciydi. Dinoli'nin özel ofisi, boyunun beş katı genişliğinde ve sonsuza uzanıyormuş hissini veren büyük bir oda idi. Bir resim-pencere, Manhattan'ın telâş ve kalabalık dolu caddelerinin panaromik bir görüntüsünü vermekteydi.

Dinoli, uzun ve cilâlı bir masanın başında oturuyordu. Ufak tefek, bakışları insanın içine işleyen, 66 yaşında bir adamdı. Zayıf yüzündeki çengel burnu belirli bir çıkıntı teşkil etmekteydi. Bu güçlü burnun çevresinde toplanmış olan çizgiler, jeolojik düzey haritalarındaki yükseklik çizgilerini andırıyordu. Patron:

— Ooo beyler, buyurun oturun... diye konuştu. Derinden gelen, kimi zaman karganınkine benzeyen, kimi zaman top gürlemesini andıran bir ses tonu vardı.

Dinoli'nin iki yanında, şirketin İkinci dereceden dört adamı oturmuşlardı. Dinoli doğal olarak, Birinci derecenin görkemli mevkiini tek başına kaplamaktaydı. İkinci derecedekilerden sonra Üçüncü derecedekiler sıralanıyordu. Kendilerine ayrılan yerlere oturdular. Spalding ise Kennedy'nin yanına oturmuştu. Bu Dinoli ile başlayan, İkinci derecedeki 4 memurla devam edip Üçüncü dereceden 8 yöneticiyle tabana erişen düzgün piramitteki tek göze batan husus, Spalding'in varlığıydı.

Gelip yerlerine oturanları şöyle bir gözden geçiren Dinoli:

— Öyle ise hepimiz buradayız... diye konuştu.

Başının üzerindeki resim pencerenin hemen üst köşesindeki saat tam 9.00'u gösteriyordu. Bu Kennedy'nin gördüğü, zamanın akışını saat, dakika ve saniye olarak gösteren tek saatti. Patronun sesi tekrar yükseldi:

— Beyler, izninizle size yeni müşterilerimizi tanıştırmak istiyorum...

Pençeyi andıran eliyle yanındaki kontrol panelindeki bir düğmeye bastı.

Arkada bir kapı açıldı. İçeriye, yeşil yönetici üniformaları içinde, dik ve üzerlerine tevdî edilmiş görevlerin önemine yakışan bir gurur içinde üç kişi girdi. Evsahiplerine tepeden bakan, hattâ biraz da hor gören bir eda içinde kapının yanında durdular. Dinoli:

— İşte en yeni müşterilerimiz... diye onları tanıttı. Bu beyler, Dünyadışı Gelişme ve Araştırma A.Ş.'den, Ganymede Bölümü...

Kennedy'nin o anda tüyleri diken diken olmuştu. Gözlerinin önünden yıkılan kentlerin görüntüsü geçti birer birer. Acaba gece gördüğü rüyada bir takım gerçekler mi yatıyordu?..

İkinci Bölüm

DİNOLİ, olağanüstü bir şekilde kendisiyle övünüyordu. İlgili ayrıntıları açıklamaya hazırlanırken boncuk gibi gözleri odanın içinde fıldır fıldır dönüyor, masanın etrafında oturan her kişinin üzerinde en az bir kez sâbit kalıyordu.

Kennedy, bu ihtiyar savaşçıya karşı üzüntü dolu bir hayranlık duyuyordu. Dinoli, sâdece kendi etkin çabaları ve buna paralel olarak akıllıca tasarlanmış ayakoyunlarıyla halkla ilişkiler konusunda en üst düzeye tırmanmıştı. İster Üçüncü, ister Altıncı dereceden olsun, onunla ilişkilerindeki yakınlık derecesi kişilere kendi alanlarında tanınacak ayrılığın ölçüsünü vermekteydi.

— Halkla irtibat, İkinci dereceden yönetici Hubbel... Halkla irtibat İkinci dereceden yönetici Patridge... Şirketin Uzay Araştırma Komutanlığı'ndan İkinci dereceden yönetici Brewester...

Dinoli, adamları tanıtırken, bir kuşun kanat çırpmasını andıran hızla el işaretleri yapıyordu.

Kennedy onları tepeden tırnağa süzdü. Hubbel ile Patridge, elli yaşlarında gösteren, vücut yapıları itibariyle güçlü, oldukça fazla ancak yapay olarak yanık tenli masabaşı adamlarıydı bunlar. İkisi de korkunç derecede yetkili ve işinin ehli kimseler olarak görülüyordu. Brewster ise daha başkaydı; kısa boylu ve zayıf, tüfek harbisi gibi dik duran bir adamdı. Köşeli ve kemikli yüzünün ortasında yeralan soğuk gözleriyle odada bulunanları süzmekteydi. Çetin biri olduğu besbelliydi ve yüzündeki güneş yanıkları inandırıcıydı. Kennedy «Elbette, ne de olsa bir uzay araştırmacısı» diye düşünmekten kendini alamadı.

Dinoli'nin tok sesi birden odayı doldurmuştu tekrar:

— Benim personelim olarak hepiniz çok iyi bilirsiniz

ki, bu odanın içinde konuşulan herşey yine bu odanın içinde kalır... Bunu takdir ettiğinize inanıyorum. Aksini düşünen varsa lütfen dışarı çıksın...

Onüç baş aynı anda aşağı yukarı sallanarak bu sözleri tasdiklemişti.

— Güzeeel... dedi Dinoli. Öncelikle şunu söyleyeyim ki, bu Steward ve Dinoli şirketinin aldığı en büyük ve en önemli iş, belki de alabileceği en büyük iştir. Ülkedeki tüm PR firmaları, biz kontratı imzalayıncaya kadar bu işin peşinde koştular. Bu işi başarıyla yürüteceklerin kişisel statülerinde önemli bir yükselişin olacağını eklememe gerek yoktur sanırım...

Dinoli uzun bir süre sustu. Yaşlı patron dramatik yaklaşmada büyük bir ustaydı. Sonra tekrar konuştu:

— Temel bilgileri verecek olursak; ilk önce Yönetici Brewster kendi firması tarafından finanse edilen bir uzay gezisinden henüz dönmüş bulunmaktadır. Binbaşı bundan önceki Mars ve başarısızlıkla sonuçlanan Venüs araştırma gezilerinde de görev almıştı. Şunu da hemen eklemeliyim ki; başarısız Venüs girişimindeki kayıpların minimuma indirilmesindeki en büyük faktör kendisinin kahramanlığıdır. Yönetici Brewster'in firmasının düzenlediği üçüncü ve son araştırma gezisi, güneş sistemimizdeki büyük komşumuz Jüpiter'in en büyük uydularından biri olan Ganymede'a idi...

Kennedy'nin kaşları şaşkınlıkla gerilmişti. Dinoli onun bu hâlini farketmiş olmalıydı ki, kendisine doğru ürkütücü bir bakış fırlattı. İhtiyar kesin bir dille konuşmasını sürdürdü:

— Bu üçüncü gezegenlerarası araştırma gezisi hâlen bir sır olarak saklanıyor. Şirketin bu geziyle ilgili bilgileri gezi başarıyla sonuçlanana dek saklamasındaki tek neden, Venüs girişimindeki sansasyondur...

Dinoli'nin belli belirsiz bir hareketiyle geniş odanın arkasında bir ekran belirmişti. İhtiyar patron:

— Yönetici Brewster, Ganymede'daki çalışmalarıyla ilgili olarak bize bir film getirmiş bulunuyor. Önce hepinizin bu filmi seyretmenizi istiyorum...

Genç sekreter yardımcılarından ikisi yürüyen bir masanın üzerine monte edilmiş bir film gösterme makinesiyle içeri girdiler. Biri makineyi hazırlarken diğeri resim-pencerenin donuklaşmasını sağlayan mekanizmayı çalıştırdı. Oda karardı; Dinoli'nin işaretiyle diğer ışıklar da söndü. Kennedy, ekranı görebilmek için koltuğunu çevirdi. Bu sırada projeksiyon makinesi uğuldamaya başladı.

Kırmızı, beyaz ve mavi renklerden oluşmuş titrek bir yüzey üzerinde «DÜNYADIŞI GELİŞİM VE ARAŞTIRMA A.Ş., GANYMEDE BÖLÜMÜ'NÜN BİR ÜRÜNÜDÜR» yazısı belirmişti. Bunu diğer jenerik izledi. Kennedy ansızın kendini olağanüstü sessiz ve olağanüstü nitelikte tedirgin edici yabancı bir manzara karşısında bulmuştu.

Çıplak ve solgun bir beyazlık hâkimdi ekranda. Soluk mavi bir gökyüzü altında neredeyse sonsuza kadar uzanan bir kar örtüsünün beyazlığı... Uzaklarda tepeleri karlı, çıplak kayalar üzerinde yükselen sivri uçlu dağ sıraları görülüyordu hayâl meyâl. Dönerek yükselen gri-yeşil gaz bulutları bir an kameranın önünü kaplamıştı. Bu sırada Brewster'in etkileyici sesi yükseldi:

— Burası Ganymede'ın yüzeyi. Gördüğünüz gibi çoğu yerde, amonyak metan gazının donmuş karıyla kaplı. Ganymede normal bir gezegen ölçüsünde olup çapı 3200 mili bulmaktadır. Bu Merkür'ünkinden biraz daha büyüktür. Buradaki yerçekimi, dünyanınkiyle eşdeğerdedir. Ganymede yoğun çekirdekli bir gezegen ve tahminen sistem oluşurken, Jüpiter'den kopmuş bir parça...

O konuştukça kamera ve kamerayla birlikte Kennedy'nin gözleri hareket ediyordu. Yüzeye doğru yükselen kaya parçacıklarının üzerindeki düzenli paralel çizgiler, yine böyle bir bazalt uzantısının üzerine yapışmıştı. Kamera birden gökyüzüne çevrilmişti. Kennedy o anda olduğu yer-

de sıçrayıverdi gayriihtiyari. Jüpiter, gökyüzünün büyük bir bölümünü kaplamaktaydı. Ve gökyüzüne asılmış dev bir top gibi duruyordu. Brewster soğuk bir sesle:

— Bu film çekilirken, Ganymede Jüpiter'den 650.000 mil uzaklıktaydı, dedi. Bu mesafeden Jüpiter, Ganymede'dan oldukça büyük parçalar koparabilir...

Kennedy tarifsiz bir sıkıntı içinde bu bulutlarla kaplı canavar gezegene bakakaldı. Kadifeyi andıran inci grisi renkteki yüzeyi, dış atmosfer tabakasının çok altında tasavvur edilemez kargaşalıklar olduğu izlenimini veriyordu. Kameranın bu kocaman dünyayı bırakıp tekrar Ganymede'ın yüzüne dönmesi onu rahatlatmıştı biraz. Kamera aşağı yukarı beş dakika daha gezegenin yalnız ve çıplak yüzeyini görüntüledi. Derken uzay giysileri içinde, yüzleri hava maskeleriyle, vücutları ise metal giysilerle kaplı sekiz kişi belirdi. Brewster: «Araştırmaya katılan arkadaşlar» diye açıklamada bulundu. Daha sonra görüntüde, çıplak bir kaya parçası üzerine konmuş olan ince uzun bir uzay gemisi yeraldı. Parlak gümüşten yapılma gövdesinin üzerinde koyu yeşil renkli numaralar bulunuyordu. «Araştırma gemimiz» dedi Brewster. Geminin gövdesini çeşitli açılardan görüntüleyen kamera uzay giysileri içindeki personele de biraz süre ayırdıktan sonra garip ve soğuk görünüşlü bir havuza çevrildi. Brewster: «Ganymede'daki nadir parafin göllerinden biri» açıklamasında bulundu.

Kamera havuzun kenarından geçip tekrar kar örtüsünü görüntüledikten sonra dört doğaüstü yaratık üzerinde sâbitleşti. Belli belirsiz insan şeklinde olan, burunsuz yüzlü, gözleri et tabakalarıyla kaplı dört yaratık... Bu saçsız yaratıkların soluk beyaz tenleri vardı ve vücutlarının orta kısmını bir kuşak gibi çevreleyen yün örtü haricinde çırılçıplaktılar. Yüzlerinde, anlaşılabilecek bir ifâde olmaksızın üzgün bakışlarla kamerayı gözlüyorlardı. Brewster yumuşak bir sesle: «Bunlar, Ganymede'ın yerli halkı»diye konuştu. Brewster rolünü gerçekten incelikle oynuyordu. Bu

yumuşak sözlerin etkisinin anlaşılması 3-4 saniye aldı. Kennedy sanki midesinin duvarı mahmuzlanıyormuş gibi oldu. Bu gezegendeki yaratıklar onu gezegenden çok daha fazla etkilemişti.

Venüs'ün keşfi bir başarısızlık olmuştu. Teknolojik güçlükler araştırmacıların Venüs'ün atmosferini oluşturan formaldehit ile başa çıkmalarını imkânsız kılmıştı. Ancak oradaki kısa inceleme gezegende hayvansal yaşama ait hiçbir iz olmadığını kanıtlamıştı.

Mars da büyük umutların aksine «boş» çıkmıştı. İnsanlık ve Ted Kennedy, Güneş Sistemi'nde ve belki de tüm evrende insanın yalnız olduğu kanısına varmaya başlamıştı. Fakat şimdi ansızın...

Brewster alışılagelmiş bir seyahatnâmede olduğu gibi; âdeta önemsemez bir ses tonuyla konuşuyordu:

— Ganymede'lılar, herbirinin nüfusu birkaç bin kadar olan dağınık köylerde yaşayan, ilkel yaşama düzeyleri olan yaratıklar... Üç kıtaya dağılmış olan Ganymede topraklarının hepsine yayılmış bulunuyorlar. Sayılarının 25 milyon olduğunu tahmin ediyoruz...

Kennedy, dudaklarını ısırarak geri plândaki metan karı üzerinde duran dört garip yaratığa baktı. Dinoli'nin tüm bu olup bitenlerle ne ilgisinin olabileceğine bir anlam veremiyordu.

Brewster konuşmasına sâkin bir sesle devam etti:

— Orada kaldığımız süre içinde dillerinin temel yapısını öğrenebilmek imkânına sahip olduk. Tamamiyle basit, bitişken bir dilleri var bu yaratıkların. Dilbilimcilerimiz şu an bunun üzerinde çalışmalarını sürdürüyorlar. Ganymede'lıların birbirine rakip klan tipi çalışma sistemleri olduğunu ve bizlere karşı herhangi bir sevgi veya korku duymadıklarını anladık. Araştırmacı jeologların, raporlarına göre Ganymede, radyoaktif mineraller açısından oldukça zengin bir gezegen. Teşekkür ederim...

Brewster'in konuşmasıyla birlikte film de sona ermişti.

Işıklar tekrar yandı, nereden geldikleri belli olmayan sekreterler pencereyi eski durumuna getirip projeksiyon âletini dışarı çıkardılar. Ekran, tavandaki eski yerinde kayboldu...

Bir dakikadan kısa bir süre içinde oda eski hâline dönmüştü, ancak odadakilerin hiçbiri eski hallerinde değildiler. Dinoli ışıldayan gözlerle adamlarına baktı:

— Beyler, sanırım önümüzde yatan konunun büyüklüğünün farkına varmışsınızdır, diye konuştu.

Kennedy, koltuğunda sıkıntı içinde kıvrandı. Anlatılmak istenenlerin bir bölümünü anlamıştı, özellikle Brewster'in gezi izlenimlerinin son cümlesi onun zihninde uğulduyordu: «... Araştırmacı jeologların raporlarına göre, Ganymede radyoaktif mineraller açısından oldukça zengin bir gezegen...»

Gerçi Brewster bunu önemsiz bir şey gibi söylemişti ama olayın en kritik önem taşıyan noktası bu olmalıydı. Dinoli, misafirlerden daha şişman ve uzun olanına bakarak:

— Şimdi Yönetici Hubbel, Ganymede'daki bu durumla ilgili çıkarılabilecek yargılar hakkında adamlarımı biraz aydınlatabilir misiniz lütfen... dedi.

Hubbel, kesik kesik öksürdü:

— Hepiniz de bu gezegen büyüklüğündeki ayda yabancı yaşamın varlığını gördünüz. Ve yine şirketimizin U.N. patent ve imtiyaz anlaşmalarına göre ve kamu yararına işletmeyi önerdiği Ganymede'ın ender mineral zenginliğini izlediniz. Şirket olarak uzayı keşfetmeye uygun gemiler yapma ve geliştirmede oldukça masrafa girdik. Ve doğal olarak Ganymede sâyesinde bu masrafları çıkarmayı düşünüyoruz. Patridge...

Diğeri uykulu bir puma gibi gözlerini kırpıştırdı ve düzgün bir şekilde konuştu:

— Ganymede'lılardan madeni işletme hakkını elde ederken bir takım zorluklarla karşılaşabileceğimiz düşüncesindeyiz...

Kennedy artık olup bitenleri anlamaya başlıyordu. Sağ baldırında bir kasın seğirmeye başladığını hissetti. Dinoli muzaffer bir edâ ile sırıttı:

— İşte böyle çocuklar... Bir anlaşmazlık olabilir; inatçı Ganymede'lılarla anlaşmazlığa düşebiliriz... Bu hareketimizi bazıları bir saldırganlık veya tecavüz olarak nitelendirebilirler. Aslında bu bizim için bir zarurettir. Ganymede'lıların sahip oldukları şeylere ihtiyacımız vardır. Şirket, uzayı insanlara açmak için milyonlarca dolar masraf etmiştir. Bunu anlıyorsunuz, hepiniz zeki insanlarsınız. İşte bu yüzden ikinci sınıf bir işyerinde çalışmıyorsunuz...

Patridge, soğuk bir edayla söze girdi:

— Doğal olarak bazı kimseler bizim bu zarurî ihtiyacımızı hoş karşılamayabilirler, bizim emperyalist olduğumuzu düşünebilirler...

Hubbel, düşünceli bir sesle:

— Bu izlenim tabii ki ancak dikkatli bir halkla ilişkiler idaresiyle safdışı edilebilir, diye konuştu. Böylece tüm meseleyi en kestirme tarafından özetlemiş oluyordu.

Dinoli: «Bu iş için de biz seçildik!» diye konuyu tamamladı.

Hepsi buydu, bütün herşey bundan ibaretti...

Kennedy, duygusal bir ifade takınmamaya çalıştı. Marge'ın deyimiyle «şirket maskesi»ni yüzüne takmıştı. Ancak karısının bilmediği husus, bu maskenin sık sık içteki duygusal boşluğu örtmek için de kullanıldığı idi. Kennedy bir yorumda bulunmak istemedi ve olayları kendi seyrine bırakmayı uygun gördü.

Dinoli sâkin bir sesle konuştu:

— Bu olayı bütün dünyadan gizlemeyi planlıyoruz. Her zaman bu beylerle yakın bir çalışma ve işbirliği içinde olacağız. Kesin tarihler şimdiden belirlenmiş durumdadır. Ganymede'daki yaşamın varlığıyla ilgili ilk bilginin basına duyurulacağı tarih, derhal söyleyebilirim ki, işgâl kuvvetlerinin şirkete yardımcı olarak göndereceği son bir ta-

rih var. Bu tarihler arasında kampanyayı yürütmek ise bize düşüyor...

Sonra sırıtkan bir yüzle personeline baktı ve keyifli bir şekilde arkasına yaslanırken sözüne devam etti:

— Tüzüğümüz, kuruluşumuzda hiçbir zaman dört taneden fazla İkinci dereceden görevli olamayacağını belirtir. Ancak yine de esnek bir kuruluşuzdur. Üçüncü dereceden olanlar resmî bir atama olmaksızın İkinci derece maaşı alabilirler. İkinci dereceden olan sizler de gerekli zamma tâbi olacaksınız... Dave Spalding, senin için durum daha başka olacak; resmen Dördüncü derecede kalmana rağmen Üçüncü dereceden maaş alacaksın. Bu maaş artışlarının sürekli olup olmaması tamamiyle kampanyanın başarısına bağlı olacaktır...

Yaşlı patronun bakışları tek tek adamlarını dolaştı:

— Herşey tamamiyle açık değil mi?..

Onüç baş aynı anda kendisini tasdikledi.

— Tamam öyleyse, diye konuştu. Dinoli ve İkinci derecedeki görevlileri işaretle, siz dördünüz projenin genel koordinatörü olarak görev alacaksınız. Asıl aktif işi Üçüncü derecedekiler ve siz yürüteceksiniz Spalding...

Kennedy'nin ürkekçe başını kaldırdığını farkeden patron:

— Evet Theodore, bir şey mi söyleyeceksin?.. diye konuştu.

Kennedy oldukça titrek bir sesle konuştu:

— Şu anda üzerinde çalıştığımız projeler ne olacak efendim?.. Onlar da aynen sürdürülecek mi acaba?..

Dinoli'nin dudaklarında buz gibi bir tebessüm belirmişti:

— Bu kontrat, imzaladığımız diğerleri arasında önceliğe sahiptir. İkinci derecedeki denetleyicin, seninle projeni Dördüncü dereceden birine devretmen hakkında konuşacaktır Theodore...

Kennedy: «Anlıyorum efendim» diyerek başını salladı.

Bunun artık Birleşmiş Alüminyum Madenleri konusunun sonu olduğunu gâyet iyi anlamıştı.

Dinoli bakışlarını tekrar adamları üzerinde gezdirdi:

— Eğer herşey tamamiyle anlaşıldıysa toplantımız bitmiş demektir, diye konuştu ve ayağa kalkarak devam etti: Bu işte yekvücut olarak çalışacağız. Ve şirkete Steward ve Dinoli'yi seçerlerken yanılmadıklarını göstereceğiz değil mi beyler?..

Onüç baş bu sözleri tasdik etmişti.

— Tamam o halde beyler... Bu sözler, personelin toplantı salonundan çıkmalarını emreden kesin bir ifadeydi. Tek sıra hâlinde dışarı çıktılar. Kennedy de sessizce odayı terketmişti. Aslında içinden taşmak geliyordu. Ciddî bir ahlakî sorunu düşünmekten uzak durmasına yarayan akılsızca bir konsantrasyon içindeydi. Bunun için daha sonra geniş zamanı olacağını düşünüyordu. Bir yandan da «Marge bu işe ne diyecek?» diye merak ediyordu. Filmdeki o ifadesiz yüzlü yaratıkları ve karısının dünyada ayaklar altında ezilen kadersiz kişiler için duyduğu sempatiyi düşünmekten kendini alamadı.

Marge acaba ne diyecekti bu işe?.. Bu Kennedy'nin zihnini kemiriyordu...

Üçüncü Bölüm

KENNEDY'nin evinden gerçek yiyeceğin pahalı, sıcak, iştah açıcı kokusu yükseliyordu. Otomatik ahçı yemeği hazırlarken Marge mutfağın içinde masayı hazırlamak için sağa sola koşturmaktaydı. Yemekte kızartma but, patates püresi ve bahçede yetiştirilmiş bezelye vardı. Listedekilerin hiçbiri sun'i değildi. Kennedy, «Steward ve Dinoli» şirketinde çalışanların, böylesine büyük Connecticut kasabasında sun'i yiyecek yerken görülmeleri riskini göze alamazdı. Tadlarında çok az bir fark bulunmasına rağmen tabii yiyeceklerle sun'i yiyecekler arasında korkunç bir fiat farkı vardı. Ancak prestiji daha önemliydi ve bunu gözden uzak tutmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Üçüncü dereceden görevliler asla sun'i yiyecek yemezdi...

— Yemek hazır!.. diye seslendi Marge. Becerikli ve eli çabuk bir kadındı. Aperatifinin kadehinde kalanını yudumlayan Ted kedisinin kulaklarıyla oynadı ve ses ana kontrol panelindeki bir düğmeye basarak oturma odasındaki üç hoparlörü susturdu. Yayın yemekodasındaki hoparlöre aktarılmıştı. Bach'ın İkinci Branderburg'unun neşeli notaları Marge'ın mırıltıyı andıran şarkısıyla karışarak etrafa yayılıyordu.

Banyoya giren Kennedy, ellerini el yıkama makinesinin oyuklarına yerleştirdi ve tüm günün kirlerinden bir anda arınıverdi. Sonra aynada kendisini seyretti. Yüzü solgun ve çok zayıftı; henüz otuziki yaşında olmasına rağmen gözlerinin etrafında kırışıklıklar oluşmuştu. Hâlini pek beğenmedi; «acaba hep böyle mi görünüyorum?» diye düşündü, sonra bunun böyle olmadığını kabullendi.

El yıkama makinesinin kedi mırıltısını andıran sesi durmuştu. Ellerini kuruladı, yemek odasına geçti. Sofra hazırdı.

Kennedy, bir saat önceki tartışmayı yeniden açtı sofraya otururken:

— Spalding'i anlamıyorum... Dördüncü dereceden bir görevli nasıl olur da birdenbire bu projede çalışmak üzere Üçüncü dereceye sıçrar? Bir manâ veremiyorum buna. O bu işten hiç anlamaz ki...

Marge sâkince konuştu:

— Belki Dave projeyle ilgilenmiyordur...

— Belki ha?.. diye gürledi Kennedy. Bunun ne ilgisi var? Maaşını hakeden bir PR görevlisi pekâlâ herhangi Allahın cezası bir projeyle ilgilenebilir. Birleşmiş Alüminyum Madenleri'nin işini aldığımda Nebraska'daki insanları düşündüğümü mü sanıyorsun?..

— Hayır.

— Elbette hayır. Ve iki hafta içinde projeyle tam anlamıyla haşır neşir olmuş bu konuyla özdeşleşmişken bu işten alınıp bir başka işe verilmek beni gerçekten kırdı. Bunu anlayabiliyor musun?..

Marge tatlı tatlı gülümsedi:

— Genel olarak anladım sanırım. Ama sen Dave'ın yeni kontratta çalışmaya hevesli olmadığını söylemiyor muydun? Bunun için makûl bir sebep olmalı...

— Bu aynı zamanda onun Üçüncü derecede olması gerekirken Dördüncü derecede kalmasının da sebebi... diye homurdanan Kennedy hırsla tabağındaki ete saldırdı ve kısa bir süre sonra konuşmasına devam etti: Onda gerekli ruh yok. Yetenek evet, ama manevî değer hayır... Dinoli bunu bilmiyor sanma. Eğer Dave bu projeye bir deneme amacıyla alındıysa şaşmam... Ya yapar, ya da kovulur...

— Dave'ın PR işi için çok duygusal olduğunu düşünürdün... diye konuştu Marge sâkince.

Kennedy karısına şaşkın ve yarı öfkeli baktı:

— Benim duygudan yoksun bir insan olduğumu mu kasdediyorsun?.. diye söylendi.

Marge gülen gözlerle kendisine baktı:

— Yemeğin soğuyor hayatım... Sen de duygulusun tabii, ama başka açıdan. Biliyorsun ya...

— Hayır... diye homurdandı Ted sonra öfkeli bir sesle devam etti: Neyse kapatalım bu konuyu...

Karısının Spalding'ten hoşlanmasından hiç mi hiç hazzetmiyordu, bu yüzden bu adamı eve dâvet etmekten mümkün mertebe kaçınırdı hep. Yine içini tarifsiz öfkeler basmıştı ki karısının sesiyle kendine geldi.

— Herhalde Alf Haugen bu yeni kontrat üzerinde vahşî bir hevesle çalışıyordur değil mi?..

— Alf bu konuda birinci sınıf bir elemandır... diye konuştu Ted sonra biraz da haset dolu bir sesle ilâve etti: Maaşını arttıracaklarını söyleseler, insanları yamyamlara satma işini bile seve seve kabullenir. Hevesli olması çok doğal. Ancak terfii için yapamayacağı şey yoktur onun...

Bach'ın melodileri sona ermişti. Setin robot kolları plağı pikaptan nazikçe kaldırıp yerine Beethoven'den bir kuartet koydu. Kennedy bu konuda hâlâ geri kafalıydı. Kaset yerine plâkları tercih ederdi.

— Bana bu yeni kontratın içeriğini hâlâ söylemedin, diye konuştu Marge.

Kennedy çatalı elinde suskun kalakaldı, sonra alçak bir sesle kekeledi:

— Bu çok gizli bir iş...

Marge'ın suratı asılmıştı birden:

— Daha önce de bir çok gizli işler yaptın. Hiç başkasına söyledim mi?.. diye söylendi.

— Bu başka, diye konuştu Kennedy. Bu kesinlikle dışarı sızmamalı. Yapamam Marge. Beni anla lütfen...

İkisi de sustular uzunca bir süre. Kennedy, karısına bu konuyu açmamaktaki nedenin gizlilik olmadığını çok iyi biliyordu. Daha önce ondan hiçbir şey saklamamıştı. Ancak onu asıl korkutan şey, Marge'ın bu plânı çok vahşî ve çirkin bulmasıydı. Karısının birçok yönden kendisinden

daha esnek ve daha güçlü olduğunu bilmesine rağmen alabildiğine hassas bir insan olduğu da muhakkaktı.

— Pekâlâ... diye söylendi Marge. Sonra sitem dolu bir sesle ilâve etti: Sen istediğin kadar söyleme. Nasılsa Mary Haugen söyler... O boşboğaz uzun süre sır saklayamaz...

— Mary de bilmeyecek... diye konuştu Kennedy. Alf ona bundan bahsetmeyecek Marge...

Söylediklerinin ne kadar aptalca şeyler olduğunun gâyet iyi farkındaydı Kennedy. Karısının bakışlarından onun ne kadar kızmış olduğu açıkça anlaşılıyordu. Gözlerini yumdu bir süre. Karısına olup bitenleri anlatmak için kendisinde güç toplamaya çalışıyordu sanki. Marge ile sekiz yıllık evliydiler. 2036 yılında kolejden mezun olduğu gece evlenmişlerdi. Nortwestern'den «Halkla ilişkiler» diploması almış ve «Steward ve Dinoli»de Beşinci derecede memur olarak çalışması için gelen teklifi hemen kabul etmişti.

Aradan geçen sekiz yıl içinde Üçüncü dereceye yükselmişti Kennedy ve birkaç yıl sonra da İkinci dereceye yükselecekti. Marge'a karşı o güne dek her konuda tamamen açık olmuştu. Karısı onu bu yüzden sever ve sayardı. Ama şimdi...

Kennedy kendini bir çıkmazın ta içinde hissediyordu. Söylemese aralarında bir kırgınlık olacaktı. Söylediği takdirde bundan çok daha geniş ve derin bir uçurum meydana gelebilirdi. Bu sıkıntı içinde terlemeye başladı. Sonra âni bir kararla konuştu:

— Gel buraya Marge... dedi. Otur karşıma. Bu yeni işin ne olduğunu sana anlatacağım...

Marge, tam karşısına oturdu. Güzel mavi gözlerini kocasının gözleri içine dikti ve merakla onun anlatacaklarına kulak verdi. Genç kadın bu haliyle bir mezartaşı gibi sessiz ve katıydı. Kennedy birden onu karşısında dokuz yaşında ciddî bir çocuk gibi gördü:

— Eeee... dedi. Anlat bakalım, seni dinliyorum...

Kennedy yutkundu, sonra kısık bir sesle konuşmaya başladı:

— Ganymede ile ilgili bir uzay araştırması yapılmış... Ganymede, senin de bildiğin gibi; Jüpiter'in en büyük aylarından biri, bir gezegen olabilecek niteliklere sahip... Ve orada insanlara da rastlamışlar. Akıllı insanlara...

— Müthiş bir şey... diye irkildi Marge, sonra tarifsiz bir heyecan ve merak içinde sordu:Görünüşleri nasıl? Resimlerini gördün mü onların?..

Kennedy karısının sözünü kesti:

— Dur bir dakika, dedi. Sesi zayıf çıkıyordu: Aynı zamanda radyoaktif mineraller de buldular. Dünyanın gereksinimi olan madenler açısından çok zengin bir gezegen burası. Ancak yerlileri, madenleri işletmemize kesinlikle izin vermeyeceklerine benziyor. Yanılmıyorsam, kabilelerin bir saçmalığı bu. Demek istediğim, şirket bir takım zorluklarla karşılaşacağa benziyor. Eğer silahlı direnişle karşılaşırlarsa U.N. ordusundan yardım istemek zorunda kalabilirler. Bu toplumun yararına bir hareket. Onlar madenlerini kullanmıyorlar, bizimse ekonomimiz buna dayalı. Böylece Steward ve Dinoli'ye tanıtım kampanyası işi verilmiş bulunuyor. Biz işin içine burada giriyoruz. Görevimiz bunun basit bir zaruretten ibaret olduğunu onlara anlatmak...

Birden sustu Kennedy. Karısının yüzündeki ifadeyi yakalamıştı. Bu o güzel mavi gözlerin pınarlarında beliren birkaç damla yaşın belirtisi miydi yoksa?.. Marge yumuşak bir sesle:

— Dün gece bunun rüyasını görmüş olmalısın, diye konuştu. Savaş hakkında... Bizim başlattığımızı bile görmüştün... Oysa bunun gibi doğaüstü şeylere pek inanmazdım ben bugüne kadar...

— Marge... diye inledi Kennedy.

Karısı alabildiğine şaşkın, üzgün ve heyecanlıydı:

— Korkunç bir savaş olacağını, masum insanların kat-

ledileceğini sen söylemiştin, diye inledi karısı, hatırlamıyor musun?..

— Bu bir savaşa dönüşmeyecek, diye konuştu Kennedy. Yalnızca o bölge işgal edilecek, kan dökülmeyecek... Bu değerli madenlerin orada çürümesine nasıl göz yumabiliriz?..

Marge heyecan ve endişe dolu gözlerle kocasına baktı:

— Bu işgale karşı çıktıklarını düşün Ted. O zaman ne olacak?..

Kennedy, kendi inanmadığı bir konuda karısını inandırmaya çalıştı:

— Ama niçin, neden karşı koyabilirler Marge?.. Onlar ilkel yaratıklar... Atom silâhlarını bırak, normal patlayıcıları bile yoktur...

Marge ağlamaklı gözlerle baktı:

— Hepiniz vicdansızsınız... diye söylendi. Sonra ilâve etti: Dave Spalding'in dışında... Bu durum bir tek onu alt-üst etmiş görünüyor. Geri kalanların hiçbirinin umurunda bile değil bu durum. İkramiye ve terfiden başka bir şey düşüneniniz yok aranızda... Alf Haugen arabasıyla onların ticaretini yapmayı planlıyordur. Zaten onun tek düşüncesi kendi çıkarıdır. Ya sen, Ted, hiç düşünmüyor musun?..

Marge, kocasının cevabını beklemeden masadan fırlayıp oturma odasına koşmuştu, Kennedy, kedinin ciyak ciyak bağırdığını duydu, biraz sonra da onun hızla odadan dışarı fırladığını gördü. Bu yaşlı kedi, gürültüden ve sert hareketlerden hiç mi hiç hoşlanmazdı zaten...

Kennedy, işin çığrından çıkmak üzere olduğunu anlamıştı. Yavaş adımlarla oturma odasına girdi. Geceleri yatak görevini gören divana uzanmış olan Marge sessizce hıçkırıyordu. İçinin ezildiğini, bir tuhaf olduğunu hissetti o anda. Usulca divanın kenarına ilişip karısının sert sırt kaslarını okşamaya başladı:

— Marge, böyle yapma... dedi. Bu yalnızca bir iş. Hep-

si bu. Ganymede'lıları öldürecek değiliz. Elimizde silah da olmayacak zaten. Ne söylesem, ne düşünürsem, ne yaparsam yapayım, farketmez. Eninde sonunda olacağı bu. Niçin beni suçluyorsun, neden beni kırıyorsun, anlamıyorum...

Hıçkırıklar birden kesilmişti. Kennedy, karısının boş gözlerle karanlığa bakarken içinde kendi kendisiyle bir savaş vermekte olduğunu biliyordu. Bir süre karanlıkta öylece kalakaldılar. Sonra sedirde doğrulup oturan Marge:

— Sanırım bu işi gerektiğinden fazla ciddiye aldım sevgilim, diye mırıldandı ve gülümsemeye çalıştı.

Kennedy eğilip karısını öptü. Ama bu sinirli ve belirsiz bir öpücüktü. Bu tartışmanın sonuçlandığını bildirmesine rağmen buruk bir öpücük...

Bulaşıkları birlikte yıkadılar. Bu sırada iki kez gözgöze geldiler. Kennedy ikisinde de bakışlarını karısının lâcivert gözlerinden kaçırdı. Kendisini çok yorgun hissediyordu. Ganymede kontratı enaz bir yıl sürerdi ve gelecek 13 ay içinde bu işi almasıyla ilgili ahlakî konular üzerinde böyle çok tartışmaların olacağı belliydi, bu da evlilikleri için pek de sağlıklı bir hâl olmayacaktı.

Karısının, kendine özgü bir düşünce yapısına sahip olmasıyla ötedenberi gururlanırdı. Onu sevmesindeki etkenlerden biri de bu bağımsız düşünme tarzıydı. Ancak şimdi bu hâl can sıkıcı bir durum arzetme tehlikesi gösteriyordu. Kennedy; «Belki çocuğumuz olsaydı...» diye düşündü. Belki o zaman nedenler ve davranışlar konusunda bu denli duyarlı olmazdı. Ama çocukları olmamıştı ve büyük bir olasılıkla olmayacaktı da...

Bir süre müzik dinlediler. Kennedy, karısının çok sevdiği oda müziğini yarım kulakla dinleyebildi. Genellikle o da oda müziğinden hoşlanırdı ama bu gece nedense bu müzik yapmacık ve pek aptalca geliyordu...

Saat 8'e 5 kala, «Video seyredelim mi Marge?» diye bir öneride bulundu. Sonra ilâve etti: «Yıllardır yapmıyoruz bunu. Eskiden olduğu gibi yine bir komedi seyredelim...».

Genç kadının cevabı pek kestirme olmuştu: «Nasıl istersen öyle olsun canım...»

Kennedy, ışıkları karartıp videoyu açmıştı. En fazla bir yıllık geçmişi bulunan 48 inçlik bir setti. Onu, divanın tam karşısındaki duvara yerleştirmişlerdi. Bu sosyal zorunluluklardan biriydi, genelde ise pek az kullanmaktaydılar. Kısa süren bir renk girdabından sonra ekran netleşmişti. Biten programın arkasındaki neşeli bir yayını yakalamışlardı. Kennedy, ekranda dans eden sopa şekillerini fazla saldırgan bulmuş, kısacası bunlardan hiç hoşlanmamıştı. Karısını kendisine doğru çekti. Marge sert ve karşılıksız kalmayı tercih etmişti.

Programın sona ermesiyle zamanı bildiren mekanik sesten sonra derinden gelen bir konuşma yükseldi: «Saat 20. Doğu standart zamanı. Bir kıyıdan diğerine Levree Radionic saatleri size zamanı bildirir. Çarksız ve zembereksiz».

Ekranda yine bir renk girdabı olmuştu. Bir başka ses yükseldi bu sırada:

— Bu saatte yayınlanması gereken program, hükûmetin bir haberini sizlere ulaştırmak için yayından kaldırılmıştır.

Kennedy sıkkın bir biçimde yerinden kalkmak istedi:

— İstasyonu değiştireyim, diye homurdandı. Kimbilir yine ne saçmalıklara yer verecekler. Oysa bu akşam komik bir şeylere ihtiyacımız var...

Marge kocasının kolunu sımsıkı kavramıştı:

— Bırak, ilk önce ne olduğuna bir bakalım... diye konuştu. Önemli bir şey de olabilir Ted...

Bu sırada ekranda beyaz dişli, yanık tenli, itinayla düzeltilmiş kızıla boyalı bıyıklı bir spiker belirmişti: «İyi akşamlar. Ben Haberler Dairesinden Don Howell. Sizlere günün, yılın, belki de yüzyılın en büyük haberini getiriyorum... Bulunduğumuz sistemin diğer dünyalarında yaşayan akıllı yaratıkların keşfedildiği açıklanmıştır...»

Kennedy oturduğu yerde kaskatı kesilmişti. «Şimdiden mi?» diye düşündü kendi kendine: «Bu kadar erken mi açıklıyorlar bunu?..»

Marge: «Haber programını kaçırmış olmalıyız!» diye mırıldandı bu sırada. Ekrandaki spiker konuşmasını sürdürüyordu:

«... Bugün öğleden sonra saat 16.45'te düzenlenen basın toplantısı sırasında Başkan bu önemli olayı açıklamıştır. Haber, uzun süredenberi beklenen; uzayda dünyamız dışında olması muhtemel yaşam düzeyleri hakkında yeni ümitler getirmiş bulunmaktadır. Araştırma ile ilgili haberler gelmeye devam etmektedir. Bu arada Ganymede Araştırma Grubu tarafından çekilen özel filmi sunma ayrıcalığı da bize tanınmıştır...»

Ekranda beliren film, Kennedy'nin sabah Dinoli'nin ofiste izlediği filmdi. Yalnız bu kez profesyonelce hazırlanmış kaypak bir de yorum eklenmişti. Kennedy haberi açıklayanın Dinoli'nin bu iş üzerinde günlerdir çalışmakta olan İkinci dereceden bir adamı olduğunu düşündü. Yorumda Ernie Watkinski'nin parmağı olduğu hissediliyordu zira.

Filmde Ganymede'lıların göründüğü yere gelince Marge'ın hayretle

— Hey çocuğa benziyor bunlar!.. diye bağırdığını işitmişti Kennedy. Karısı heyecanla devam etti: Savunmasız ve çıplak yaratıklar. Bunlarla mı savaş yapacağız yâni?..

Kennedy dik dik konuştu:

— Yalnızca topraklarını işgal edeceğiz... Ve muhtemelen onların yerine yöneteceğiz. Uzun vadede çok ileri bir düzeye getireceğiz onları...

— İleri bir düzeye gelmek istemiyorlarsa?.. diye mırıldandı Marge sonra ilave etti: Veya yönetilmek istemiyorlarsa?..

Kennedy başını iki yana salladı. Artık herkes biliyordu; sabah Steward ve Dinoli şirketinin ofislerinde perde arka-

sındaki kampanya başlayacaktı. Sonra birden içini garip bir ürperti kaplayıverdi; «eğer bir adam ikinci dereceye yükselirken karısını yitirirse bunun insana ne yararı dokunur?» diye düşündü soğuk soğuk.

Marge'ı kendine doğru çekti Kennedy. Kısa bir duraklamadan sonra o da ekranı bırakıp kocasının beklediği yapmacılıktan uzak bir sıcaklıkla ona sokuldu...

Dördüncü Bölüm

4 MAYIS 2044... Steward ve Dinoli'de Ganymede Kontratı olarak anılmaya başlayan iş üzerinde yoğun çalışmanın ilk günü idi...

Bir gece önceki haberin dramatik açıklanması tüm dünyada günün konusu olmuştu. Her telefax haberinin, her haber yorumcusunun, her taksi şoförünün bu açıklamayla ilgili ayrı bir düşüncesi vardı. Kennedy bu zamanı, Steward ve Dinoli'deki keskin zekâların şu andaki kaostan belirli ve standart bir kamuoyu oluşturmaya başlamasından önceki şekilsiz başlangıç süresi olarak yorumluyordu.

İkinci dereceden halkla ilişkiler uzmanı ve aynı zamanda Dinoli'nin damadı olan Watsinski'nin ofisinde toplanmışlardı. Watsinski, uzun boylu, yuvarlak omuzlu, soluk yüzlü, kum rengi seyrek saçlarla örtülü kubbemsi kafalı, 38 yaşlarında bir adamdı. Fiziksel açıdan göze batmayan bir tipti. Ancak keskin bir zekâsı vardı ve âcil karar verebilme yeteneğine de sahipti. İkinci dereceye 31 yaşında terfi etmiş ve bir yıl sonra da Dinoli'nin kızıyla evlenmişti.

Oda dizayni olarak 20. yüzyıl dekorasyonunu benimsemişti. Limon sarısı koltuğun kenarına oturup odasında bulunan Üçüncü derecedeki sekiz görevli ile Dave Spalding'i teker teker süzdükten sonra:

— Dün geceki büyük haberi kimler izledi?.. diye sordu. İnce ve tiz bir sesi olmasına rağmen etkileyici bir konuşması vardı. Teker teker süzdü karşısındakileri sonra yüzünün hatlarında bir gevşeme görüldü: Güzeeel... Demek hepiniz izlediniz. Görmek ve öğrenmek istediğim de buydu. Biliyorsunuz o programı ben düzenleyip hazırladım. Bu işte bana Hubbel ile Partridge de yardımcı oldular...

Watkinski koltuğa yaslanırken örümceğinkini andıran

bacaklarını üstüste attı, sonra keyifli bir biçimde konuşmasına devam etti:

— Altıncı ve Yedinci derecedeki arkadaşlarımız sabahtanberi koşuşup duruyorlar. Bir takım sonuçlar elde ettik. Görünüşe bakılırsa, dün akşamki spotu herkes izlemiş. Bu koşuşmalar da Ganymede üzerinde yoğunlaşan büyük ilgiyi gösteriyor. Evet, büyük ilgi var. Bunu yöneltmek de bizim görevimiz. Anlaşılmayan birşey yok değil mi arkadaşlar?..

Bu sorusuna herhangi bir cevap beklemeden konuşmasına devam etti:

— Hepiniz eski görevlerinizden alınmış bulunuyorsunuz. İkinci derecedeki diğer üç kişi yüzeysel olarak aynı genel alanda çalışacaklar, fakat bu anlaşmanın anahtar işi bu bürodan çıkacak. Bu emri doğrudan doğruya Dinoli'den almış bulunuyorum. Sorusu olan var mı?.. İyi... Şimdi yarım saatliğine bu konuyu bir kenara bırakalım. İstediğim ilk şey belli başlı bir yaklaşım önerisi. Kennedy?..

Kennedy, havada dalgalanan elinin görüntüsüyle şaşırmıştı. Kendisinin bile hayret ettiği bir hızla düşündü ve o anda kelimeler ağır ağır dudaklarından dökülmeye başladı:

— Eğer daha önceden saptanmış herhangi bir şey yoksa, genel bakış açımız üzerine bir-iki fikrim var...

Watkinski ilgi dolu bakışlarını Kennedy'nin yüzüne çevirmişti:

— Önceden saptanmış herhangi bir şey yok. Devam et...

Kennedy ağır ağır ve ağzından çıkan kelimeleri tarta tarta konuştu:

— Karımla birlikte dün akşamki programı izledik. Eşimin Ganymede'lıların görüntüsüne ilk tepkisi acıma oldu. Bu yaratıklar eşimin üzerinde annelik koruma güdülerini uyandırdılar. Bunun üzerine oynamayı teklif ediyorum...

— Kurnaz bir düşünce Kennedy... diye konuştu Watkinski, sonra sordu: Bunun üzerinde biraz duralım mı Haugen?..

Haugen kabaca girdi söze:

— Ben karşı çıkıyorum... Karım da Kennedy'nin eşininki gibi tepki gösterdi Hatta onların sevimli olduklarını da düşündü. Kıpırdanmalar da onun evrensel bir tepki olduğunu bildireceklerdir. Evet, Kennedy'nin plânını uygulayalım ve Ganymede'lıları çalılıktaki bebekler gibi geliştirelim. Döğüşmeye yeltenirlerse ne olacak? Ganymede'ı işgale kalkıştığımız zaman bir katliamcı olabileceğimizi düşünün...

Watkinski soğuk bir sesle «Abartma!» diye söylendi.

— Demek istediğim husus şu: Bu yaratıkları sürüler halinde öldürmek gerekebilir. Bunu halktan saklayamayız. Haykırış garip olacaktır. Hükümetin başı mutlaka derde girer...

Watkinski gözlerini kısarak baktı:

— Önerindeki hatayı görüyor musun?.. diye söylendi.

Kennedy mahcubiyet içinde başını salladı. Haugen onun fikrini pek çabuk ve pek duygusal bir biçimde kırmıştı. Halkı en kötüsü için hazırlamak zorunda kalacaklardı...

Watkinski etrafa bakındı:

— Devam etmeden önce, Kennedy'nin görüşünü tartışmak isteyen var mı?.. Bundan emin olmak istiyorum, dedi.

Dave Spalding yavaşça elini kaldırdı. Tüm bakışlar onun üzerine toplanmıştı. Genç adam titrek bir sesle konuştu:

— Kanlı bir katliam ummak yanlıştır sanıyorum. İşgal mümkün olduğunca sükûnetle gerçekleşmelidir. Eğer Ganymede sevgisi için bir reklâm yapacak olursak, bu lânet olası şey iyileşecek ve sakin olacaktır...

Etrafı bir an derin bir sessizlik kaplamıştı. Kennedy, Watkinski'nin sanki çok hastaymış gibi sık sık solumasını duyuyordu. Watkinski, ince sesine sert bir ton vererek konuştu birden:

— Spalding sen sadece Dördüncü dereceden bir adamsın. Biz hoşgörülü olabiliriz. Fakat biz burada halkın fikrini biçimlendirmeye çalışıyoruz. Şirketin yaptıklarını, ya-

rattığımız atmosfere uydurmaya çalışmıyoruz. Onlar bizi kullanıyorlar. Bu çeşit bir şey sana daha önce zarar verdi Spalding. Düşünceni açıklığa kavuşturmazsan, korkarım yine aynı şey tekrar başına gelebilir...

Kennedy, Spalding'e bir göz attı. Genç adam bu azarla birden solgunlaşmıştı. Burun delikleri titremekteydi. Hiç bir şey söylemeden başını önüne eğdi.

Watkinski tekrar konuştu:

— Biraz daha inceleyiniz beyler... Sizi dinliyorum...

Lloyd Presslie söz aldı:

— Yanlış yolu da izleyebilirdik. Ganymede'lıları canavar gibi tanımlayarak etrafı buzla kaplı bir gezegenden ve yabancı kötü ruhlardan bahsedelim. Bu lânet olası ana sevgisi fikrini çıkarın aklınızdan...

Watkinski sarımtırak ve pürüzlü dişlerini göstererek gülümsüyordu:

— Beğendim, dedi. Biraz daha tartışalım...

Watkinski'nin yüzündeki gülümseyiş, güdülecek siyasetin ne olacağı kararına varıldığı anlamına geliyordu. Presslie, Dinoli ve personelinin çoktan düzenledikleri planı tesadüfen ele geçirmişti. Watkinski de bu plâna göre, gerektiğinde Üçüncü derecedekilerin gırtlaklarına çökmek üzere hazırlamıştı...

* * *

Kennedy o gün Steward ve Dinoli'deki sekiz yıllık çalışma hayatının her gününde olduğu gibi öğle yemeğini 10. kattaki kafeteryada yedi. Cüzdanındaki mahfazanın içinden kartını çıkardı, duvardaki yarı saydam plastik levhaya doğru bastırdı ve gözden geçirilmesi için bekledi. Bir dakika sonra alttaki delikten Üçüncü derecedekilere ait perşembe fiks menüsü çıktı. Kartını cebine koyan Kennedy tepsiyi aldı. Denizyosunu bifteği, sentetik sebze türlüsü, hafif fakat gerçek kahve... Dinoli yemek konusunda hiç

de özgür düşünceli olmamıştı. İkinci derecedeki yöneticiler yemeklerini ofislerinde yerlerdi. Bu durumda Kennedy onlara nasıl hizmet edildiğini bilmiyordu ama yemeklerin yüzde yüz doğal olmadığına bahse girebilirdi...

Kafeteryanın ön tarafındaki Üçüncü derecelerin masasına doğru giderken, biri, tepsisini düşürecekmiş gibi dirseğini dürttü. Elindeki tepsiye zorlukla hâkim olan Kennedy öfke içinde arkasına döndüğünde Dave Spalding'in özür dilercesine sırıtan yüzüyle karşılaştı.

— Üzgünüm Ted, tepsini düşürmek istememiştim, dedi Dave sonra hemen ilave etti: Sana seslendim ama duymadın...

Kennedy, karşısındaki gencin elindeki tepsiye baktı gayriihtiyarî. Dördüncü derece yemeği, onun çoktan unuttuğu bir şeydi çok şükür. Ve bu menüyü tekrar görmek onu hiç de memnun etmemişti. Hafif çorba, kalorik köfteler, protein sosu ve sentetik kafein... Yarı utanç, yarı tiksintiyle bakışlarını çevirdi.

— Ne var Dave?.. diye konuştu. Bir şey mi diyecektin bana?..

Dave Spalding başını salladı:

— Evet Ted, dedi. Şayet öğle yemeği için bir planın yoksa yandaki masalardan birine oturabilir miyiz?..

Kennedy omuzlarını silkerek kabul etti. Spalding'in kendisinden öğrenmek istediği bir takım şeyler olabilirdi. Üçüncü dereceden biri olarak bir astının müşkülüne cevap vermek onun sorumluluk ve görevleri arasındaydı.

Kafeteryanın yan tarafında bu gibi durumlar için hazırlanmış birkaç masa vardı. Genelde herkes kendi derecesindekilerle birlikte yerdi ama karışık dereceler için hazırlanmış masalar da bu gibi ihtimaller gözönünde tutularak hazırlanırdı. Bu masalardan birine oturdular. Kennedy, İkinci derecedekilerin kendi ofislerinde yemelerine sevinmişti. Adının Watkinski'nin kulağına Spalding'inkiyle birlikte gitmesini istememişti...

Spalding bakışlarını onun gözlerinin içine dikerek:

— Açıkça konuşabilir miyim Ted?.. diye sordu.

— Elbette Dave... dedi. Kennedy'nin içi rahatlamıştı birden. Spalding 28'indeydi, yâni Marge ile akrandı. Harris bir yıl önce bağımsız bir basın acentasında çalışmak üzere ayrıldığında Spalding Üçüncü dereceye girebilirdi. Ancak yerine Lloyd Presslie atanmıştı. Kennedy: «Kafanda ne var?..» diye sordu.

Spalding birden duraksadı. Bir kaşık dolusu kalorik köfte, tabakla ağzı arasında havada asılı kalmıştı:

— Ganymede anlaşması hakkında ne düşündüğünü bilmek istiyorum...

Kennedy kestirme cevabı tercih etmişti:

— Meydan okuyan bir iş... demekle yetindi.

Spalding bir kuyu gibi kopkoyu, kapkaranlık gözlerini, onun gözlerine dikti:

— Yalnızca bir iş, bir meydan okuma mı?..

— Başka ne olabilir ki?..

Spalding, Ernie Watkinski'nin en çok kullandığı sözcüğüyle alay edercesine konuştu:

— Judas'tan bu yana yapılan en büyük satış ve sen bunu en az benim bildiğim kadarıyla biliyorsun Ted... Tüm sorun basitçe, stratejik terörün gaspedilmesinden ibaret ve bizim bu fikri halka ileteceğimize inanılıyor...

Kennedy önemsemez bir eda ile söze girdi:

— Bir şey değişir mi?.. Hangi malı satıyoruz? Türel grupları çekmek istiyorsan, tüm acentaya telefon edebilirsin. Bunun gibi gizli ve önemli bir çok işim var Lloyd. Tabii senin de var. Üzerinde çalıştığım Birleşmiş Alüminyum Madenleri'ni bir örnek olarak gösterebilirim...

Spalding sıkkın bir biçimde başını salladı:

— O halde Nebraska'daki insanları suların kirlenmediğine ikna etmek zorundasın. Sanırım bu yeterince küçük, bunun üstesinden gelebilirsin. Fakat unutma ki Ganymede

çok büyük. İki dünyayı aldatmak zorundayız. Bizimkini ve onlarınkini. Bunu demek istiyorum Ted...

— Anlaşma için mi?..

— Hayır, acenta için...

Kennedy sakince düşünmeye çalıştı. Sonra sakin bir sesle sordu:

— Peki, bütün bunları bana ne diye anlatıyorsun?..

— Birine anlatmalıydım, diye konuştu. Ted, sana söyleyebileceğimi düşündüm. Sanırım sen de benim tarafımdasın. Marge da öyle. O seni ikna edebilir...

Kennedy kulaklarının uğuldadığını hissetti bir an:

— Marge'ı bu konunun dışında tut, diye homurdandı.

Spalding yirmisekizinde olmasına rağmen el'an vahşî gözlü bir çocuktu. Bazıları hiç büyümezler, yaşamın uzlaşmalardan ibaret olduğunu asla öğrenemezler hani. İşte Spalding bunlardan biriydi.

— Gerçekten acentayı bu kontrat yüzünden terkedecek misin?.. diye sordu.

Spalding solgun yüzünün ortasında büsbütün irileşen gözlerle baktı:

— Çoktanberi bunu düşünüyordum. Bize birbiri arkasına bir çok numaralar yutturulmaya çalışıldı Ted. Ama bu kez yutturmak istedikleri çok büyük. Çok iğrenç bir şey bu Ted. Diğerleriyle elimden geldiğince ilgilenmeye çalıştım. Fakat onlar beni Dördüncü dereceden bu işte görevlendirmek zorundalar. Ama neden?..

Kennedy düşünceli bir şekilde söylendi:

— Kimbilir?.. Belki de nasıl tepki göstereceğini görmek istediler...

— Görecekler... diye homurdandı Spalding. Bu sabah Watkinski ile karşılaştığımda, satış taktiğimi göstermek istedim. Sen vazgeçmiş olsan bile, savunduğum senin bakış açındı. Nasıl azarlandığımı gördün. Bunun taktiği uzun zaman önce tezgâhlandı Ted...

Kennedy, birden ürperdi. Tabağını mübalâğalı bir dik-

katle temizledi. Kazandığı bu zaman içinde biraz düşünmek imkânını buldu. Önce bunun kendi sorunu olmadığını düşünmek istedi; duygusal bir çapraşıklığa girmeden, Spalding'in vicdan azabıyla ilgilendi.

— Bunu düşünmemiştim... diye mırıldandı, sonra birden konuyu değiştirerek devam etti: Nereye gidebilirsin? Artık genç sayılmazsın. Yirmisekiz yaşındasın ve halâ Dördüncü derecedesin Dave. Dinoli'nin seni kara listeye alacağı besbelli. PR'de bir yerde veya reklâmcılıktan başka iş bulamazsın...

— Zaten istemem ki... Büyük bir iş olmadıktan sonra Dinoli'den başka bir yerde çalışmak çok saçma bence...

Kennedy sıkkın bir biçimde konuştu:

— Geçemezsin de. Dinoli'nin etrafta pek büyük nüfuzu var. Ayrıca üç yıllık adamlarının işi bırakmalarından da hiç hoşlanmaz...

— Başka bir işe girmek istemiyorum Ted. Hep yazar olmayı istemişimdir. Bu konuda şansımı denerim...

— Video mu?.. diye boğuk bir sesle konuştu Kennedy. Sonra devam etti: Dinoli"nin o işte de parmağı var...

Spalding başını iki yanına salladı:

— Hayır Ted. Video değil, kitap...

Kennedy ilk kez Spalding'in gözlerinde o çocuksu ışıltıları gözlemiyordu. Şaşkın bir sesle söylendi:

— Kitap mı?.. Kitap yazarak hayatını kazanamazsın Dave. Yılda 2 ya da 3 bin tane kitap satabilir misin?.. Bu senin sonun olur...

Spalding fütursuz ve kararlı bir biçimde omuz silkti:

— Mecbur kaldıktan sonra neden yapmayayım?..

Kennedy onu daha başka taraftan yakalamak istedi:

— Evlenmek istemiyor musun sen?.. Aşık olduğun biri yok mu Dave?..

Spalding alabildiğine sakin bir şekilde cevapladı:

— Sevdiğim bir kız var ama, bekleyebilir Ted. Yeterince bekledi de zâten...

Kennedy, genç adamın zayıf mı, yoksa güçlü mü olduğuna karar veremiyordu:

— Bu konudan başka birisine söz ettin mi?..

Spalding başını iki yanına salladı:

— Hayır Ted... Yalnız sana söyledim.

İçini birden çapraşık bir duygu kaplamıştı Kennedy'nin. Bu genç adamdan nefret ettiğini biliyordu ama yine de onu kurtarmak için dil döküyor, çaba harcıyordu. Yine ısrarla üzerine gitti:

— Dinle Dave... Bana kalırsa bir süre bekle. Bir hafta iki hafta, bir ay... Hiçbir şey yapmaya kalkma. Ayrılmayı düşünsen de bunu gerçekleştirme. Dinoli'den ayrılırsan, batarsın; mahvolursun...

Spalding'in gözkapakları sanki derin bir düşünce alemine dalmış gibi kapanmıştı. Uzun uzun düşündü, sonra gözlerini açıp Kennedy'ye baktı:

— Kimbilir, belki de haklısın Ted... diye mırıldandı. Dediğini yapıp iki hafta daha bekleyeceğim. Ama sadece bu anlaşmayı daha iyi bir duruma sokup sokamayacağımı anlamak için. Eğer iki haftaya kadar bir gelişme olmazsa ayrılırım...

— Bu duygusal bir davranış çocuğum...

Büyüklük taslayan bu «çocuğum» sözünü nasılsa ağzından kaçırmıştı Kennedy. Bu yüzden tuhaf bir rahatsızlık hissetti içinde. Spalding gülümseyerek ona baktı.

— Yaşamak için bu acentaya ihtiyacın var, değil mi?.. Ancak Lou Dinoli'nin erdemlerine satılmış biri olduğunu aklından çıkarma...

Kennedy yarı sıkkın yarı öfkeli söylendi:

— O ermiş değil, ben de değilim... Zaten bugünlerde ermişlik de para etmiyor artık. Fakat işime devam edeceğim. Bundan sonra vicdanım rahat yaşayabileceğim...

— Bir şeyi merak ediyorum... diye mırıldandı Spalding.

— Neyi merak ediyorsun?..

Spalding birden caymıştı:

— Hiçbir şey... dedi. Ağzıma geleni söyledim herhalde.. Bu benim pek eski bir alışkanlığımdır Ted. Sonra mutluluk içinde gülümsedi: Bana zaman ayırdığın için çok teşekkür ederim. Aklımdakileri açıklığa kavuşturdun. Sana müteşekkirim Ted...

Yemek paydosunun bittiğini bildiren gong çalmıştı. Kennedy birden bu gong sesini büyük bir kurtarıcı gibi gördü. Spalding, kolunu okşadı. Ve boş tepsisini kovanın içine atarak oradan uzaklaştı. Kennedy de aynı hareketleri taklit etmişti. Plastik tepsiyi bulaşığa doğru kaydırıverdi. Hareketleri mümkün olduğunca ağır yapıyordu. «Haugen gibi fanatik bir acenta adamı değilim ben. Sanırım bazı kötü şeyler yaptık. Bu kontratın kötü bir şey olduğunu düşünüyorum. Fakat ortaya çıkıp bunu söylemenin hiçbir anlamı yok. Ayakta duran itiliyor...

Birden Dave Spalding'e acıdığını hissetti. Vicdan azabı içinde bulunan bir insana acımak gerekirdi. Kennedy içinde eziklik duyarak masasına doğru yürürken, vicdan sahibi biri için yaşanacak bir dünyada olmadıklarını düşünüyordu...

Beşinci Bölüm

MAYIS ayının ikinci haftasına doğruydu. «Steward ve Dinoli» şirketi önceki anlaşmalar grubundan, şimdi yapmakta oldukları işi içerene uğraşmadan bir geçiş yaptı. Furman adındaki parlak gözlü, Dördüncü dereceden bir memur Kennedy'nin Birleşmiş Alüminyum Madenleri projesini devraldı ve Kennedy de o andan itibaren Ganymede projesinin sürekli elemanı oldu.

Watkinski, projenin koordinatörü olması nedeniyle Kennedy'nin direkt âmiri durumundaydı. İkinci derecedeki üç adamın her birinin bu konuda ayrı ayrı sorumlulukları vardı. Kaderer, uzay alım-satım işleriyle ilgileniyor, Mc Dermott hükûmetle irtibat ve U.N. Meclis üyeleriyle temas konusunda görev yapıyor, Poggidi ise eğitim testlerini yürütüyordu. Ancak bunlar ister istemez yardımcı girişimler oluyordu. Merkezi Dinoli'nin yerini alacak olan ve aynı zamanda İkinci derecede görevlilerin yöneticisi durumunda bulunan Watkinski yönetiyordu.

Hiç kimse, Watkinski bile projenin ilerlemesi konusunda acele etmiyordu. İlk günler her şey alabildiğine büyük bir sükûnet içindeydi. Bu hayli garip bir başlangıç sayılabilirdi.

Akılda tutulması gereken birkaç hedef tarih vardı sadece. Kennedy bunları yukarıdan aşağıya sızar sızmaz özel not defterine kaydetmişti:

21 Mayıs 2044 — Toplumsal duygudaki geçişin başlangıcı. Ganymede'lıların sempatik olmayan tanımına hazırlık.

17 Eylül 2044 — Programın kuvvetlendirilmesi; operasyonun doruğuna ulaşma.

22 Eylül 2044 — Şirket, Birleşmiş Milletler'e gerektiğinde yardım edebileceğini bildirecek; S ve D.'nin üzerinde durulacak.

11 Ekim 2044 — Zirve ile ilgili olay.

12 Ekim 2044 — En uygun ve arzu edilen zaman. Birleşmiş Milletler, şirketin haklarını korumak için Ganymede'ı işgale karar verir...

Kennedy, karısının bu zaman çizelgesini görmesini istemediğinden onu bürosunda saklamayı tercih etmişti. Çizelge çok düzgündü, çok iyi plânlanmıştı ama Marge'ın ilk tepkisinin ne olacağının gayet iyi farkındaydı.

Spalding'in masası Dördüncü derece bürosundan alınmış, Haugen ile Kennedy'nin masalarının yanına konulmuştu. Spalding masasının üzerine mühürlü bir zarf konulduğunda onu açıp şöyle bir göz gezdirdikten sonra:

— İşte saldırının plânı, diye mırıldanmıştı.

Alf Haugen şaşkın bakışlarını Spalding'e çevirdi:

— Hangi lânet olası şeyden bahsediyorsun?..

Ofiste bir hır çıkacağa benziyordu. Kennedy söze karıştı:

— Her zaman herşeyin kendi menfaatin doğrultusunda gitmesini arzularsın değil mi Dave? Ganymede'lıların ezileceğini düşünsen iyi olur, dedi.

Spalding şaşkınlık içinde kekelemişti:

— Şey, biz...

Kennedy kesin bir edâyla konuştu:

— Onu Dinoli'ye vermek zorundasın. Bir zaman çizelgesini 6 ay içinde sonuçlandırabilir ve tüm eğilimi öylesine iyi yargılar ki, 24 saat içinde programı değiştirmemiz gerekmez...

Haugen tok bir sesle konuştu:

— Bu bir ticaret oyunu, dedi. Dinoli'nin köpekbalığı gerçek bir köpekbalığı. Allah kahretsin ama yine de bu adama saygı duyuyorum. Dinleyip dinlememesine de aldırış etmiyorum doğrusu.

Spalding endişe dolu bir sesle sordu:

— Üçüncü derece ofisinin telgraf telleriyle donatılmış olduğunu gerçekten düşünüyor musun?...

Haugen omuz silkti:

— Belki olabilir, diye konuştu. Dinoli etrafında sadık elemanların bulunmasından hoşlanır. Kimin sadık olduğunu bulmanın da yolları vardır. Fakat bu beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor. Ben sadık bir elemanım. Eğer söylediğimi yaşlı Lou yapmaya kalkışırsa, endişelenecek bir şey yok demektir...

Kennedy zaman çizelgesini şöyle bir gözden geçirdi, sonra kalkıp Spalding'in yanına gitti, iki eliyle masaya yaslandı. Yüzünü onun yüzüne doğru iyice yaklaştırarak konuştu:

— Bana biraz yardım edebilir misin Dave?.. Bir araştırma yapmam gerekiyor, kütüphaneye gideceğim oradan birşeyler taşımamız gerekecek...

Spalding şaşkın şaşkın bakmıştı:

— Niye odacıyı çağırmıyorsun?.. diye söylendi.

Kennedy, ayağının ucuyla Spalding'in masanın altından hafifçe dışarı çıkmış olan ayağının ucunu usulca dürttü.

— Bu çocuklara güvenemiyorum doğrusu. Onun için senin yardımını istedim, diye konuştu.

Spalding şaşkınlığını üzerinden atamamıştı. Omuz silkip başını salladı ve isteksiz bir biçimde masasından kalktı. Üçüncü derece bölgesinden çıkıp koridora girdiklerinde Kennedy koluna sıkıca yapışıverdi, alçak bir sesle:

— Şu saldırı plânı söylentisi tamamen yanlış, öyle adlandırılmıyor, diye fısıldadı.

— Öyle değil mi yâni?..

Kennedy fısıltı halinde de olsa kesin bir dille konuştu:

— Ne burada, ne orada, Üçüncü derecelerin bölümünde şirketin aleyhinde konuşmayacaksın. Haugen seni rapor etmeye kalksa haklı olacaktı...

Spalding soğuk bir şekilde sırıttı:

— İğrenç bir işin aleyhinde konuşmak kanuna aykırı mı?..

— Evet, dedi Kennedy. Bağlı olsan da, olmasan da ağ-

zını tut veya buradan ayrıl. İkisinden birini seç Dave. Birkaç gün önceki yazar olma tutkularına ne oldu?

Spalding tatlı bir mahcubiyet içinde gülümsedi:

— Vicdan azabımı susturmaya ve sonuna kadar dayanmaya karar verdim...

Kennedy başını salladı:

— Bu duygusal bir tedbir Dave. Genç isyancı fikirlerinden seni biraz kurtulmuş olarak görmek beni sevindirdi.

— Sen ne şeytansın Ted, diye gülümsedi Spalding. Sonra sakin bir sesle devam etti: Ben hiçbir şeyden kurtulmuş değilim. Sebat etmeye karar verdim, çünkü paraya ihtiyacım var. Şimdi Üçüncü derece maaşı alıyorum. Bu iyi bir gelir benim için. Dinoli Baba'nın parasını birkaç ay daha alayım, ondan sonra ayrılmak için elimde biraz param bulunacak ve istediğimi yapabileceğim o zaman...

Spalding bir an duraklamıştı sonra gözlerinin içini ışıltılar kaplamıştı birden. Heyecanlı bir sesle konuştu:

— Kinizm'e (kinizm: Ahlâkı hor görme) karşı kinizmle savaşacaksın dostum. Bu işin çıkar yolu bu...

Kennedy göz kırpmakla yetinmiş, başkaca birşey söylememişti. Spalding konuşmasına devam etti:

— Şu kütüphane meselesi doğru muydu, yoksa bana nasihatta bulunmak için mi uydurdun bunu Ted?.. diye sordu.

Kennedy tek kelimeyle cevapladı:

— Uydurdum...

— Ben de öyle düşünmüştüm zâten, diye gülümsedi Spalding. Şu halde işimin başına dönebilir miyim?..

Spalding başıyla bir selâm vererek oradan uzaklaşırken Kennedy kendi kendine «pis herif ne olacak» diye homurdandı. Koridorda birkaç dakika öylece durdu, sonra yüzüne yorgun bir ifade vermeye çalışıp odasına döndü.

Haugen soğuk su dolabının başındaydı. Kennedy de oraya gitti. Haugen bardağındaki soğuk suyu sindire sindire yudumlamaktaydı. Spalding ise masasının üzerindeki dos-

yalarına eğilmişti. Kennedy bardağını soğuk su dolabına uzatırken:

— Toplantı ne zaman? diye sordu.

Toplantının ne zaman olduğunu biliyordu, fakat yine de sormuştu. Haugen:

— Watkinski yarım saat içinde bizi ofisinde bekliyor, diye konuştu. Hemen arkasından meraklı bir sesle ekledi: Parlak bir fikrin var mı?..

Kennedy umursamaz bir edayla konuştu:

— Birkaç fikrim var, fakat bilmem Ernie'nin hoşuna gider mi?..

Haugen eni konu heyecanlanmıştı:

— Yaa sahi mi?.. diye sordu.

Ancak Kennedy konuyu birden değiştirmişti:

— Doğru konuş Alf, bu Ganymede işi hakkında ne düşünüyorsun?.. diye sordu.

Ve bu sorusunu sorduğu anda da hata yaptığını farketti. Haugen'in kaşları birden çatılıvermişti:

— Ne mi düşünüyorum?.. diye homurdandı. Ne hakkında?..

— Kontrat... Bunun doğru olup olmadığı hakkında...

Kennedy konuştukça işi büsbütün kötüye götürdüğünün farkındaydı.

— Doğru mu diye mi soruyorsun?.. diye homurdandı Haugen. Gözleri iri iri açılmıştı: Yoksa Spalding'ten birşeyler mi duydun?.. Seni endişelendiren nedir bu konuda Ted?..

Kennedy gülümsemeye çalıştı:

— Beni endişelendiren bir husus yok Alf. Yalnız Marge bu konuda çok endişeli. Karımı bilirsin; aşırı derecede insancıldır. Bu işi gözünde o kadar büyütüyor ki, anlatamam..

Haugen içtenlikle gülümsedi:

— Böyle konuşman beni çok şaşırttı Ted, dedi. Güzel bir evin, eşi bulunmaz bir karın, lüks bir hayatın var. Üçüncü dereceden bir yöneticisin. Bir yılda ikramiyeler

hariç 30 bin alıyorsun ve İkinci dereceye geçmek için uğraşıyorsun. Kesinlikle söyleyebilirim ki oraya da geleceksin. Bunun için gerekli tüm meziyetler var sende...

Kennedy yüzünün mahcubiyet içinde kızardığını hissetti:

— Ama Alf, sorularımın yanıtı bu iltifatlar değil ki...

Alf Haugen babacan bir şekilde gülümsedi:

— İltifat değil, gerçek. Hem de somut bir gerçek Ted. Sende aranan bütün meziyetler var. Pek çok kimseler senin bu özelliklerinden yoksundur, dedi. Sonra ilâve etti: Pekâlâ, şimdi Dinoli seni çağırdı, Ganymede gezegeni veya ayı, her ne haltsa, hakkında toplumun şöyle şöyle düşünmesini istediğini söyledi. Hâlâ bunun doğru olup olmadığını mı münakaşaya kalkışacaksın?.. Haugen bir kahkaha atarak sözüne devam etti: Vallahi yapar mı yaparsın! Yılda 30 bin umrunda mı senin?..

Kennedy, elindeki bardaktan bir yudum su içti:

— Evet, evet... diye mırıldandı.

— Anlıyorsun değil mi Ted?..

Kennedy başını sallayarak tasdikledi:

— Zannedersem, diye mırıldandı...

Yarım saat sonra Kennedy, Ernie Watkinski'nin ofisinde, yanında Haugen ve tam karşısında Spalding olmak üzere masadaki yerini almıştı. Watsinski pek sakin görünüyordu. Kaba gövdesini koltuğa yaslamış, grubun tamamlanmasını bekliyordu. En son olarak Richardson içeri girip masadaki yerini aldı. Watsinski birden yerinde doğrulup tiz sesini yükseltti:

— Bugün mayısın 11'i baylar... Bu odadaki geçen toplantımızdan bu yana tam bir hafta geçti. Aynı zamanda hepinizi bu sabah dağıtılan zaman çizelgesini görmüş olarak kabul ediyorum. Eğer görmeyeniniz varsa elini kaldırsın... Güzel. Demek hepiniz gördünüz... Dediğim gibi, kampanyamızın halka açılmasına tam on günümüz var. Bir sürü işimiz var baylar. Joe Kauderer'in bizim için basın-yayın

araçlarıyla nasıl ilişki kurmaya çalıştığını bir bilseniz... Neyse zaten çok yakında Joe, Dinoli ile yapılacak olan büyük toplantıya raporunu getirdiğinde hepiniz öğreneceksiniz... Bu iş yürüyor baylar, gerçekten ilerliyor... Şimdi sizlere bunları düşünüp iyice özümlemeniz için bir hafta süre veriyorum. Bilirsiniz ki biz, Steward ve Dinoli'de halkla ilişkileri sanatsal bir yaratıcılık olarak görürüz. Sizler estetik bir bütünlük yaratıyorsunuz. Tamamiyle geliştirilmiş bir fikir dizisinin güzelliği Mona Lisa'nın Rembrandt veya Beethowen'in eserlerinin güzelliği gibidir. Eğer içinizden herhangi biri bu Ganymede projesini tüm benliğiyle hissetmiyorsa, bunu burada veya daha sonra özel olarak söylemesini doğal karşılarım. Herşey gerçeğe yakın olmalı baylar, dürüst olmalı...

Watsinski, rapsodisine zeki bir ihtiras yerleştirmiş gibiydi. Yaşaran gözlerini clinin belirsiz bir hareketiyle sildi. Kennedy'nin bakışları o anda Spalding'e kaymıştı. Genç adam çenelerini kısmış, hissedebileceği bir duyguyu dışarı aksettirmeden heykel gibi oturuyordu. Watsinski ansızın ve tamamiyle değişik bir ses tonuyla:

— Pekâlâ baylar, diye konuştu. O halde herkes işinin başına lütfen...

Kutsal yükseklikten düşüşü pek hızlı olmuştu. Tiz sesiyle konuşmasına devam etti:

— Son toplantımızda Lloyd Presslie'nin önerisini genel yaklaşımımız olarak kabul etmiştim. Bu Dinoli ve yanındakilerce de benimsendi. Buna göre Ganymede'da sert bir tepki olasılığını da gözönüne alarak Ganymede'lıları sempatik olmayan yaratıklar şeklinde tanıtacağız. Sanırım hepiniz bunu yapabilmenin yollarını düşünmüşsünüzdür. Richardson, konuşmana başla bakalım.

Bütün gözler Richardson'un bulunduğu tarafa dönmüştü. Bu Watsinski'nin Richardson'un gecikmesinden dolayı duyduğu hoşnutsuzluğun ifadesiydi. Daha başka türlü bir azar olamazdı.

Richardson kuru, bilgiçlik taslayan, ince dudaklı, profesör tipli biriydi. Ellerini ince saçları arasında dolaştırdı, titrek bir sesle konuşmaya başladı:

— Buna üç veya dört ayrı çok düzenli yaklaşımlar düşünüyorum Ernie. Fakat hemen şimdi hepsini ortaya atmayacağım. Ana vasıta çocuk yaklaşımı. Çocuklar ve kadınlar... Erkekler kendi fikirlerini zaten şekillendirmezler. Bu şeye Anti-Ganymede maddesini çocuk gösterilerine ve kadınlara yönelik video yayınlarına süzerek aktarmayı teklif ediyorum. Onbeş seçilmiş gösteriyi ve herbirinin manivela kuvvetinin açısını sıralayarak bu işi nasıl yapacağımızın bir özetini de çıkarmış bulunuyorum. Bu özeti şimdi mi, yoksa daha sonra mı dinlemek istiyorsunuz acaba?..

Watsinski oturduğu yerden mırıldandı:

— Sonraya saklasak daha iyi Claude. Hâlâ genel modelleri arıyoruz. Ayrıntıları yürütme daha sonra gelir...

Masanın etrafına gittiler. Haugen pro-ganymedean maddesini denizaşırı video gösterilerinde ve gazetelerde beslemek için kaypak bir fikir geliştirmişti. Ülkeler titizlikle seçilecek, bu ülkeler şu anda Amerika Birleşik Devletlerince en az tutulan ülkeler olacaktı. Sonra basit bir ters şalter yoluyla yerel fikir ana önermenin üstüne yığılabilecekti.

Watsinski bu fikri sevmişti.

Sonra Fleischman fikirlerini sundu. Tipik bir Fleischman ürünüydü bunlar. Birçok katmanlı ve anlaşılması güç fikirler. Kamuoyunu kolej ve anaokulu düzeyleriyle eşzamanlı tutuyor ve bebeklerle geç gelişmiş yetişkinlerin propagandacı olmalarına izin veriyordu.

Watsinski bunu da beğendi.

Sonra Kennedy'nin sırası geldi. Sinirli sinirli yakalarını çekiştirdi ve çantasını masanın üzerine koydu:

— Daha önce dinlediklerime uyan bir plan hazırladım Ernie, diye konuştu. Herhangi birisi veya hepsinin yanında kullanılabilir...

— Dinleyelim, diye konuştu Watsinski.

— Özet olarak şöyle: Yerleştirilecek ve tekmelenecek bir kuklaya ihtiyacımız var. Yerel sempatilerin sebatla uğraşacakları birşey... Şu anda Ganymede'daki tek canlılar bir düzine şirket uzay adamı ve bilim adamı ikilisi. Kadın veya çocukların bulunduğunu sanmıyorum. Bu büyük bir ilgi uyandırmaz. Onları Ganymede'lara karşı aydınlattığımız zaman bu bir trajedi olmaz. Bu bir avuç şirket adamıyla kim ilgilenir?.. Benim önerim şöyle: Ganymede'daki dünyalıların bir kolonisinin sözünü yayarak başlayacağız. Gönüllüler, yüz çift seçilmiş insan, cesur ve fedakâr erkekler, kadınlar, çocuklar. Doğal olarak orada hiç koloni yok. Şirket Ganymede gibi henüz askerî amaçla yerleşilmemiş bir bölgeye geri hizmetlerde görevli kimseleri göndermeyecektir. Ancak halkın bunu bilmesi gerekmiyor. Eğer koloni birliğinin işlerini yaparsak, eğer buna kendimiz de inanmaya başlarsak, buna halk da inanacaktır ve bir kez onların sempatilerini birleştirebilirsek, onlarla herşeyi yapabiliriz...

Kennedy konuşmasını bitirdiği zaman biran için toplantıda bulunanların kendisine güleceklerini düşünmüştü. Oysa odadakilerin kendisine bakışları önerisinin onlara yeni zirveler ilham ettiğini gösteriyordu.

Watsinski başını salladı:

— Kennedy iyi bir fikir öne sürmüş görünüyor. Yaklaşımımızın ana hattı olarak bunu Dinoli'ye sunacağım ve diğer planları bunun etrafında toplayacağız... diye konuştu, sonra Kennedy'ye dönerek devam etti: İyi bir iş Kennedy... Şimdi de Lund'u dinleyelim. Bunun herkes tarafından iyice irdelenmesini istiyorum...

* * *

Toplantının dağılmasından iki saat sonra Kennedy'nin masasındaki telefon çalmıştı. Telefon eden Watsinski idi:

— Kennedy, ben Ernie. Birkaç dakika için yanıma gelebilir misin?..

— Tabii. Hemen geliyorum Ernie...

Ve ahizeyi kapamasıyla masasından kalkıp Watsinski'nin odasına gitmişti. İçeri girdiğinde Watsinski kendisini bekliyordu. İkinci derecedeki bu adam cenaze elbiselerini andıran giysiler içindeydi. Gülümseyerek Kennedy'ye yer gösterdi, sonra hemen söze girdi:

— İhtiyar bu işten hoşlandı. Çok iyi olacağını düşünüyor. Aynen Kauderer, Mc Dermott ve Poggioli gibi. Yemekten önce hemen bir oylama yaptık.

Kennedy sakin bir sesle:

— Etkili olmasına sevindim, dedi.

Watsinski başıyla onayladı:

— Çok etkili oldu. Dinoli yemeğin yarısı boyunca Bullard ile konuştu. Biliyorsun bu işteki büyük adam o. Strateji çizmeye giriştiler. Dinoli senin plânını işin odak noktası olarak ele alıyor.

Kennedy tatlı bir tatmin duygusuna kapılmıştı. Sesinin böyle bir yerde dinlenmiş ve benimsenmiş olması pek güzel bir şeydi.

— İyi bir iş yaptım demek Ernie?.. diye mırıldandı.

— Evet, iyi bir iş yaptın. Senden her zaman hoşlanmışımdır Ted. İkinci dereceden bir iş yaptın sanıyorum. Ne olduğunu biliyorsun; büyük bir inada ek olarak müstesna bir dürüstlük. Bunlar herkeste olmayan özellikler. Son derece ilginç fikirleri olan adamlarımız var. Örneğin Land veya Whitman veya bazan şu Spalding. Fakat hepsinde fikirlerini kabul ettirmek için gerekli olan hırs ve inat yok. Sonra Haugen gibilerine geliyoruz. Bunlar asla hata yapmayan katı kişiler. Fakat hiçbir yeni fikirle veya taze fikirle ortaya çıkmıyorlar. Bütün bu tiplere üçüncü derecede ihtiyacım var. Fakat ikinci seviye daha başka şeyler ister. Bu bende var, Poggioli, Mc Dermott ve Kauderer'de de olduğu gibi. Sanıyorum buna sen de sahipsin Ted.

Kennedy tatlı tatlı ürpermişti:

— Bunu senden duymak çok güzel Ernie, diye konuştu sonra gülümsedi. Sanırım insanlara yağ çekme gibi bir huyun yoktur...

Watsinski kızıl peruğunu öne doğru kaydırdı:

— Bu kesinlikle kayıtlara geçmeyecek Ted. Fakat Frank Poggioli S ve D.'den vazgeçip yeni ve büyük bir video ağı kurmaktan bahsediyor. Bildiğim kadarıyla Dinoli ile birlikte bu işi hallettiler. Dinoli onun gitmesini istiyor.

Kennedy hafif bir sesle konuştu:

— Şef kendi öğrencilerini teşkilatta daima yüksek yerlerde tutmayı sever.

Watsinski başını salladı:

— Şüphesiz öyle... Poggioli giderse, birisinin boşluğu doldurmak için ikinci dereceye geçmesi gerekecektir. Dinoli bu sabah benimle konuştu. Bu senin, Haugen ve Presslie'nin arasında. Fakat Presslie dördüncü dereceden daha yeni yükseldi ve Mc Dermott herhangi birinin çok çabuk yükselmesinden hoşlanmaz. Öte yandan Haugen'in de çok ağır kaldığını düşünüyorlar. Ben seni destekliyorum Ernie. Bu sabahki önerin bu kararı vermemde yardımcı oldu...

Kennedy alabildiğine heyecanlanmıştı, kendine hakim olmaya çalıştı:

— Sağol Ernie... diye mırıldandı. Fakat Watsinski'nin bütün bunları kendisine neden söylemek gereğini duyduğuna bir anlam verememişti.

Watsinski bir süre gözlerini kapatıp düşündü sonra göz kapaklarını ağır ağır açarken sakin bir sesle konuştu:

— Sanırım yeterince faraziyelerden bahsettik Ted. Senin sadece bu işteki yerini bilmeni istedim. Bir adamın iyi bir durumdayken kendini güvensiz hissetmesinden hoşlanmam. Bu kuruluşta gerekli ruhu taşımayan insanlar var, biliyorsun. Onları buradan tekmelemeyi o kadar isterim ki. Sadık olmayan adamlar. Doğru fikirleri olmayan adamlar.

Kafaları abuk-sabuk çerçöple dolu, ufak tefek çıkarlar peşinde koşan adamlar... Sen bunları benden daha iyi tanırsın. Onları daha yakından gözlemişsindir. Geleceğin bir İkinci derece adamı olarak sen de bu adamlardan nasıl kurtulacağımız hakkında düşünmek zorundasın. Eğer yanlış bir düşünce belirtisi görecek olursan, bunu hemen bana söylemen gerekir, tamam mı Ted?..

Kennedy o anda kanının donuverdiğini hissetmişti: «Demek kendisi için casusluk yapmamı istiyor, anlaşmadan endişeli bulunanları ispiyonlamamı istiyor!» diye düşündü. İçini tarifsiz bir öfke ve sıkıntı basmıştı.

— Sanırım ne demek istediğini anlıyorum Ernie, diye konuştu. Bu konuda düşüneceğim...

— Tabii Ted. Acele etmene de gerek yok. Fakat kesinlikle burada bu topluma uymayan adamların olduğunu biliyorum ve onları ayıklamak istiyorum. Dinoli'nin de isteği bu...

Bu sırada telefon çalmıştı. Ahizeyi alan Watsinski bir an dinlemiş, sonra konuşmuştu:

— Evet, şu anda burada. Kendisine gereken talimatı veriyorum. Tamam şef...

Telefonu kapattı Watsinski, sonra Kennedy'ye bakarak konuştu:

— Dinoli idi... Şimdi asıl noktaya gelmek istiyorum Ted... Senin bu sabah ortaya attığın plânı kullanıyoruz. Ganymede'da bir koloni kuracağız ve ocak ayında Ganymede'lıların bu koloniye karşı şiddetli bir saldırı başlatmalarını sağlayacağız. Sonra şirket Birleşmiş Milletler'den oraya girmesini ve burayı korumasını isteyecek. Dinoli, senin bu kolonin tüm ihtiyaçlarıyla ilgilenmeni istiyor. Tüm sorumluluk sana ait olacak. Aslında ikinci dereceden bir iş yapıyor olacaksın. Kendi kadronu kendin tayin edebilirsin. Üçüncü veya dördüncü dereceden herhangi birisini kendine yardımcı olarak alabilirsin...

Ted heyecan dolu bakışlarını Watsinski'ye çevirdi:

— Hemen şimdi mi?.. diye kekeledi.

— Böylesi daha iyi Ted, diye konuştu Watsinski.

Kennedy bir an sustu, paketinden bir sigara çıkarıp yaktı, derin bir nefes çekerek Watsinski'nin önerisi hakkında düşündü. Onu büyük bir işe sokuyordu Watsinski. Görünüşte kabiliyetine karşılık olarak yürekten sıcak bir güvendi bu fakat Kennedy «Steward ve Dinoli Şirketi»nin yaptığı işlerden, üst kademenin asla yalnız gösteriş olan işler yapmayacağını çok iyi biliyordu. Üst kademe hep yüksek oyunlar oynardı. Bu işte de bir takım gizli hesapların plânların bulunduğunda şüphesi yoktu asla. Ganymede kontratının gündemdeki en sıcak konu olduğu muhakkaktı. Ve Spalding gibilerini bir kenara itip herhangi bir boşluktan sakınmak istedikleri apaçık belliydi. Belki de şu anda bile gözlerini Spalding'e dikmişlerdi ve Kennedy'den de onun hakkındaki şüphelerini doğrulamasını bekliyorlardı. Kennedy; «onların bu oyununa âlet olmayacağım» diye düşündü. Sonra yardımcılığına kimi seçeceğini düşündü ve âni olarak kararını verdi..

Kennedy bakışlarını Watsinski'nin zayıf suratına çevirdi:

— Tamam, yardımcımı seçtim, diye konuştu.

— Kim?..

— Dave Spalding...

O anda Watsinski zayıf suratının ortasına tekme yemiş gibi oldu, fakat kendisini pek çobuk toparladı, şaşılacak kadar sakin ve yumuşak bir sesle:

— Tamam Ted, diye konuştu. İstediğini yerine getirebilmek için gerekeni yaparsın... Şimdilik hepsi bu kadar. İyi iş yapmaya devam et...

* * *

O gece Marge, şirkette işlerin nasıl gittiğini sorduğunda:

— Oldukça iyi, ,dedi, sonra anlattı: Watsinski beni ya-

nına çağırdı ve İkinci derecede iyi bir iş yaptığımı söyledi. Bana yapmam için özel bir iş de verdi...

Üstünde önü açılıp kapanan şeffaf bir elbise bulunan Marge:

— Zannedersem ne yapacağın hakkında konuşmak istemiyorsun, dedi.

— Söylemesem daha iyi olur Marge, diye mırıldandı Kennedy.

Marge kocasına bir içki hazırlayıp verirken tatlı bir gülümseyişle gözlerinin içine baktı:

— Tamam, ısrar etmeyeceğim sevgilim... diye mırıldandı ve dolgun dudaklarını kocasının dudakları üzerine yapıştırıp öperek içkisini verdi.

— Dave Spalding de benimle çalışacak, diye konuştu Kennedy. Bütün projenin anahtarı bizim elimizde olacak...

Marge'ın güzel gözleri hayret içinde açılmıştı:

— Umarım şimdi Dave ile daha iyi anlaşırsınız... diye söylendi sonra gülümsemeye çalıştı: Eğer işbirliği yapamazsanız çok kötü olur...

Kennedy karısına gülümseyen gözlerle baktı:

— Sanırım anlaşırız Marge, dedi sonra ilave etti: Onu yardımcım olarak seçtim... Dave ile anlaşmamamız için bir sebep yok...

Bardağındaki içkiden büyücek bir yudum aldı. Kennedy kendini günün tüm yorgunluklarından arınmış ve alabildiğine mutlu hissediyordu. İşte hayat buydu: İyi bir iş, lezzetli bir içki, güzel bir müzik... Güzel ve eşi bulunmaz bir kadın olan karısı şu anda mutfakta akşam yemeğini hazırlamakla meşguldü. Yemekten sonra tatlı bir sohbet, rahat bir dinlenme ve yatakta güzel bir gece kendisini bekliyordu.

Bu sırada kucağına zıplayıp yerleşen kedisinin tatlı mırıltısı ses sisteminden gelen Purcell Ode'un ritmik trampet sesiyle karışmıştı. Başını arkasına yaslayarak gözlerini ka-

padı ve kedisinin yumuşak tüylerini hafif hafif okşamaya başladı...

* * *

Spalding, birlikte yaratacakları Ganymede Kolonisi konusunda oldukça ilgili ve istekli görünmüştü. Hatta ilginçtir; Kennedy'nin bu konuda kendisini yardımcı olarak seçmesine de pek hayret etmemişti. Aralarında en ufak bir soğukluk ve anlaşmazlık çıkmamıştı. Hatta Kennedy, ahlâk kuralları hakkında vaazlarını devam ettirmek gereğini bile duymamıştı.

Spalding, çocukça bir istekle engin bir fikir, insan ve olaylar dizisi yaratmaya koyulmuştu. Kennedy dört yıllık zamanın oldukça uzun bir boşluk olduğu düşüncesindeydi. Spalding hâlâ çocukluktan sıyrılamamıştı. Olgun insanların dengeli hareketlerine sahip olamamıştı daha. İleri sürdüğü aralıksız tekliflerin pek çoğunun hayli çocukça olmasına rağmen onunla bu proje üzerinde birlikte çalışmaktan zevk duyuyordu Kennedy... Spalding ile birlikte bir koloni insana hayat vereceklerdi; onları yetenek, ümit ve istekle donatacaklardı ve dünya insanları onların zorluklarıyla, özellikleriyle, cesaretleriyle yakından ilgilenecekti...

Ancak bir akşam yemekte konuyu konuyu Marge'a açacak olduğunda karısının gösterdiği reaksiyon Kennedy'nin canını sıkmıştı. Marge tarifsiz bir öfke içinde elindeki çatalı masanın üzerine çarparken:

— Bütün bu korkunç oyun, dünyanın sempatisini kazanmak için mi?.. diye bağırmıştı. Sonra öfkeden titreyen sesiyle devam etmişti: Ne dehşet verici bir oyun! Ve sen bundan gurur duyuyorsun...

— Marge, ben... diyecek olmuştu.

— Sen ne?.. diye sözünü kesti karısı. Orada çevrene mutluluk ve hoşnutluk yaratarak oturuyorsun. Bunu nasıl yapabiliyorsun Ted?..

— İşi sadece kendi çerçevesi içinde düşün. Bunu yapıcı bir çaba olarak düşün. İçine bir takım ahlakî saptamalar katıp işi karıştırma. Daima dinî ve ahlâkî açıdan yaklaşarak işleri arap saçına döndürme lütfen...

— Hiçbir şeyi kendi çerçevesi içinde düşünemezsin Ted. Bu senin hatan. İçeriğini de gözönüne almalısın... Diyebilirim ki bu iş, baştan aşağı leş kokuyor...

Kennedy, karısının bu büyük öfkesi karşısında susmayı tercih etmişti. Onu bir türlü ikna edemeyeceğini şimdi daha iyi anlıyordu. Marge olanca asabiyet ve heyecanı içinde konuşmasını sürdürdü:

— Zannederim konuşmam gerekmediği gibi konuştum Ted. Üzgünüm. Sana vaaz vermek istememiştim. Ne söylesem seni ikna edemeyeceğimi biliyorum...

— Bu iş üzerinde fazla kafanı yorma sevgilim, diye söylendi Kennedy, sonra sakin bir sesle ilave etti: Bundan sonra evde iş konusunu hiç ağzımıza almayalım. Anlaşılıyor ki, bu konular üzerinde konuştuğumuz zaman birbirimizi gereksiz yere kırmış olacağız...

Karısıyla aralarında derin bir uçurumun açıldığının farkındaydı Kennedy. Ve bu uçurum hergeçen gün biraz daha derinleşecekti. Bu kaçınılmaz bir sonuç olacaktı Kennedy çiftinin arasında...

Yedinci Bölüm

31 HAZİRAN 2044... Takvimler dünyada «Yıldönüm Tatili»ni gösteriyordu. Her yıl artan 6 saatin göze alınmasıyla dört yılda bir ortaya çıkan artık gün... Kennedy kendi kendine: «Bir eğlence günü» diye düşündü. Bugün ne pazartesi, ne salı, ne çarşamba, ne perşembe, ne cuma, ne cumartesi, ,ne de pazar. Adsız ve zamansız bir gündü sadece. Tatil çift ücreti alanlar dışında kimse çalışmazdı bu gün. Bu artık günde uygarlık kuralları bile sanki 24 saat süreyle işlemez hale gelirdi. Haziran ayının 30'u ile Temmuz ayının 1'i arasında bir gün işte...

Kennedy çifti o günü Long Island Sound'daki yüzer adada bulunan Jayland Eğlence Parkı'nda geçirmeyi tercih etmişti. Özel olarak Kennedy bu tatil gününün o dağdağalı havasından nefret ederdi, ancak bu yaşamlarında yer etmiş bir aile geleneği olmuştu adeta ve buna karşı gelmeyi düşünemezdi bile.

Yol kalabalıktı. Böcekler gibi parıldayan arabalar tampon tampona yolda sıkışmıştı. Kennedy direksiyon başında ter döküyordu. Hava düzenleyiciler var güçleriyle çalışmasına rağmen bunaltıcı sıcağa karşı pek etkin olamıyordu. Yanında oturan Marge, hafif yazlık giysileri içindeydi; boynunda kırmızı bir eşarp vardı ve açık mavi renkteki bermudasıyla taptaze ve alabildiğine neşe içinde görünüyordu. Muntazam bacakları, alaminyum spreylerin etkisiyle tatlı bir parlaklık içindeydi.

— Mısırlılar bu artık yıl işini çok daha iyi halletmişlerdi, diye konuştu Kennedy. Her yıl artan günden kalan parçayı saklayıp tapınağın arka odasına bunları yığarlarmış. Böylece her 1460 yılda bir bunlar bir yıla denk gelirmiş, bu da takvime yazılmayan bir yıl olurmuş. Sothic yılı derlermiş buna. O yıl boyunca büyük eğlenceler düzenler-

lermiş ve olayı kutlamak için de kanatları boyanmış bir kartalı palmiye dallarından yapılmış bir yuvada yakarlarmış. Anka kuşu efsanesi de bundan doğmuş...

Marge oturduğu yerde kıkır kıkır gülmüştü.

— İyi bir sistemmiş bu, diye söylendi Kennedy. Ve Mısır iki veya üç Sothic yılı kutlayacak kadar uzun bir süre var olmuş. İmparator Augustos Mısır takvimini yeniden düzenlediği zaman, Milattan Önce 30 yılında Anka'yı öldürmüş. Böylece Sothis yılı da ortadan kalkmış. Her dört yılda bir böyle bir günümüz olduğu için biz şanslı sayılırız Marge...

Araba tamamen durunca hava düzenleyiciler huysuzca uğuldadılar. Marge gülümseyerek baktı kocasına:

— 1460 yıl önce Amerika kızılderililere aiddi. Ataların kendilerini maviye boyarlar ve kamış sepetler içindeki putlara taparlardı. Aradan bu kadar zaman geçtikten sonra bizim kuşaklar da unutulacaklar... diye konuştu sonra ilave etti: Sothic yıllar bugün için artık geçerli değil. Bir sonraki yılın gelmesine kadar kimse bunu takvime yazmayıl hatırlamaz...

— Hatırlamaz olurlar mı?.. diye gülümsedi Kennedy. Yoksa kış mayısta, yaz da kasımda gelmeye başlar...

Yol açılmıştı tekrar hareket ettiler. Araba hızla hareket edince Kennedy'nin sırtı birden koltuğun arkasına çarpmıştı:

— Allah kahretsin şu tatillerdeki trafiği... diye homurdandı...

* * *

Pek fırtınalı ve heyecanlı bir ay geçmişti. Spalding ile Kennedy kendilerini Ganymede'daki şu sahte koloni işine öylesine kaptırmışlardı ki... Bulunmayan insanların biyografileriyle dolu yığınlarca kâğıt, Ganymede havası üzerine kalın dosyalar, hayatın sıkıntılı yönleriyle ilgili evrak

ve daha nice nice şeyler... Kennedy zaman zaman: «Bu bir kurgu-bilim uzay macerası yazmak gibi bir şey» diye düşünüyordu. Ancak şöyle bir farkla; yapılan bunca hazırlık kurgu-bilim dergileri için değildi. Bütün gazeteler bunlardan bahsediyordu ve herkes bunu konuşmaya başlamıştı.

Üretilen haberler arasında şunlara rastlanıyordu:

«Ganymede, 23 Mayıs 2044 - Küçük Ganymede dünyasının karasal gelişmesi için konfor aramakla görevli keşif şirketinin deney gönüllü istasyonunun hummalı çalışmaları sürmektedir. Dün yağmaya başlayan şiddetli kara rağmen Koloni Başkanı Lester Brookman, yabancı bir dünyadaki alışılmış hayat dışında herşey iyi gidiyor demiştir. Kolonideki tek hastanın sağlık durumunun da hızla iyiye gittiği açıklanmıştır. Bayan Helen Davenant, 31 yaşında olup bir atmosfer mühendisinin eşidir. Dün sabahın erken saatlerinde bir apandisit krizi geçirmesi üzerine Koloni Doktoru David Hornsfall tarafından derhal ameliyat edilmişti. Doktor Hornsfall, hastanın sağlık durumunun gayet iyi olduğunu, düşük yerçekiminin çabuk iyileşmesine yardımcı olacağını ve birkaç gün içinde tekrar topraksız bitki yetiştirme alanındaki görevi başına dönebileceğini umduğunu söylemiştir...»

Kennedy dünya çapında bir opera-komik sahnelediklerini düşünüyordu. Bu hayalî koloni hikâyesinin halka açıklanmasının üzerinden bir aydan fazla zaman geçmişti. Bütün dünya bu konuyla yakından ilgilenmekteydi. Ancak bu bir ayın içinde Kennedy'nin evde karısı Marge ile hayatı her geçen gün biraz daha artan bir zorluğa bürünmüştü. Görünürde birşey olmamasına rağmen bu hâl evdeki havadan kolayca hissediliyordu. Eski akşamların tatlı sohbetlerinin yerini gitgide artan boğucu bir sessizlik almaktaydı. Yüzlerdeki asık hatlar her geçen akşam biraz daha sertleşiyordu. Kennedy, karısı Marge'ı eskisi kadar kendisine yakın hissetmiyordu.

Bu tatil günündeki gezmeyi karısıyla arasındaki bu so-

ğukluğun biraz olsun giderilmesine yardımcı olacağını düşünmüştü Kennedy.

Joyland, güneydeki 2000-2001 Barış Andlaşması münasebetiyle bu yüzyılın başında inşa edilmiş yüzen adanın bir bölümünü kaplamaktaydı. Ada şu anda artık yüzerliğini yitirmişti. Sound'un tabanına sağlam bir biçimde bağlanmıştı. Fakat yine de eskiden olduğu gibi Yüzen Ada adıyla anılıyordu.

Adaya uzanan köprü bu kızgın öğle güneşinin altında göz kamaştıran bir parlaklık saçıyordu. Kennedy ücretli giriş yerinde duraklamıştı. Adaya gidiş yolunda pek yoğun bir trafik olmasına karşılık alttaki adadan dönüş yolu bomboştu. Akşam ise durum tamamen tersi olacaktı.

Köprüden karşıya geçiş onbeş dakika almıştı. Arabayı parkedebilmek için de bir onbeş dakika kaybetmek zorunda kaldılar. Sonunda Kennedy, cebinde park kartı, başında şapkası ve yanında karısı olduğu halde günlük yaşamın tekdüzeliğinden kurtulmuş buldu kendini. Marge'ın başında, kendisine Medusa görünüşü veren sayısız kâğıt yılanlarla kaplı kocaman, portakal rengi bir şapka vardı. Kennedy'nin şapkası ise daha ciddiydi. Siyah ve gri karışımı renklerde, cenaze levazımatçılarınınkini andıran bir şapka vardı. başında. Etraflarında yürüyenlerin başlarında ise Roma miğferleri, Viking başlıkları göze çarpıyordu. Etraf, türlü giysiler veya türlü çıplaklıklar içinde kimselerle doluydu. Gelenekler herhangi bir hayasızlığı önlüyordu ama, güneşten yeterince yararlanmak ve sıcaktan da o ölçüde kurtulmak isteyenler üzerlerindekileri alabildiğine çıkarıp atmakta yarar görmüşlerdi.

Yirmi yaşlarında, şapkasız, saçı-başı darmadağınık, bacaklarında alabildiğine kısa bir şort olan bir genç kız yanlarından geçerken Marge, kocasını dürtüp onu göstermişti. Bir elinde blûzu, bir elinde termosu olan genç kızı gördüğünü anlatan bir baş sallamasıyla cevaplamıştı Kennedy eşini. Kız birkaç adım attıktan sonra güneşin etkisiyle yal-

palamaya başladı. Ayakları birbirine dolanıyordu adeta. Birkaç adım daha attıktan sonra belki külçe gibi yere yığılacak ve ayaklar altında ezilip gidecekti. Ama hiçbir yerden bu genç kızı nâzikçe tutup gölgelik serin bir yere çekecek yeşil üniformalı ve güler yüzlü bir Joyland Muhafızı çıkmadı. Kennedy gayriihtiyarî başını iki yana salladı: «Bu Dünya Tatili. Kendi kendimizden sıyrılıp ülserimizi evde bıraktığımız gün...» diye düşündü ve bu genç kızın durumu ve kendisini bekleyen akibet ile ilgilenmeyi aklından çıkarıp atmaya çalıştı...

Marge çok eski bir sorunu gündeme getirdi:

— Nereden başlıyoruz?.. diye sordu.

Yüzlerce yıldanberi bu adaya gelen herkesin birbirine sorduğu soruydu bu. Adada görülecek pek çok şey, yapılacak pek çok iş vardı. Parlayan bir işaret, büyük bir roketin ateşlenmek üzere olduğunu gösteriyordu. Adanın batı kıyısında, yolcu roketlerinin ateşlendiği çorak bir alan vardı. Roketler 60-70 mil yukarı çıkıyor, yolculara yeryüzünün yörüngesinde güzel bir gezinti yaptırdıktan sonra tekrar alana iniyordu. Ufak bir yanlış hesaplamadan ötürü yüzlerce kişinin öldüğü neşeli bir pazar günü öğleden sonrasına gölge düşüren 2039 yılındanberi büyük bir kaza olmamıştı burada. Ücret, kişi başına 10 dolardı ancak Kennedy'lerin canları rokete binmek istememişti.

Adanın diğer taraflarında küçük bir demiryolu, içki salonları, garip gösteri yerleri, yüzme havuzları, eğlence evleri ve balmumu müzesi vardı. Oyun alanının orta yerinde bir bina daha özel bir tür eğlence için ayrılmıştı. Eğlence arayan bir çift, 3 dolar verdikleri zaman kendilerine bir saat için özel havalandırma tertibatlı ve rahat yataklı bir oda kiralayabiliyorlardı. Bâzı durumlarda bir üç dolar daha ödendiği takdirde bu odalarda bir kız da bulunabiliyordu. Dünya Tatili'nde eğlence sınırsızdı...

Jet motorlu kızağa binmeyi tercih etmişlerdi. Biletleri aldılar ve kayışlarını sıkıca bağladılar. Jet motorlu araba

ani bir yuvarlanışla harekete geçti ve rayların üzerinde çeşitli inişler çıkışlar, zig-zaglar yaparak başdöndürücü bir hızla koşmaya başladı. Bu alabildiğine heyecanlı ve bir o kadar da sersemletici bir eğlenceydi. Yolculuk sona erdiğinde bitkin bir halde aşağı indiler. Başları fena halde döndüğünden ancak birbirlerine sarılarak yürüyebiliyorlardı. Ve bu hallerine de kahkahalarla gülmekten kendilerini alamıyorlardı. Bu halde bir içki salonuna girip birer duble viski ısmarladılar. Salonun ortasına birden 50 yaşlarında bir adam fırlamıştı. Vahşî bir dansa başladı körkütük sarhoş durumdaki adam. Tam yere yıkılmak üzereyken bir Jeyland Muhafızı pistin ortasında beliriverdi ve düşmek üzere olan sarhoş adamı tuttu. Bu manzara karşısında Kennedy karısına bakarak gülümsemekten kendini alamamıştı. Marge da buna samimî ve sıcak bir tebessümle cevap verdi. Kennedy bu tebessüme gayriihtiyarî hayret etti.

İçkilerini bitirip dışarı çıktıklarında sıra sıra barakaların uzandığı kısma doğru yürüdüler. Marge bir ara durup kocasının kolunu çekti:

— Şuna bak Ted!..

Kennedy karısının gösterdiği tarafa bakmak gereğini bile duymadan konuştu:

— Haydi Marge, bunların hepsinin nasıl şeyler olduğunu biliyorsun. Eğlence evine gidelim burada boşuna zaman kaybedeceğimize...

— Hayır Ted... Şuna bak bir dakika...

Kennedy karısının işaret ettiği tarafa doğru baktı. Daha önce gördüklerine hiç benzemeyen yepyeni bir barakaydı. bu. Üzerinde ışıklı bir levha gelip geçene göz kırpmaktaydı: «Ganymede'a bir mektup atınız!»

Dişlek ve çıplak göğüslü bir adam neşe içinde gülümseyerek davetkâr bakışlarla tezgâhın üzerine eğilmişti. Yanındaki sarı kısa pantolonlu bir kadın tüm dikkatini toplamış önündeki kâğıda birşeyler yazmaktaydı. Dişlek adam kalın sesiyle bağırıyordu:

— Haydi arkadaşlar! Ganymede'daki cesur insanlara iyi dileklerinzii yollayın. On kelimelik bir mesaj 1 dolar. Onların bu cesur girişimleri hakkında ne düşündüklerinizi bilmelerini sağlayın...

Marge heyecan dolu bir sesle konuştu:

— Görüyor musun Ted?..

Kennedy şaşkınlığını örtmeye çalışan bir sabırsızlık içinde:

— Boşver Marge, diye söylendi. Yeni şeyler bulup görmek istiyorum...

Bu sırada çığartkan adam onlara doğru sırıtarak seslenmişti:

— Ganymede'a bir mektup göndermekten çekiniyor musunuz? Yalnızca 1 dolara gönderebilirsiniz...

Adam bunları söylerken bir sarı kâğıt ile bir de kalem uzatmıştı.

Sarı kısa pantolonlu kadın bu sırada mesajını bitirip adama vermişti. Kennedy sadece üstteki satırı okuyabildi. Apandisit ameliyatı olan Bayan Helen Davenan'a hitap ediyordu. Kennedy bunun bir geçmiş olsun mesajı olabileceğini düşündü. Sonra adama baktı:

— Burası yeni bir baraka galiba, diye konuştu.

— Buradakilerin en yenisi, diye cevapladı adam. Geçen hafta kuruldu. Çok da iyi iş görüyor. Acaba...

Kennedy adamın lâfını kesti:

— Bu kimin fikriydi, diye sordu. Herhangi bir Bay Watsinski tanıyor musunuz veya bir Bay Poggioli?..

Adam bön bön baktı:

— Siz dedektif misiniz, diye homurdandı, sonra işi lâf kalabalığına getirerek yoldan geçmekte olanlara seslenmeye koyuldu: Haydi arkadaşlar! Gitmeyiniz bayan. Ganymede'daki cesur öncüler sizden haber bekliyorlar...

Şişman bir kadın tezgâha yaklaşıp: «Sevgili Dr. Hornsfall» diye başlayan bir mektup yazmaya koyulmuştu. Marge ansızın kocasının kolundan çekti:

— Haydi gidelim buradan Ted, dedi.

Kennedy direndi:

— Bir dakika lütfen Marge... diye söylendi. Sonra cebinden 1 dolar çıkarıp adama uzattı. Onun verdiği sarı kâğıdın üzerine acele olarak şunları karaladı:

«Sevgili Yönetici Brookman, Kolonide herşey iyidir umarım. Sadece sizin reklâmcı birinin elinde oyuncak olmanız çok üzücü. Sevgilerimle. Jasper Greeblefizz»

Ve sarı kâğıdı adama uzattı ve aksi bir sesle konuştu:

— İşte bunun yerine ulaşmasını sağla... dedi, sonra karısına döndü: Haydi Gidelim Marge...

Oradan uzaklaşırlarken dişlek adam arkalarından sesleniyordu:

— Hey bayım! Bu mesajda bir sürü kelime var. Yalnızca 10 kelime yazabilecekken 19 kelime yazmışsınız...

Kennedy hiç umursamadı, karısının elinden tutarak yürümeye başladı.

— Mektubun oraya varacağını sanıyor musun?.. diye sordu Marge.

Karısının bu sorusuna bir cevap vermemişti Kennedy. Yüzünden ve sırtından terler boşanıyordu. Marge ona derin derin baktı:

— Niçin bu kadar sinirlisin Ted, anlamıyorum... diye söylendi. Bunlar her zamanki şeyler değil mi? Çok zekice bir numara, üçkağıtçılık işte...

Kennedy'nin içini tarifsiz bir sıkıntı kaplamıştı. Dünya tatili onun için hiç de tatil değildi. Burada bile Ganymede'dan kaçış yoktu. Dünya tatilinde de çalışmak zorunda olanlardan daha kötü bir durumda olduğunu düşündü. Hiç olmazsa onlar bugün çalıştıkları yerlerden çift yövmiye alıyorlardı. Marge onun kolunu sıktı:

— İyisin ya Ted?.. diye sordu.

— Tabii, tabii... diye söylendi Kennedy. Sıcaktan olacak. Bu şapka da olmasa sıcaktan bayılırdım...

Neşeli görünmek için kendini zorladı. Bir yere girip bi-

rer duble içki daha içtiler, bir kez daha tırtıllara bindiler. Gözleri faltaşı gibi açılarak gösteri evindeki hilkat garibelerini seyrettiler. Bu arada Mike Cameron ile karısına rastladılar. Sarhoş bir haldeki Üçüncü derecedeki bir memur ve kendisiyle aynı durumdaki karısı sendeleyerek roketlere doğru gittiler. Kennedy ve Marge birer içki daha içtiler.

Sonra Joyland'ta çıplaklığın sualsiz yeraldığı tek yer olan Yüzme Havuzu için bilet aldılar ve ılık klorlu suda yüzerek bir saat harcadılar. Akşam gün batışından sonra havaî fişek gösterilerini izlediler ve inecek olan büyük roketi görmek için alanın yolunu tuttular.

Kennedy'nin başı dönüyordu, Marge'ın yüzünde ise sahte bir tebessüm vardı. Yorgun adımlarla çıkış kapısına doğru yöneldiler. «Ganymede'a Bir Mektup Gönder» barakası halâ çalışıyordu. Kennedy, programının başarılı olduğunun farkındaydı Joyland bile onun Ganymede kolonisinin savaşını tanımıştı. Fakat yine de içinde bir sevinç hissedemiyordu...

Park yerinde tüm görevliler sürücüler için «ayıltıcı»lar dağıtıyordu. Bunlardan bir tane içmeden arabaya binmek imkânsızdı. Kennedy de bu tadsız küçük haplardan bir tane yuttu. Ayıldığını hissetmesine rağmen midesi düğümlenmekteydi.

Joyland'da eğlence bütün gece devam edecekti. Tekrar güç toplayabilmek için her zaman pazar günleri vardı. Fakat eğlenmek için içinde en ufak bir istek olsun hissetmiyordu. Marge da tükenmiş durumdaydı. Arabaya girmesiyle arka kanapede kıvrılıp uyumuştu. Kennedy haşin bir şekilde direksiyonu kavrarken «Bana mutlu Dünya Tatilleri!» diye düşündü. «Mutlu... Mutlu... Mutlu...».

Sekizinci Bölüm

PAZAR, hüzünle dolu bir kötü gündü. Kennedy, Joyland'ın hırçın renklerini düşleyerek uyudu. Şiddetli bir başağrısıyla uyandı. Geç vakitlere kadar uyumuş olmasına rağmen tarifsiz bir yorgunluk hissediyordu üzerinde. Gazeteye bir göz attı. Dünya Tatili'nin tahribatı pek büyük olmuştu. Yalnızca Appalachra yöresinde 1000 kişi hayatını kaybetmişti. Cinayetler, hırsızlıklar, mal-mülk tahribatı olmuştu. Eğlence dolu bir günün bilânçosuydu bu...

2044 yılının ikinci yarısının ilk günü, 2 Temmuz pazartesi idi. Diğerlerini arabasıyla taşıma sırası Kennedy'ye gelmişti. Arkadaşlarını toplayıp şirkete götürdü. Bürosuna çıktığında, masasının üzerinde kendisini bekleyen küçük bir not buldu:

Dokuzuncu Kat
Saat: 6.57

Ted,

Bu sabah 8,30'da benim ofisime gelebilir misin? Önemli bir ziyaretçimiz var.

Lou

Dinoli'nin ofisine büyük bir merak içinde girdiğinde, randevu saatine daha zaman vardı. Beyaz dişli sekreter onu labirent gibi koridorlardan geçirip Birinci derecedekilerin dairesine götürmüştü. Büyük adamın bürosunun meşe kaplı girişinde epeyce bir zaman beklemek zorunda kaldı.

Bütün maiyet, Dinoli'nin ofisinde idi. Dinoli ellerini önünde kenetlemiş, kamburunu çıkartmış, keskin gözlerle kapının tam karşısında oturmaktaydı. Kennedy kendisini saygıyla selâmladı. Dinoli'nin çevresinde dört kişi oturuyordu. Watsinski, sıkılmış gibi görünüyordu; Mc Dermott, Ganymede kontratı üzerinde hükümetle irtibatı yürüten

İkinci dereceden sıska, küçük bir dövüş horozunu andırıyordu; şirketin idarî yöneticisi, yüzüne yayılan kırışıklıkların daha da keskinleşmesine sebep olan gülümseyişiyle oturuyordu. Haşin çehreli bir başkası daha vardı yanlarında. Dinoli hemen söze girmişti:

— Bay Bullard, size Steward ve Dinoli Şirketi'nin Üçüncü derece yöneticisi Theodore Kennedy'yi tanıştırmak istiyorum...

Bullard ileri doğru uzandı. Kennedy hayatında bir eşini daha görmediği koskoca ellerle karşılaştı. Adam, çam yarması gibi bir şeydi. Karşılıklı el sıkışırken Kennedy elinin adamın iri pençeleri arasında buruştuğunu hissetmişti. Bullard:

— Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Bay Kennedy, diyordu. Bay Dinoli'den işiniz hakkında çok müthiş şeyler duydum...

— Teşekkür ederim efendim...

Kennedy çevresine bakındı. Elinde olmadan dizlerinin titrediğini hissetti. Bu çok büyük bir işti. Aynı odada iki tane Birinci Derece Yöneticisi vardı. Dinoli anlaşılması güç, derinden gelen bir sesle konuştu:

— Tatilin iyi geçti mi?..

— Evet efendim çok iyi geçti...

— Bunu duyduğuma sevindim, diye konuştu Dinoli, sonra hemen konuyu değiştiriverdi: Biliyorsun ki, şirketin başkanı Bay Bullard'tır...

Kennedy başıyla tasdik etti. Bullard, Dinoli'nin masasının köşesine oturup bacak bacak üstüne attı. Sigara paketini çıkarıp Kennedy'ye bir sigara ikram etti. Kennedy bu ikramı reddetmek saygısızlığını gösteremezdi, sigarayı aldı. Bullard gülümseyerek kendisine bakarken konuştu:

— Anladığım kadarıyla siz Ganymede'daki koloninin gelişmesinden sorumlu olan kişisiniz. Size, bunun parlak bir görüş olduğunu söylemek isterim. Oldukça parlak bir görüş hem de...

— Teşekkür ederim efendim, diye mırıldandı Kennedy.

Bullard kalın sesiyle devam etti:

— Bütün millet, bütün dünya, sizin hayâl ürününüz olan bu talihsiz kimselerin mücadeleleriyle oyalanıyor. Ve zannedersem projenin yürütülmesinde sadece ve sadece siz sorumlusunuz...

— Bir yardımcım var efendim. Spalding adında biri. Bana çok yardımcı oluyor bu konuda, diye konuştu Kennedy.

Watsinski sararmış, Dinoli'nin kaşları çatılmıştı. Bullard da biraz şaşırmış görünüyordu. Fakat bozuntuya vermemişti:

— Ah evet... Fakat esas sorumluluk sizin ve ben de bu sabah bu yüzden buraya, şu teklifi yapmak üzere gelmiş bulunuyorum...

— Teklif mi?.. diye kekeledi Kennedy.

— Hem de çok iyi bir teklif... dedi Bullard. Ganymede savaş alanı düşüncesini çok iyi yakaladınız. Fakat Bay Dinoli ile ben, sizin eğer Ganymede'daki yaşam şartlarını gerçekten görmüş olsaydınız, bundan daha iyi bir iş yapmış olabileceğinize inanıyoruz. Bu sizin projenize, kampanyanın başarısını garantileyecek olan gerçeğin hissedilmesini sağlayacak...

Dinoli'nin yüzü sevinçle parlıyordu. Bullard devam etti:

— Ganymede ileri karakoluna gitmek üzere kısa bir süre sonra hareket edecek bir gemi var. Bu gemide bir kişilik yer bulunuyor. Dinoli ile konuştuk ve sizin bu yerin yolcusu olmanızı düşündük, size bu şansı tanımaya karar verdik. Ganymede'da bütün masraflarınız şirketimize aid olmak üzere üç hafta kalabilirsiniz Bay Kennedy. Nasıl beğendiniz mi bu teklifi?..

Kennedy o anda dünyanın başına yıkıldığını sandı. Sendeledi birden. Eliyle bir sandalyeyi tuttu:

— Bunu düşünmek için biraz zaman istiyorum efendim, diye kekeledi.

Bullard dudaklarında ve bakışlarında garip bir tebessümle konuştu:

— Durumunuzu anlıyorum. Zor bir programın ortasındasınız, bu konuda bir takım şahsî kararlarınız var tabii. Fakat gemi perşembeye kalkıyor. Bu gemide olmak istiyorsanız, evet demeniz yeterlidir...

Kennedy şaşkın bakışlarını Dinoli, Watsinski ve Mc Dermott'un yüzlerinde gezdirdi. Bu yüzlerde hiçbir duygunun belirtisi yoktu. Hepsi onun gitmesini istiyorlardı sanki. Herşeyi bırakmasını ve kampanya daha gerçekçi olsun diye onun üç hafta boyunca uzaydaki soğuk bir buz topu üzerinde sıkıntılar içinde kıvranmasını arzuluyorlardı besbelli.

Böyle bir durum karşısında «Hayır!» demesine imkân yoktu. Tek şansı işi biraz geciktirmesi olabilirdi ancak:

— Meseleyi eşimle görüşeceğim, diye mırıldandı Kennedy. O kadar âni oldu ki. Bu büyük fırsatı...

— Şüphesiz, diye sözünü kesti Bullard. Çarşamba günü Bay Dinoli'ye haber verirsiniz. O bana bildirir ve sizi yolcu etmek için son düzenlemeleri hazırlarız.

«Herşey olup bitti; imzalandı, yapıştırıldı ve yollandı» diye düşündü Kennedy. Sonra boğuk bir sesle konuştu:

— Evet efendim... Teşekkür ederim... Sonra Dinoli'ye çevirdi bakışlarını: Başka bir emriniz var mı efendim?..

— Hayır Ted. Hepsi bu kadar. Sadece senin bu iyi haberi bilmeni istedik oğlum...

Dinoli'yi başıyla selamladı:

— Teşekkür ederim efendim, diye kekeledi.

Ve dışarı çıktı...

Saat 11'de, Dave Spalding ile beraber çalıştıkları ofisi döndü. Beyni alabildiğine çarpaşık duygular içinde uğulduyordu. «Onlara Marge'ın gitmemi istemediğini söyleyeceğim, bebek beklediğimizi veya başka birşey...» diye düşündü ilkin. Ancak böyle bir görevi reddetmesi hiç de hoş olmayacaktı. Fakat hakkında yazmakta olduğu şartlar al-

tında upuzun üç hafta geçirmek de olacak şey değildi doğrusu.

— Giyotinle kafası kesilmiş gibisin...

Spalding'in sesiyle kendine gelmişti Kennedy. Yardımcısı endişeli gözlerle kendisine bakıyordu:

— Seni işten atmadılar ya?.. diye sordu merakla.

— Nerde o şans?.. diye söylendi Kennedy. Sonra anlattı: Büyük bir fırsat verdiler. Şirkettekiler, yazdığım şeyleri daha iyi hissetmem için bana Ganymede'a üç haftalık bir yolculuk yapmamı teklif ettiler...

Spalding'in zayıf yüzünde âni bir arzu ışığı yanıp söndü. Kennedy, kendisi gittikten sonra Spalding'in İkinci dereceden işlerle sorumlu olacağını düşündüğünü farketmişti. Yardımcısı:

— Kabul ettin tabii, değil mi?.. diye sordu.

Kennedy yüzünü buruşturdu:

— Marge bu işe çok üzülecek. O bir gece bile yalnız kalmaktan nefret eder. Nerede kaldı üç hafta...

— O da seninle gidemez mi?.. diye sordu Spalding.

— Sadece bir kişilik yer varmış gemide. Şâyet kabul edersem perşembe günü yola çıkmam gerekecek ve projeyle de senin ilgilenmen gerekecek...

— Merak etme, yapabilirim...

— Biliyorum, elbette yapabilirsin. Fakat farzet ki sen benim ahlâk sistemlerine başka bir atak yapmak için gittiğim zamanı seçtin? Farzet ki, ben uzaydayken sen ayrıldın, çalışmadın ve projeyi yüzüstü bıraktın? Watsinski ne yapacak Ganymede'la bütün haberleşmenin kesildiğini ve beni geri getirmek için tâmir edilmesini beklememi mi söyleyecek?..

Spalding'in dudakları gerilmişti birden:

— Sana hiçbir şekilde işi bırakmayı plânlamadığımı söyledim. Ayrılmaya henüz gücüm yetmez. Son beş hafta içinde böyle bir belirti gösterdim mi Ted? Sen de görüyorsun ki, bu proje üzerinde köpek gibi çalışıyorum...

Kennedy gülümsemeye çalıştı:

— Kusura bakma Dave, diye mırıldandı. Çok zor bir hafta sonu geçirdim de... Yoksa senin kalbini kırmayı aklıma bile getirmem... Haydi işimize bakalım...

Kendi icat ettikleri olaylarla dolu klasörlerden birini raftan indirdi...

Ganymede'da nüfuslandırmış oldukları 313 kişinin her biri hakkında detaylı biyografiler yazmışlardı ve her sabah bunlardan birini ele alıyorlardı. Kennedy dosyayı karıştırırken:

— Sanırım Mary Walls'ı hâmile yapmanın zamanı geldi, diye konuştu. Sonra ekledi: Ganymede'da henüz bir hâmilelik olayı olmadı. Senin tıp dosyanda neler var bu konuda?..

Spalding, kolonideki muhtemel tıbbî sorunlar hakkındaki bir doktor raporunu siyah bir deri çantanın içine koymuştu. Düşük yer çekimi altında doğum, basınç hastalıkları ve bunun gibi konular vardı bu raporda.

Spalding, kolonideki ilk hâmilelik hakkında, mutlu anneden ve şaşırmış müstakbel babadan alınmış sözlerle (Hay Allah, bu büyük bir haber! Biliyorum Teksas'taki annem Mary'nin hâmile olduğunu duyunca zıplayıp ayak topuğunu incitecektir) bir gazete haberi hazırlamayı plânladı. Tabii bu arada sürekli konuşan Direktör Brookman'dan da alınmış birkaç söz yazacaktı. O çalışırken Kennedy, şirket teknisyenlerinin hazırladıkları koloni üyelerine ait düzmece fotoğraf serisinden Mary Walls'ın bir görüntüsünü bulabilmek için fotoğraf dosyasını elden geçiriyordu. Bu fotoğraf, Spalding'in hazırladığı haberle beraber yayınlanacaktı.

Kennedy, Bayan Walls'a gerekli olacak doğum ve bebek takımlarının perşembe günü kalkacak gemiye yetişmesi için şimdiden ısmarlanması gerektiğini düşünmüştü. Ancak bunu düşündüğü anda içini tarifsiz bir sıkıntı basmıştı. Perşembe günü kalkacak gemiyi düşünmek, ona içinde bu-

lunduğu çıkmazı anımsatmıştı: «Allah kahretsin. Ganymede'a gitmek istemiyorum!» diye düşündü. İş onun yukarıdaki koloniye inandığı noktaya gelmişti. Dışarıya karşı sert görünen fakat duygusal olan, köşeli çeneli Direktör Brookman'ı; koca bıyıklı Dr. Hornsfall'dan hâmile olduğunu öğrenen kırmızı yanaklı Mary Walls'ı tarif edebilirdi rahatlıkla. Bunların tümü hayâl ürünü kimselerdi, tümü uydurmaydı. Ganymede'daki ileri karakolda sadece iğrenç kokulu sakalları olan birkaç düzine uzay adamı vardı gerçekte. Ve Kennedy oraya, onların yanına gitmeyi asla istemiyordu.

Spalding'in projeyi kendisi olmadan da mükemmelen yürütebileceğine inanıyordu Kennedy. İş şimdilik rayında gidiyordu. Haber kaynakları açık ve iyi yağlanmıştı. Halk bu oltaya gelmişti...

313 kişi sadece onun kafasında değil, Spalding'in ve bütün dünya insanlarının kafasında şekillenmişti. Koloninin kendine özgü bir yaşam tarzı vardı. Spalding ise sâdece onun yokluğunda koloninin faaliyetlerini genişletecekti. Öğleden evvel hâmilelik hikâyesini telefonla ajanslara ve gazetelere bildirdiler. Sonra ertesi günün işlerini plânladılar. Spalding'in hazırlamakta olduğu Direktör Brookman'ın özgeçmişi en az bir hafta yayınlanabilecek durumdaydı. Bu arada Kennedy, Bayan Mary Walls'ın hâmileliğindeki ardarda gelen olayları dosyalıyordu. Önce Mary Walls'ın iki ay içinde düşük yapmasını düşündü, sonra bundan vazgeçti. İçinde bir acıma hissi uyanmıştı genç kadına karşı. Mary Walls'ın hâmileliğini sürdürmesi daha etkili olacaktı.

Sonra içini birden izah edilmez bir duygu kapladı. Sırtını koltuğunun arkalığına yaslayıp titreyen ellerine baktı: «Tanrım, bu insanoğlunun karşısına çıkan en büyük uydurma hikâye. Onu da ben uydurdum!» diye düşündü, azap içinde kıvrandı. Bu iğrençlik iliklerini dondurmuştu. Kopyalarla meşgul olan Spalding'e baktı. Omuz silkti. Yirmibeş yaşındaki kızıl saçlı, ince ve nârin bir koloni diyet

uzmanı olan ve iki yıldanberi sırık gibi uzun, yirmidokuz yaşındaki Teksaslı Mike Walls ile evli olan Mary Walls'ın hâmile olduğu haberi yayınlanmıştı bile. Gayriihtiyarî yumruklarını sıkıp: «İşi nerede bırakmalı?» diye düşündü. Kendi yarattığı bu uydurma yayının bir parçası olarak görüyordu kendini. Acaba Ganymede'daki Mary Walls kendisinin New York'ta oturan sinirli bir adam tarafından yönetilen sadece karton bir figür olduğunu ve hâmileliğinin sevgili kocasının aşkı ürünü olmayıp Theodore Kennedy adlı biri tarafından gösterilen kutsal bir davranış sonucu olduğunu biliyor muydu?..

Terini silerken odanın camlı kapısının vurulduğunu hissetti. Başını kaldırıp baktığında Alf Haugen'in kendisine sırıttığını gördü:

— Haydi gidelim dâhiler, diye sesleniyordu. Paydos vakti geldi. Kendimi biran önce dışarı atmak istiyorum...

Evrakı toparladılar ve araba parkında toplandılar. Kennedy arkadaşlarını gidecekleri yere bıraktıktan sonra eve döndü.

Marge ona bir kokteyl hazırlamıştı. İçkisini yudumlarken karısına, Bullard'ın ziyaretinden, Dinoli'nin teklifinden söz etti:

— Beni üç haftalığına Ganymede'a göndermek istiyorlar. Perşembe günü yola çıkmam lâzım, dedi ve karısının gözlerinin içine bakarak sordu: Ne dersin buna?

— Harika bir şey, diye gülümsedi Marge. Seni özleyeceğim tabii ama...

Kennedy şaşkın bakışlarını karısının yüzünden ayıramadı:

— Yâni sen bu delice işi kabul edeceğimi mi sanıyorsun?.. diye kekeledi.

Bu kez Marge'ın bakışlarını şaşkın bir ifade kaplamıştı:

— İstemiyor musun yoksa?.. diye sordu.

Kennedy kendini toparlamaya çalıştı:

— Ama düşündüm ki, diye mırıldandı, sonra bir an

gözlerini yumup düşündü ve titrek bir sesle sordu: Gitmemi istiyorsun değil mi Marge?..

— Bu senin için büyük bir fırsat şekerim, diye mırıldandı Marge. Uzayı görmek için bir başka şans çıkmayabilir. Ve yolculuk da oldukça güvenli değil mi?.. Uzay yolculuğunun araba kullanmaktan daha emin olduğu söyleniyor...

Kennedy karısının gülümseyen yüzüne bakarken içinin burkulduğunu hissetti o anda: «Gitmemi istiyor. Benden üç haftalığına kurtulmak istediği besbelli» diye düşündü kendi kendine. Kadehinden okkalı bir yudum içti:

— Aslında karar vermek için çarşambaya kadar vaktim var, diye konuştu. Onlara meseleyi kabul etmeden önce mutlaka seninle konuşmam gerektiğini söyledim. Fakat görüyorum ki sen bu işe evet diyorsun...

Marge gülümseyerek baktı kocasına, kısık bir sesle:

— Tabii karşı çıkamam buna, diye mırıldandı. Bu zamana kadar senin ilerlemene engel olacak bir harekette bulundum mu hiç?..

Dokuzuncu Bölüm

GEMİ, 2044 yılının 5 Haziran perşembe günü saat tam 11'de yola çıkarken Ted Kennedy de içindeydi. Ayrılış, düzgün bir programa göre olmuştu. Geminin adı yoktu, sadece üzerinde GC-1073 numarası vardı. Kaptan Hill, aksi bir adamdı. Daha önce uzaya hiç çıkmamış birinin gemisinde bulunmakta oluşundan hiç de hoşlanmışa benzemiyordu.

Gemi Yedinci Uzay Üssü'nden hareket ederken karısı ve arkadaşlarından bir grup kendisini yolcu etmeye gelmişlerdi. Spalding, Mike Cameron ve Ernie Watsinski hep oradaydılar. Kennedy hiç de neşeli çıkmamıştı bu yolculuğa. Arkadaşlarının tüm esprilerine rağmen o somurtup durmuştu. Uzay seyahati onun için hâlâ yeni ve riskli bir işti. Şimdiye kadar sayısız uçuş yapılmıştı; uzay yolculuğunun yarım yüzyıla yaklaşan bir geçmişi vardı ve iş başlangıç safhasından hayli ilerlemişti. Mars'a ve Venüs'e uçuşlar olmuştu. Ayda bir kubbenin içinde yaşayan bayındır bir mühendisler kolonisi kurulmuştu. Kaptan Hill, yalnız Ganymede'a bir düzinenin üzerinde uçuş yapmıştı. Fakat Kennedy hâlâ ürkek ve asabiydi...

Arkadaşlarına dahi: «Bunların hepsi o sahte tebessümleri arasında bana suikast hazırlıyorlar!» gözüyle bakmıştı. Kendisini uzayda havasız bir buz yığınına böyle neşe içinde uğurlamalarından belliydi bu.

Gemi, altı mürettebat ile yük taşıyordu. Resmî evraka Kennedy'nin adı yükün bir bölümü olarak yazılmıştı. Alanın yanında kendisini uğurlamaya gelenlerle birlikteyken, üzerinde torba gibi sarkık gri üniforma olan biri yanlarına yaklaşmış ve donuk bir sesle:

— Hanginiz Kennedy, dyie sormuştu.

— Ben, demişti Kennedy. Fakat sesinin karga sesi gibi çıktığını farketmişti.

— Sizi tanıdığıma sevindim, demişti üniformalı adam, sonra kendisini tanıtmıştı: Adım Charley Sizer, geminin doktoruyum. Benimle gelin lütfen...

Kennedy gayriihtiyarî saatine bakmıştı:

— Fakat ateşleme zamanına daha bir saat var doktor...

Doktor Sizer sırıtmıştı kendisine:

— Aslında öyle ama, işler hızlı gitsin diye şimdi binmen gerekecek. O büyük sarsıntıdan hoşlanmayabilirsin, biraz alışman lazım yerine...

Kennedy, kendisini uğurlamaya gelenlerle vedâlaştıktan sonra Dr. Sizer'i izlemişti. Gemiye tırmanarak girdiğinde içerisini hiç de sevimli bulmamıştı. Öncelikle pek zayıf bir ışıkla aydınlanmıştı, üstelik pek dardı. Hiç de ferah bir görünüşü yoktu geminin. Bir tarafta uzay elbiseleri asılıydı. Ön tarafta iki görevli çok karmaşık bir kontrol panosunu incelemekteydiler.

— Kalacağınız yer burası, diye konuştu Sizer. Gösterdiği yer, iki kiriş arasında sallanan bir hamaktı. Sonra ilave etti; hele bir çıkın hamağa, ben de gravanol hapınızı getireyim...

Kennedy isteksiz bir biçimde hamağa tırmandı. Sol tarafta ufak bir pencere vardı. Oradan dışarı baktığında Marge'ı, Watsinski'yi ve diğerlerini gördü. Bu sırada Dr. Sizer, üzerine güvenlik ağını dolamak için etrafından hızlı adımlarla dolaşmaya başlamıştı. Sonra biran için ortadan kaybolmuş ve elinde küçük bir matara bir de mavimsi renkli bir hap olduğu halde geri dönmüştü. Mavi hapı uzatırken:

— Bu hap, ateşlemenin bütün sertliğini giderecektir, diye konuştu. Hızımızı yerçekimi kuvvetinin onbeş katına çıkardığımızı fark bile etmeyeceksin, çünkü bu sırada mışıl mışıl uykuda olacaksın...

Kennedy doktorun verdiği mavi hapı yutmuştu. Ancak

kendisini yerçekimine karşı dirençli kılacak hiçbir değişiklik hissetmemişti. Sonra Doktor'a bakmıştı:

— Söyle bakalım Doktor, eğer bir kaza olursa ne olacak?.. Yani demek istiyorum ki, benim uzay elbisem nerede?..

Doktor bir kahkaha atmıştı:

— Bir uzay elbisesinin içinde nasıl yaşanacağını öğrenmek için enaz bir ay eğitim görmen gerekir dostum. Bu yüzden sana bir elbise versek de işine yaramayacaktır. Fakat üzme tatlı canını, kaza filan olmayacaktır... Sana uzay uçuşlarının araba sürmekten daha kolay ve tehlikesiz olduğunu hiç söylemediler mi kuzum?..

— Evet ama, diyecek oldu. Doktor lâfını kesti:

— Gemi mükemmel bir halde, her şey iyi gidiyor. Bu bakımdan için rahat etsin. Gidişte ve dönüşte senin lehine çalışacak Newton fizik kanunlarının bulunduğunu aklından çıkarma! Üstelik hiçbir tatil şoförü senin yol şeridine girecek kadar deli değildir uzayda. Sen sadece arkana yaslan ve dinlenmeye bak. Kısa bir süre sonra uykuya dalacaksın...

Kennedy, hiç uykusunun olmadığını, üstelik uyuyamayacak kadar sinirli bulunduğunu söyledi. Daha başka bir şeyler söyleyecekti fakat birden üzerine tarifsiz bir uyuşukluğun çöktüğünü farketti, esnedi.

— Sonra görüşürüz dostum, diyen doktor yanından uzaklaşmıştı. Kennedy sırtını hamağa yasladı. Güvenli bir biçimde hamağa bağlıydı, kıpırdanmasına imkân yoktu. Bütün vücudu gittikçe uyuşuyordu. Saatini bile doğru dürüst göremedi ama 10.45 olduğunu hayâl meyâl farketti. Ateşlenmeye onbeş dakika vardı. Küçük araçlar geminin çevresinden yavaş yavaş çekilmeye başlamıştı.

Ateşleme ânını görmek, etkisini hissetmek ve dünyanın kendilerinden âni bir kopuşla nasıl geride kaldığını görebilmek için uyanık kalmak istiyordu. Ancak her an biraz

daha tükendiğinin farkındaydı. Bir an, ama sadece bir an için gözünü kapatmak istedi.

Tam bu sırada birisi kolunu dürtmüştü. Gözlerini kırpıştırarak açtığında karşısında Kaptan Hill'i gördü. Dr. Sizer de yanındaydı. Telâşla sordu:

— Kötü bir durum mu var?..

— Sadece nasılsın diye bakmak istedik, diye konuştu Kaptan Hill.

— Her şey gayet iyi, diye cevapladı Kennedy. Şu anda gevşemiş ve dinlenmiş durumdayım. Ateşleme ânı geldi mi?..

Kaptan Hill, bıyık altından gülümsedi:

— İyi bir soru. İstersen şöyle bir dışarı bakabilirsin...

Kennedy başını sola çevirerek pencereden dışarı baktı. Zayıf bir ışığın zor seçilebilir çizgilerini ve zifirî karanlığı gördü. Pencerenin dip tarafında ise ay ve Avrupa'nın hatları belli olan küçük bir yeşil kürecik vardı. Biraz uzağında leke gibi görünen bir küre daha vardı. Herşey yılbaşı kartlarındaki gibi donuk ve sessizdi:

— Uzayda mıyız?.. diye kekeledi.

— Dünyadan yarım gün uzaktayız. Bütün bunlar olup bitene kadar derin derin uyudun dostum. Bundan sonrası Ganymede'a sakin bir inişten ibaret olacak...

Kennedy bunları söylerken Kaptan'a şaşkın şaşkın baktı:

— Bu beşikten dışarı çıkmak güvenli mi?.. diye sordu.

Kaptan Hill omuz silkti:

— Neden olmasın?..

— Boşlukta yüzmek gibi herhangi birşey?.. diyecek oldu.

— Üç saat önce boylam ekseni boyunca olan dönmeyi tamamladık Bay Kennedy. Buradaki çekim kuvveti Dünyadakinin tamamen aynıdır. eğer karnın acıktıysa yemeğin önündeki mutfaktadır. Gemi yiyecekleri besleyici ve sağlıklı bir biçimde dengelenmiştir...

Diğerleri yemeklerini çoktan yediklerinden, komprime

hale getirilmiş saman lezzetindeki yemeğini tek başına yedi. Sonra etrafı dolaşmak istedi. Personelden dördü, yıldızları gören öndeki bölmede iskambil oynuyorlardı. Dördü de sakallı suratlı, asık yüzlü, sıkıcı üniformalar giymiş kimselerdi. Boş bir yakıt fıçısını masa yapıp üzerinde poker çevirmekle meşguldüler. Oysa büyük pencereden uzay olanca görkemiyle gözler önündeydi. Ancak ötekilerin bu sihirli manzaraya bakacak halleri yoktu. Kennedy kendi kendine: «Demek ki yeterince yolculuktan sonra uzayın hiçbir çekici yanının kalmamasına karşılık poker daima daha cazip kalıyor» diye düşünmekten kendini alamadı.

Uzaktan Mars'ı gördü, daha sonra da Satürn'ün halkalı görüntüsünü gördüğünü sandı. Böylece saatler geçti. Tekrar yemeğini yedi, tekrar uyudu, sonra uyanıp uzun uzun kitap okudu...

İki veya üç gün böyle geçip gitmişti. Geminin içinde 6 kişilik mürettebatın yanında yükün bir parçası olduğunu bilmek içine sıkıntıyla karışık bir öfke verdiğinden bunu düşünmek istemiyordu pek. Gökyüzünün o şatafatından da bıkmaya başlamıştı. Görüntü muhakkak ki muhteşemdi, fakat bu ihtişam bile uzadıkça yavanlaşıyordu. Bir ara uzunca bir süre uzayın büyüklüğünü, yıldızların çokluğunu ve kızıl Antare'lar ile parlak Capella'yı saran acayip yaratıkları düşünebileceği aklına geldi. Onun için uzayın büyüklüğü zihinsel olmaktan çok tamamen duygusal olacağından bundan pek kısa zamanda sıkılacağını farkedip caymıştı.

Karısına mektup yazmaya başlamış ancak bir türlü bitirememişti. Bu sıkıcı havanın içinde Watsinski, Dinoli ve Bullard ile beraber olmayı arzulaması ise her geçen gün biraz daha arttı.

Büyük Jüpiter pencereden uzayı sildiği ve buzla kaplı hilâl gibi bir parçanın yavaş yavaş görünmeye başladığı sırada yanına gelen Dr. Sizer, Ganymede'a inmek üzere bu-

lunduklarını söylemişti. Sonra onu hamağa tekrar bağlamış ve o mavi haplardan bir tane daha yutturmuştu.

Uyandığında, pencerelerden içeri, kar ve buzun gözleri kör eden vahşî parlaklığı dolmuştu. Vakit gündüzdü. Kennedy, Ganymede mekaniği hakkında yaptığı incelemelerle bir şeyler öğrenmişti. Bir Ganymede gününün yedi dünya gününden biraz daha uzun olduğunu biliyordu. Çünkü Ganymede'ın Jüpiter'in çevresinde bir dolanma süresi bu kadar zamanda tamamlanıyordu. Ganymede'ın da dünyanın uydusu ay gibi Jüpiter'e karşı hep aynı yüzü dönüktü.

Kubbenin geminin öte yanında olabileceğini düşünmüştü Kennedy. Bulunduğu pencereden, donmuş amonyak katmanlarıyla öbeklenmiş, girdap gibi dönen metan bulutlarıyla kaplı kırık dağların çıkıntıları dışında hiçbir şey görünmüyordu. Alabildiğine vahşî bir manzaraydı bu...

Kennedy, gemi personelinin kendisini üzerinde uzay elbisesi olmadan dışarı nasıl çıkaracaklarını merak etti. Bu sırada Dr. Sizer ile mürettebattan biri, sanki bağırsakları çıkarılmış bir ceset taşıyorlarmış gibi büyük bir uzay elbisesi getirdiler yanına. Sonra elbirliği ile bu elbiseyi giymesine yardım ettiler. Başına başlığı yerleştirdiler, solunum ve işitme cihazlarını çalıştırdılar. Dr. Sizer bu arada kısa bir konferans geçti:

— Bunun içinde uzun bir süre kalmayacaksın. İçerdeki âletlerin hiçbirine dokunma ve hapşırmamaya bak. Eğer solunum gerecinde bir kötülük hissedersen, hızlıca haykır, anlaşıldı mı?..

Sıcak ve nemli giysisinin içindeki Kennedy:

— Tamam!.. dedi. Uzay giysileri içindeki adamlar kediler gibi yürümeye başlamışlardı. Bir robotun beceriksizce ayak sürüyüşünü andırıyordu yürümeleri. O da onları taklit etmeye çalıştı. Hava deliğinin önüne geldiğinde kendisini olanca dikkatiyle aşağı bıraktı. Sağ tarafta aşağıya doğru basık bir kubbe ve ev olarak da gelişi güzel yapılmış bir kaç baraka gördü. Bu sırada bir araç, kubbenin kena-

rındaki hava deliğinden ayrılmış onlara doğru gelmeye başlamıştı. Kubbenin içinden merakla dışarısını seyreden birkaç karaltı görülüyordu. Dışarıda keskin bir rüzgâr uğulduyordu. Elbisesinin içinde terlemesine rağmen cildinin birkaç milimetre ötesinde dondurucu, öldürücü bir soğuğun hüküm sürdüğünün farkındaydı. Soluk gün ışığında, koyu mavi gökyüzünü dolduran yıldızların donuk siluetleri göze çarpıyordu. Ganymede'ı gözleriyle gördükten sonra onu pek başka şekilde düşünüp bütün dünyadaki insanlara da pek yanlış şekilde tanıttığını düşündü Kennedy. Yerlilerden birinin kendilerini gözleyip gözlemediklerini merak ederek bakışlarını uzaklarda dolaştırdı bir süre. Tüm çevre bomboştu. Kar ve buzdan başka hiçbir şey yoktu...

Bu sırada yük arabası yanlarına varmıştı. Arabadan inen kırmızı sakallı adam onlara geri dönmelerini işaret ediyordu. Denileni yaptılar. Böylece araca bindiler. Kennedy, arkasındaki adamın desteğiyle bunu becerebilmişti ancak. Ve o anda kendini çok kimsesiz hissedip hâlinden derin bir utanç duymuştu.

Bu halini yol boyunca üzerinden atamadı Kennedy. O sıcacık uzay elbisesinin içinde bütün vücudunu utanç terleri basmıştı. Dışarıda ise dondurucu bir soğuk hüküm sürüyordu...

KENNEDY, kubbenin içinde kendini sanki bir kümesin içindeymiş gibi hissetmişti. Orada, şirketin parası, şirketin imkânları ve yine şirketin gemileri sayesinde Ganymede'a ulaşımın sağlandığından beri yaşamakta olan onaltı kişiyle tanıştı. Kubbenin keskin keskin kokan sert sentetik atmosferini soluyarak ve yerçekiminin azaltılmış halinde hafifçe midesinin bulanarak yürümeye çalışıyordu. Ganymede çekim kuvveti, dünya çekim kuvvetinin ancak % 81'i kadardı. Burada yaklaşık olarak 310 kiloya yakın geldiğini düşünmekten kendini alamadı.

Kennedy, loşluğun arasından, Koloni yöneticisi Lester Brookman'ın çıkıp gelerek kendisine «Ganymede'a hoşgeldiniz» demesini boşuna bekledi. Çünkü Brookman, kendisinin yağmurlu bir mayıs akşamı hayâlinden uydurduğu bir kişiden başka bir şey değildi. Ganymede karakolunun gerçek başkanı, gür gri sakallı, tıknaz küçük bir adamdı. Adı da Gunther idi. Şirkette Üçüncü dereceden biriydi ama burada dünyadaki bütün ünvanlar ve dereceler yok olmuştu. Kennedy, uzay elbisesinden kurtulduktan sonra Gunther kendisini alıcı gözüyle süzmüş sonra kısık bir sesle:

— Siz Bay Kennedy'siniz değil mi?.. diye sormuştu.

— Evet efendim...

Adam bakışlarını Kennedy'nin gözlerinden ayırmadan devam etti:

— Gazeteler, sizin gemi dünyaya dönene kadar burada kalacağınızı yazıyor. Bu şimdiden üç Ganymede günü eder ki, üç haftadan biraz fazladır. Siz İkinci derecedeki B kışlasında kalacaksınız Bay Kennedy. Adamlardan biri ranzanızı size gösterecektir. Kubbe içinde hiçbir yerde sigara içilmesi kesinlikle yasak ve tehlikelidir. Burada işlemlerle

ilgili herhangi bir sorun varsa bana iletmenizi isteyeceğim... Hemen şunu da hatırlatayım ki, bu üsten herhangi biri tarafından gösterilen alan yasaklanırsa, oraya hiçbir durumda girmeyeceksiniz Bay Kennedy. Umarım söylediklerim anlaşılmıştır.

— Anlaşıldı, diye cevapladı Kennedy. Gunther'i fazla kaba bulmuştu ama böyle bir ortamda uzun bir süredenberi yaşayan biri için bu normaldi.

— Uzay elbisesinin nasıl kullanıldığını biliyor musunuz?..

— Hayır.

Gunther yüzünü ekşitmişti:

— Tahmin ettiğim gibi, diye homurdandı, sonra ilâve etti: Emirleri yarın sabah saat 9'dan itibaren alacaksın. Bütün işlevleri hakkında tam bir bilgi sahibi olana kadar uzay elbisesi tekniği hakkında günlük çalışmalar yapacaksın. Şunu aklından çıkarma ki, bu kubbenin ne zaman parçalanacağını asla bilemeyiz...

Gunther bunu sanki «yağmurun ne zaman yağacağı belli olmaz» der gibi söylemişti. Kennedy herhangi bir yorum yapmaksızın başıyla tasdikledi:

— İstediğin zaman alan içinde gezebilirsin, diye konuştu Gunther. Bu gezintilerin sırasında sana bir görevli refakat edecektir. Fakat hiçbir şekilde kubbeyi yalnız terketmeyeceksin. Bu kesin emirdir.

— Ganymede'lılarla ne zaman karşılaşma şansım olacak?.. diye sordu.

Gunther bakışlarını uzaklara çevirerek bir süre düşündü, sonra sakin bir sesle cevapladı:

— Bizim uygun gördüğümüz herhangi bir zamanda onlarla tanışmana izin verilecektir. Başka bir sorunuz var mı Bay Kennedy?..

Vardı ama, «yok» demeyi tercih etti. Gunther bir görevliye işaret ederek misafire odasının gösterilmesini söyledi.

Kendisine tahsis edilen oda, kubbedeki üç binanın ara-

sındaki küçük bir avluya açılan küçük bir penceresi bulunan biraz kabaca bir kutudan ibaretti. İçerde sert bir yatak, bir lavabo, bir de bagaj koymak için raf vardı. Eski bir kentteki fakir bir kesimin en köhne oteli bile bundan çok daha konforlu sayılırdı. Pencereden dışarı baktı. Karlar altındaki görünüşü ile Ganymede, Dünya'dan farksızdı...

Üç karakol binası da prefabrikti. Şüphesiz ki çevrede uzaylı ziyaretçilerin Ganymede'a gelip düzgün barınaklar yapmak için kendilerine şekil vermelerini bekleyen hiçbir inşaat malzemesi yoktu. Merkezî bir havalandırma sistemi kubbeye ve barakalara makûl ölçüde taze hava sağlıyordu. Merkezî bir güç sistemi de ışık ve ısı vermekteydi. Kubbeye döşenen boru tesisatı pek kaba olmasına rağmen etkiliydi. Kennedy'nin gazetelere, radyolara uydurduğu şeylerin hiçbiri yoktu burada. Lester Brookman, David Hornsfall ve onun hayâlinin ürünü olan diğer kolonicilerin hiç biri yaşamıyordu burada. Onların tümü efsaneydi ama Ganymede gerçekti...

Jackel adında bir görevli kendisine uzay elbisesini nasıl kullanacağını ve buna hava girmesini sağlayan kontrol âletlerine nasıl kumanda edileceğini anlattı. Bir saatin sonunda güç verici tükendiği zaman ne yapması gerektiğini ve uzun mesafeli SOS sinyallerini bağlığındaki amplifikatör aracılığıyla nasıl göndereceğini pek iyi anlayamamasına rağmen elbisenin nasıl kullanılacağı hakkında hayli şeyler öğrenmişti.

Elbiseyi ilk kez kullandığında kendisine kubbe dışına çıkma iznini vermişlerdi. Ve bu gezintiyi bir görevlinin refakatinde yapmıştı Kennedy. Yerdeki kar hayli kalındı ve sert bir buz hâline dönüşmüştü. Etrafta nasılsa kar ve buzla kaplanmamış bazı sivri kaya parçacıkları vardı. Kubbenin yarım mil kadar batısında, geniş ve sevimsiz, koyu bir sıvı kitlesi halinde görünen Parafin Gölü bulunuyordu.

Kennedy bu gölün kenarında durup o garip parafin tabakasına ilgiyle baktı, sonra yanındakine sordu:

— Bu gölde herhangi bir canlı yaşıyor mu?..

— Salyangozlar, karakurbağalar ve onun gibi şeyler... diye konuştu görevli. Bunlar Ganymede'a özgü yaratıklar tabii. Metan gazı soluyan canlılar... Bazı büyük fırtınalar sırasında zıplayıp sahile fırladıklarını görürüz...

— Balık da yaşıyor mu bu gölde?..

— Bilmiyoruz, dedi görevli. Çünkü burada ne botumuz var, ne de balık takımlarımız. Radarlarımız dipte hareket eden bazı şekiller olduğunu gösteriyor ama henüz bunları bulmaya vaktimiz olmadı...

Kennedy, derinlerden metan gazı soluyan bir balığın yukarı çıkışını görmeyi umut ederek öne doğru eğildi. Ancak görebildiği tek şey, büyük ve kaba bir başlıklı uzay elbisesi içindeki kendi görüntüsü oldu.

Çevrede, çarpuk çurpuk, mum gibi çalılardan ormanlar da vardı. Bu bitkiler de amonyak-metan solunum düzenine uygundular. Güneş ışınlarından daha çok yararlanabilmek için iyice açılmış sert yaprakları olan bu çalılar hayli de uzundu. En sert rüzgârlar bile onları karla kaplı tepelerin yamaçlarından söküp atamamıştı.

Kubbenin içinde Kennedy'nin yapacağı hemen hiçbir şey yoktu. Güç sağlayan türbinleri, mutfağı, oyun salonunu ve küçük kütüphaneyi gördükten sonra göreceği başka hiçbir şey kalmamıştı zaten. Üçüncü gün Gunther'e, Ganymede sakinlerini görmesine ne zaman müsaade edileceğini sorduğunda karşısındakinin hayli rahatsız olduğunu farketmişti. Gunther sakin fakat huzursuz bir şekilde:

— Yakında, demekle yetinmişti.

Kennedy'nin içini garip bir şüphe sarmıştı o anda. Ganymede'lıların tıpkı Dr. Hornsfall ve Direktör Brookman gibi hayâl ürünü şeyler mi olduğunu düşünmüştü birden. Ve bu şüphe, Engel ile tanışana dek içini kemirmişti. Köşeli suratlı ve solgun görünüşlü bir adam olan Engel, dil-

bilimci idi. Konusu ise Ganymede diliydi. Bu konuda ne denli konuşma ihtiyacında olduğunu da hemen anlamıştı.

— Oldukça kolay bir dil, diye söze başlamıştı Engel. Gany'ler yazılı bir kültür bile geliştirememişler. Sözlü nakille sınırlı bir dilde genellikle çok kompleks olmaz. Böyle bir dil, genellikle herkesin anladığı bir dizi homurtularla başlar ve öyle kalır. Bizim karşılaştığımız Gany'lerin belki 1000 aktif ve 3 ilâ 4 bin artık kelimeden daha az sözcük hazinesi var. Dil, birbirine bitişmiş kelimelerden kurulu, yâni üstüste gelen sözcüklerden onların dilinde adam için tek bir kelime var, ama meselâ bizdeki mızrağı olan adam anlamına gelen savaşçı diye ayrı bir kelimeleri yok. Ve gramerleri de gülünç denecek kadar basit. Hiçbir ek, isim çekimi, cinsiyeti veya durumunu belirleyen bir değişimi bulunmayan bir dil. Gany'ler, eski Indio-Aryan'ların ilk dilinin kafa karıştırıcı kalıntılarıyla bizim gibi yüklü değiller. Müthiş basit bir dil...

— Bu dili konuşanlar da müthiş basit yaratıklar mı?.. diye sordu Kennedy.

— Aslında onlar çok çabuk düşünebilen kimseler ve böylesine sınırlı bir dil engeline rağmen çok iyi idare ediyorlar. Sınırlı bir dünya. Hiçbir mevsim değişikliğinin olmadığı ve yaşam şartlarının yüzyıllar boyunca değişmediği bir gezegende fazlasına da ihtiyaç olmaz zaten. Demek istediğim şu ki, yeknesaklık kadar kötü bir şey olmaz...

Engel, ona, daha önceden hazırlamış olduğu ve balmumundan yapılma kâğıtlara teksir edilmiş olan «Gany Etimolojisine ve Dilbilimine Doğru Notlar» adını taşıyan bir de broşür göstermişti.

Bu broşür Kennedy'nin ilgisini çekmişti:

— Bakabilir miyim?.. diye sordu.

Engel omuz silkti:

— Elbette bakabilirsiniz. Hatta okumanızın bile bence bir sakıncası yok... diye cevapladı.

Kennedy, o gece daha parlak bir eğlence olmadığından

yatak odasına çekilip bu broşürü okumaya koyuldu. Birkaç saat müddetle Engel'in fonetik sistemine göre birleşmemiş Gany dil yapısını mırıldandıktan sonra ışığı bile söndüremeden uyuyakaldı. Hatta her gece olduğu gibi o gece de saat 1'de ışıkların söndürüldüğünün dahi farkında olmadı.

Dördüncü gün büyük bir fırtına ortalığı kasıp kavuruyordu. Kar ve buzla kaplı koca arazi sanki bir hortumun etkisi altına girmiş gibiydi. Kubbe eğrisinin yanındaki avluda duran Kennedy korkudan da öte bir dehşet içinde dışarıdaki ovaya yağan amonyağın neden olduğu belleri, sonra amonyak kristallerinden oluşan tüy gibi kar bulutlarının etrafa yayılışını seyretti. Kum çöllerindeki fırtınanın benzeri burada kar çölünde oluyordu. Kar bazı yerlerde tepecikler oluştururken bazı yerlerde de derin çukurlar açıyordu. Uzakta hâlâ dikey duran bir uzay gemisi görülüyordu. Her tarafını kar ve buz tabakası sarmıştı.

Beşinci gün odasının kapısı vurulduğunda, yatağına uzanmış Engel'in Gany diliyle ilgili kitabını okuyordu. Kitabı yastığının altına koyduktan sonra kalkıp kapıyı açtığında Jackel ile karşılaşmıştı. Görevli:

— Gunther seni istiyor Kennedy, diye konuştu. Burada bazı yabancı yaratıklar var. Eğer onları görmek istiyorsan, seni kubbenin dışında bekliyorlar...

Alelacele uzay elbiselerini giydi. Jackel'i izledi. Gunther de uzay elbiseleri içinde onu beklemekteydi. Yanında Engel de vardı. Sonradan onlara bir de Palmer adında bir başka görevli katılmıştı. Dışarı çıktıklarında Kennedy içinde garip bir heyecan uyuşukluğu hissetmişti. Kennedy bunların Steward ve Dinoli şirketi tarafından insanlıktan nefret etmek için eğittiği yaratıklar olduğunu düşündü bir an. Ve onlarla tanışacaktı şimdi.

Hava deliğinin girişinden 30 metre kadar ötede duran üç kişilik bir gruptu gelenler. Üstlerinde kumaşa benzer bir şeyden yapılma kemerlerinin dışında hiçbir şey yoktu.

Burunsuzdular ve gözleri de bağlıydı. Güney Denizi adalarında yaşayan yerlileri andıran bir görünüşleri vardı ilk bakışta. Derileri soluk beyazdı ve bir mum parlaklığındaydı. Ağızları aşağıya sarkmış yarım daire biçiminde, dudaksız ve orantısızdı. Bu şiddetli soğuğa rağmen o çıplak vücutlarında en ufak bir rahatsızlık hissetmemeleri Kennedy'yi pek şaşırtmıştı.

— Bu üçü en yakın kabileden, diye konuştu Gunther. Buradan yaklaşık 17-18 kilometre doğuda yaşarlar ve dünya hesabına göre her yedinci günde bizimle konuşmak üzere kalkıp buraya gelirler...

İçlerinden biri konuşmaya başlayınca Kennedy, onların gerçekten de bir dilleri olduğunu farketmişti. Engel'in kitabından öğrenebildiği kadar tek-tük kelimelir anlayabiliyordu. Ancak yeterli değildi anladıklarından bir anlam çıkarabilmesi. Ganymede'lı yaratık: «... bir kere daha... bizi bırakın... nefret dolu varlıklar... işe karışın... gittiğiniz zaman... yakında...» gibi şeyler söylüyordu.

Gunther, Kennedy'nin tek bir kelime bile anlayamayacağı bir hızla cevapladı onu. Kennedy onun söylediklerinden sadece bir tek kelimeyi anlayabilmişti. O da Gany dilinde tam bir olumsuzluk, tam bir red ifadesi olan sözcüktü.

Yabancı yaratık: «... üzüntü... acı... düne kadar... kutsal şeye hürmetsizlik...» gibi şeylerle cevap verdi.

Kennedy şaşkın bakışlarını Gunther'e çevirirken:

— Bu konuşmaların ne hakkında olduğunu sorabilir miyim?.. dedi.

Gunther önemsemez bir edâyla konuştu:

— Alış veriş için yabancıların köyüne gereçlerin ulaşımını konuşuyoruz. Kabile reisiyle madenlerin çıkarılması konusunda ufak bir anlaşma da diyebiliriz. Bize dağıtım için en uygun zamanı söylüyor...

Kennedy şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Ya Gunther düpedüz yalan söylüyordu yahut da Kennedy konuşulanlar-

dan hiçbir şey anlamamıştı. Oysa ona yabancı yaratık dünyalarının boşaltılmasını istiyor da Gunther bunu reddediyor, gibi gelmişti. Ancak yanılmış olabilirdi. Birkaç günde bir dili öğrenebilmenin imkânı yoktu.

Yabancılar huzursuzluk içinde kımıldadılar. Konuşmacı adeta bir tören yapıyormuş gibi başını öne ve arkaya sallamadan önce ilk söylediği lâfı iki kez tekrarladı, sonra ağzından beyaz bir duman çıktı.

Bir anda Gunther'in solunum başlığının camında amonyak kristalleri oluşuverdi. Şirketin adamı, Kennedy'nin anlayamayacağı kadar kısa ve özlü bir cümleyle cevap verdi. Sonra yabancı yaratıklar başlarıyla tasdik ettiler ve «allahaısmarladık» anlamına gelen kısa iki heceli bir kelime mırıldandılar. Kennedy bunu açık ve seçikçe anlamıştı. Gayriihtiyarî bunun karşılığı olan kelime ağzından kaçıverdi. Üç Dünyalı da aynı anda bu sözü söylemişlerdi. Yabancılar geriye dönüp hızlı adımlarla kar tipisinin arasında kayboldular.

Bu anda Gunther tarifsiz bir öfkeyle arkasına dönüp Kennedy'nin koluna yapıştı. Yüzünü ve bakışlarını kaplayan hudutsuz öfke, uzay elbisesi başlığının camı arkasından bile olanca korkunçluğu ile görünüyordu:

— Ne söyledin?.. diye haykırdı. Demin ne dedin?.. Demin Gany dilinde bir kelime duydum senin ağzından... Nereden öğrendin bunu? Gany dilini öğrenmene kim izin verdi?.. Şirket ne derse desin, bunun için seni öldürebilirim Kennedy, anlıyor musun?..

BİRAN için Kennedy ne söyleyeceğini bilemedi, olduğu yerde mıhlanıp kaldı. Gany dilini bildiğini göstererek büyük bir pot kırmıştı aslında. Gunther hiddetten boğulurcasına ısrar ediyordu:

— Konuş, diye gürledi. Gany dilini nasıl öğrendin?..

— Ben...

Engel onun daha fazla konuşmasına fırsat vermedi:

— O bildiği tek söz, diye konuştu uzun boylu dil bilgini, sonra bir çırpıda izah etti: Birkaç gün önce beni ziyaret etmişti Kennedy, ayrılırken ona Gany dilinde güle güle dedim. Söylediğimin ne demek olduğunu sordu, ben de söyledim. Bunun ne zararı var Gunther?..

Karakol şefi birden durakladı, Kennedy'nin kolunu sıkı sıkı saran eli gevşedi. Kennedy, Engel'in uydurduğu bu âni yalanla hem kendi hem de onun hayatını kurtardığını farketti. Demek yerli dilini bilmek hayatî bir tehlike taşıyordu. Fakat Kennedy kendini çabuk toparlayıp derhal karşı hücuma geçti:

— Bana bak Gunther, diye homurdandı. Ben şirketin bir adamı değilim. Sadece resmî yönden senin idaren altındayım. Kendi dillerinde Ganymede'lılara güle güle dediğim için beni öldürme tehdidinde nasıl bulunabilirsin? Bunu Bullard'a bildirebilirim, o da seni bir beceri gösterisi yapman için onuncu seviyeye indiriverir anlıyor musun?..

Gunther kısa ve keskin bir cümleyle şirket yöneticisi Bullard hakkındaki fikrini açığa vurdu, sonra elinden geldiğince sakin bir sesle:

— Haydi kubbeye dönelim, burası durup gevezelik edilecek yer değil, diye konuştu.

Ve tartışmayı fazla uzatmamak için hava deliğinin açılmasını işaret etti. İçeri girdiler, uzay elbiselerini sessizce

çıkardılar ve askıya astılar. Gunther gülümsemeye çalıştı:

— Benim karargâhıma gidelim Kennedy, bazı şeyleri orada daha rahat konuşabiliriz, dedi.

— Ben de geleyim mi?.. diye sordu Engel.

— Hayır Engel, sen işinle uğraş. Başka bir zaman ziyaretçilere ne kadar şey öğreteceğini sapta. Tamam mı?..

— Tamam, diye mırıldanan Engel oradan uzaklaştı.

Gunther'in karargâhı, kubbenin altındaki barakaların en genişiydi. Büyük bir pencereden, dışarısı olanca genişliğiyle görülüyordu. Ayrıca burası daha da kuvvetli bir ışıklandırmayla aydınlanmaktaydı. Gunther bir dolabı açarak yarı dolu bir likör şişesi çıkardı. Etiketinin üzerinde «Gunther'in Özel Malı» yazılı bir kâğıt yapıştırılmıştı.

— İçki ister misiniz? diye sordu.

Kennedy'nin canı içki içmek istemiyordu ama yine de başını sallayarak «Evet» dedi, sonra ilave etti:

— Şayet içersem kızmazsınız tabii...

— Buz da var, diye konuştu Gunther, sonra içkiyi kadehlere koydu ve bardaklardan birini Kennedy'ye uzatırken sakin bir sesle devam etti: «Dışarı da böylesine ufak bir şeye bağırdığım için üzgünüm. Buradaki hayat hakkında bir fikre sahip olmuşsunuzdur Kennedy. Ne kadar asap bozucu olduğunu söylemeye bilmem gerek var mı? Başkaları üzerinde olduğu kadar kendi üzerimde de disiplini sürdürmeye gayret ediyorum. Fakat yine de sinirlerimin patlama noktasına ulaştığı çok oluyor. Bu sana rastladığı için üzgünüm Kennedy...

Kennedy gülümsemeye çalıştı:

— Siz gerçekten beni, Gany dilinde bir kelime bildiğim için beni vuracaktınız. Bu dilin böylesine gizli kalmasına neden gerek görüyorsunuz?..

Bu, cevabı içinde olan bir soruydu aslında. Gunther rahatsız olmuştu bu sorudan ve yüzünün hatları birden değişmişti:

— Yok canım o kadar değil, diye homurdandı. Sadece

Dünya-Ganymede anlaşmalarının şirket aracılığıyla olmasını sağlamayı istediğimiz içindi. Biz buraya bir satış mağazası kurmak ve onu kapatmaya uğraşması için başka bir donatım istemiyoruz sadece...

— Yâni sizin, dili öğreneceğimi ve Dünya'ya döndüğümde bir Gany sözcüğü derleyip onu Dünya dışındaki gelişmenin, keşif şirketi olan Ganymede bölümünün henüz var olmayan rakiplerine, abartılmış bir toplam için onu satacağımı mı kastediyorsunuz? Sizi temin ederim ki böyle bir kötü niyetim yok. Ben sadece buradaki yaşamı hissetmemi istedikleri için patronunuz tarafından gönderilmiş şanssız bir halkla ilişkiler uzmanıyım, hepsi o kadar...

Gunther gülümsemeye çalıştı:

— Seni hiçbir şeklide suçlamaya çalışmadım Kennedy, diye konuştu. Fakat biz kesin güvenlik önlemleri almaya mecburuz tabii...

— Anlıyorum, diye mırıldandı Kennedy.

— İyi, dedi Gunther derin bir nefes alırken, sonra devam etti: Eğer bir rapor yazacaksan bu olaydan hiç bahsetmemen beni sevindirir. Bu yardımı benden esirgemezsin herhalde...

Kennedy gülümseyerek omuz silkti:

— Zannedersem bu küçük şeyi yapabilirim...

Kennedy, Gunther'in yanından ayrıldığında zihni hayli karışıktı. Karakol şefinin gerçek motivasyonu apaçık ortadaydı. Gunther'in ortaya rakip bir şirketin çıkmasından korktuğu filan yoktu. «Ed ve E» çapında bir kuruluşun ortaya çıkabilmesi milyarlarca doları ve yıllarca çalışmayı gerektirirdi. Rizikolu hiçbir hüküm Ganymede'daki maden haklarını Gunther'in burnunun dibinden, Kennedy'nin onlar için hazırlayacağı Gany sözlüğünü kullanarak alması için buraya bir gemi gönderemeyecekti. Hayır, Gunther başka bir şeyden korkuyordu. Kennedy'nin Gany dilini anladığını anladığı anda gösterdiği şiddetli tepkinin

bir nedeni olabilirdi sadece: Kennedy'nin şirket tarafından gizli tutulmasına çalışılan bir şeyi öğrenmesi...

Ve Kennedy'nin şüphelendiği o şey ise, Ganymede halkının, Dünyalı insanların onların dünyalarında yerleşme fikrine karşı oluşları ve maden çıkarma haklarının anlaşmaya varılmasını istemekten çok uzak olarak, Gunther ve arkadaşlarının orayı terketmelerini istedikleri gerçeğiydi...

Kennedy'nin tanık olduğu konuşmadan çıkardığı anlam buydu...

«Eğer durum böyleyse, Şirketin Ganymede'daki istediği şeyi elde etmesinin tek yolu, Gany'lerin kuvvet yoluyla imhası olabilir» diye düşündü Kennedy. Bu sadece Kennedy'nin ve diğer şirkette çalışanların inandırıldığı bir Birleşmiş Milletleri tam bir baskı altına alma savaşıydı. Tabii ki onlar buna bir bahane bulacaklardı. Gany'lerin teknolojileri gelişmemiş geniş değerli radyoaktif madenlerine sahip ve onları kullanmak gibi bir niyetleri olmayan varlıklar olduğu muhakkaktı. Bütün güneş sistemi halkının iyiliği için bu madenlerin oradan alınması iyi olurdu. Birden zihnini buz gibi bir düşünce kaplayıverdi. Hangi bahaneyle olursa olsun, bu şirket aracılığıyla olacaktı. Gany'lerin kuvvet yoluyla bir kenara fırlatılıp atılacağı ve kendi görevinin de bu teşebbüsün gerekliliğini Dünya insanlarına satmak olduğu apaçık ortadaydı. Bu, tiksindirici bir işti ve umduğundan çok daha fazla bu pis işin içine gömülmüştü. Aslında bunun temiz bir iş olduğunu hiç düşünmemişti ama Marge'ın tüm karşı koymasına ve Spalding'in olanca sert uyarılarına rağmen şirketin teklifine tereddütsüz rıza göstermişti. Şirketin maskesi, onun savunması olmuştu. Bu işe teğet, değer problemlerine az olan bir ilgiyle onu bu anlaşmaya iten düşüncesizce bir yargıydı.

Şimdi ise bu pis iş daha açıkça gözlerinin önüne seriliyordu. Gany sözlüğünü daha iyi öğrenmek için içinde büyük bir arzu duydu o anda. Gelecek hafta yabancılar geri geldiğinde, onların söylediklerinin daha fazlasını anlaması

gerekiyordu. Bu istekle odasına gitti. Ancak kapısının açık, içerideki ışığın da yanık olduğunu gördüğünde birden irkiliverdi. Gerçi kapılarda kilit yoktu ama, içeride birinin bulunması da olacak şey değildi. Kapıyı hızla itip top gibi içeri daldı Kennedy.

Engel, yatağın kenarına oturmuş, onu beklemekteydi. Kennedy onu görünce şaşırdı birden sonra gülerek el salladı:

— Selâm Engel... diye konuştu, sonra sesini biraz alçaltarak devam etti: Sanırım size karşı teşekkür borçluyum. Eğer tam anında müdahalede bulunmasaydınız, Gunther'le aramızda pek kötü şeyler olabilirdi...

— Evet Kennedy, diye mırıldandı uzun boylu dilbilimci, sonra o da sesini biraz alçaltarak devam etti: Size verdiğim kitabı hemen geri almam lazım. Hem de şimdi, derhal...

— Geri almak mı, diye inledi Kennedy. Ama neden?

— Eğer bu kitabı sana verdiğimi bilseydi, Gunther benim derimi yüzerdi. Bu benim için gerçekten affedilmeyecek bir hata idi. Fakat sen o kadar ilgilenmiştin ki, yaptığım işi görmeni ve öğrenmeni istedim. Anlıyorsun beni değil mi Kennedy. Lûtfen kitabı bana iade et...

Kennedy, yastığın altından kitabı çıkardı, tam Engel'e uzatırken birden geri çekiverdi. Engel heyecanlı bir sesle:

— Yapma Kennedy, onu ver bana, diye söylendi. Gunther bu kitabın sende olduğunu öğrendiği an, beni öldürür.

— Ama neden?..

— Neden olduğu önemli değil Kennedy. Önemli olan sonucu. Haydi ver onu bana!

Kennedy kitabı koltuğunun altına sıkı sıkıya yerleştirdi:

— Veremem Engel, diye konuştu. Biraz daha çalışmak istiyorum. İnanki eserin beni çok etkiledi...

Engel titrek bir sesle konuştu:

— Eğer kitabı hemen bana vermezsen, Gunther'e, ben

yokken odama gizlice girip bu kitabı çaldığını söylerim. Beni buna mecbur etme ne olursun...

Uzun boylu dilbilimcinin yalnız sesi değil, elleri de titriyordu ve alnında ter tanecikleri birikmişti.

— Bunu yapamazsın Engel, diye konuştu Kennedy. Gel seninle ufak bir anlaşma yapalım. Sözlük bende kalsın, ben Gunther'in bu kitabı senin bana verdiğinden asla haberi olmamasını sağlarım. Ve bunu Ganymede'dan ayrılırken sana veririm. Aksi takdirde, sen Gunther'e kitabı benim çaldığımı söylersen, ben de ona sözlüğü senin bana verdiğini ve kubbenin dışında kendi durumunu kurtarmak için yalan söylediğini açıklarım. Benim de sana teklifim bu... Unutma ki kubbe dışındaki görüşme sırasında neden benim tarafımı tuttuğunu açıklaman da zor olacak!

Engel titrek bir sesle:

— Gunther sana değil, bana inanır... diye söylendi.

Kennedy gülümsedi:

— Gunther kendisine bile güvenmez Engel, dedi. Bunu sen de biliyorsun. Bırak sözlük bende kalsın, yoksa hemen Gunther'e gidip herşeyi anlatırım.

Engel yenilgiyi kabullenmekten başka çaresinin olmadığını anlamıştı. Üzgün ve sinirli bir şekilde başını salladı:

— Tamam Kennedy, diye mırıldandı. Tamam. Sözlük sende kalsın. Fakat Gany'ler gelecek sefer geldiklerinde ağzını sıkı tut. Yoksa Gunther bizi rosto yapar...

— Tamam Engel, diye gülümsedi Kennedy. Bir dahaki sefere sessiz kalacağıma söz veriyorum...

Kennedy'nin Ganymede'daki ikinci haftasında üç gün çok çabuk geçti. Bu günlerin büyük bir kısmında Kennedy, dilbilimci Engel'in Gany dili hakkındaki kitabını okudu, üzerinde ısrarla çalıştı. Her gece söz kalıplarını ve bunlardan yaptığı basit cümleleri mırıltı halinde tekrarlayıp durdu. Bu işe kendisini öylesine vermişti ki, bir gece komşu odadaki biri, bölmesini yumruklamış ve çenesini kapatıp

uyumasını söylemişti. Kennedy ancak o zaman işin dozunu biraz kaçırdığını farkedip telaşlanmıştı.

Bu süre içinde Ganymede topraklarında jeeple gezintiler de yapmıştı. Bir defasında Kennedy, kendisine refakat eden görevliye, buzlar üzerinde tur atmaktansa, değişiklik olsun diye, bir Gany köyüne gitmeyi teklif etmişti. Görevli kesin bir dille karşılık vermişti ona:

— Bu konuda Gunther'in izni gerekli. Seni oraya götürmeye yetkim yok!

Kennedy bu iş için izin istediğinde Gunther'in kaşları birden çatılmıştı:

— Korkarım ki bunu kabul edemem, diye söylenmişti, Gany köyleri karakolu ziyarete gelen misafirler için yasak bölgelerdir.

— Neden?..

— Burada neden sorulmaz dostum, demişti Gunther. Bugüne kadar uyandırdığın iyi intibaı berbat etme lûtfen...

Kısacası Gunther onu nezaketle başından defetmişti...

Kennedy, yabancıların kampı ziyaret günlerini heyecanla bekliyordu. Bu arada boş durmuyor, sürekli olarak Gany diline çalışıyordu. Buradaki dünyalılarla Gany'ler arasında gerçekte nelerin döndüğünü tam olarak anlamak ihtiyacı tüm benliğini kemiriyordu.

Bu arada karakoldaki görevlilerden bazılarının da ağızlarını aramıştı. Bu konuda pek titiz davranmış ve onlara dikkatlice seçilmiş sorular sormuştu. Bir maden mühendisine, kendisini ana radyoaktif tabakasına götürmesini rica etmişti meselâ:

— Şirketin burada, Ganymede'da uranyumdan daha ağır olan elementleri doğal halinde bulduğunu anlıyorum, dediğinde maden mühendisi sakallarını kaşırken kaba kaba gülmüştü:

— Bunu da nereden çıkarıyorsun?.. Ganymede'da uranyumdan daha ağır elementler ha?.. Jüpiter'de belki, fakat burada asla...

— Fakat verileri demek istedim, diye konuşmuştu Kennedy. Sonra ilave etmişti: «Ganymede'daki radyoaktif madenlerin genel bolluğunun parçası doğal uranyumüstü elementlerin varlığından olamaz mı?..

— O verilerin yazılı olduğu kâğıtları bir daha kontrol etmenizi tavsiye edeceğim, diye gülümsemişti mühendis. Gany'de sıcak maddenin hiçbir genel bolluğuna rastlamak söz konusu olamaz. Bu karla kaplı gezegeni günlerce gama detektörüyle tarasanız bile hiçbir sinyal alamazsınız dostum...

Kennedy: «Bu ilginç» diye düşünmüştü. «Eğer Ganymede, şirketin reklam üfürüklerinin imâ ettiği kadar radyoaktif maddeler bakımından zengin değilse ve eğer yerliler Ganymede'daki Terran işlemlerine açıkça karşıysa acentenin ortaya çıkarıp geliştirdiği manevra çıplak bir güç kapmaktan başka bir şey olamazdı. Bu, Birleşmiş Milletler'i bu gezegeni Şirketin hiç masrafı olmadan fethetmeye, sonra da bu küçük dünyayı kromla kaplanmış bir kabın üstünde şirkete ve Bullard'a teslim etmeye sürüklemek için hazırlanmış bir manevraydı. Fakat Kennedy'nin daha çok kanıta ihtiyacı vardı. Bunun için de doğrudan doğruya yerlilerle konuşması lazımdı. Tabii etrafta Gunther'in adamlarından hiçbiri yokken...

Gany'lerin beklenen ziyaretinden birgün önce Kennedy, Gunther'e yabancıları tekrar görmeyi arzuladığını söyledi. Gunther:

— Oh Kennedy, ziyaretin iptal edildiğini duymadın mı?.. diye konuştu. Köyde kutsal bir bayram varmış. Bu yüzden bu bayram bitene kadar onlar hiçbir Dünyalıyı görmemeye karar vermişler...

Kennedy şaşırmıştı:

— Görüşme ne zamana kaldı? diye sordu.

— Beş Gany günü sonra, yani dünya ölçülerine göre bir aydan fazla bir süre sonra...

«Çok ilginç» diye düşündü Kennedy. Çünkü bu onun

bir daha Gany'leri ne görmeye, ne de dinlemeye fırsat bulamayacağı demekti. Bu «bir çeşit kutsal bayram» konusu da inandırıcı olmaktan çok uzak, hile dolu bir uydurmadan ibaretti muhakkak ki. Şunu kesinlikle anlıyordu ki, Gunther onun Ganymede'daki şirket işlerine daha fazla burnunu sokmasını istemiyordu. Anlaşılan Dinoli ve Bullard kendisini olduğundan daha az gözlemci düşünerek yanlış değerlendirmişlerdi. Bunu düşünselerdi, onun Ganymede'a gitmesini asla istemezlerdi.

Kennedy'nin Ganymede'da sadece bir haftası kalmıştı. Eğer Ganymede operasyonu altında yatan gerçekleri bulmak istiyorsa, bu süre içinde çabuk ve verimli hareket etmesi gerekecekti. Ama bu durumda yapacak bir şey yoktu.

Tek bir ihtimâl ve tek bir çare olarak Engel'i görmeye gitti...

DİLBİLİMCİ onu gördüğüne hiç de memnun olmamıştı. Somurtkan bir yüzle kendisini selâmlamış ve buz gibi bir sesle sormuştu:

— Ne istiyorsun Kennedy?..

Kennedy kapıyı sıkıca kapattıktan sonra Engel'in hemen karşısına oturmuş ve alçak bir sesle:

— İstediğim şey sessizce beni dinlemen, diye konuşmuştu. Sana söyleyeceklerimin tek kelimesi dahi Gunther'in kulağına, ya da başka birinin kulağına giderse seni öldürürüm...

Son derece inandırıcı bir hali vardı. Engel:

— Devam et, dedi.

— Bana bir iyilik yapmanı istiyorum Engel. Bana bir jip bulmanı ve durumu ayarlamanı istiyorum. Öyle ayarla ki, herkes uykudayken bu gece tek başıma dışarı çıkabileyim...

Engel'in gözleri iri iri açıldı:

— Bu olacak şey değil!.. diye söylendi.

— Ya bana bir jip bulursun, yahut Gunther'a senin kasdî olarak bana Gany sözlüğünü verdiğini ve bana şirketin ele aldığı az bilinen gambitlerden birkaçını tavsiye ettiğini söylerim. Gunther'i buna ikna etmeyi başarırım. Biliyorsun ki bu benim mesleğimdir...

Engel hiç bir şey söyleyemedi. Sadece parmaklarını ısırmakla yetindi. Kennedy, bu talihsiz dilbilimci için üzülüyordu ama, ona acımaya vakti yoktu. Şirket acıma göstermediğine göre, o da göstermemeliydi.

— Jipi alacak mıyım?.. diye sordu.

Engel bir an düşündü, sonra içini çekerek adeta hıçkırdı:

— Evet, Allah seni kahretsin Kennedy...

— Hiç şartsız değil mi?..

Engel başıyla tasdik etti. Kennedy ayağa kalktı:

— Teşekkürler Engel, dedi, sonra yumuşak bir sesle devam etti: İnan ki senin bu işte incinmeni asla istemiyorum. Ben sadece yapmam gerekeni yapıyorum. Böyle davranmaya da mecburum. Senin üstüne fazla varıyorum belki. Fakat üstüne gidebileceğim başka kimse yok burada. İnan ki bütün bu iğrenç işlere çok üzülüyorum...

— Özürlerini kendine sakla, diye homurdandı Engel. Jipi ne zaman istiyorsun, onu söyle!..

Ve o gece hava kararıktan sonra Engel kendisini hava deliğinden dışarı gizlice yolcu etti. Kennedy, uzay elbisesinin düzgün çalışıp çalışmadığını kontrol etmiş, sonra ödünç aldığı tabancayla cephaneyi gözden geçirmişti. Dışarı çıkarken de:

— Unutma, saat tam 6'da burada olacağım. Beni içeri alabilmen için senin de o saatte burada olman lazım. Tabii yalnız olarak...

Engel sıkıntılı bir heyecan içinde başını salladı:

— Olacağım, dedi, sonra boğuk bir sesle ilave etti: Umarım yalnız olarak...

En yakın Gany köyü karakolun 18 kilometre kadar doğusundaydı. Kennedy, bu gezegende yaşayan yaratıkların otuziki saatlik bir uyku süreleri olduğunu biliyordu. Ve onlar uykuya yatmadan oraya varmak istiyordu. Aksi takdirde bir daha onları görüp konuşmak için imkân ve fırsat bulamazdı.

Terran karakolundan ayrıldıktan yirmi dakika sonra, iki kaya çıkıntısının arasında yeralan ve yabancıların köyü olması muhtemel bir manzarayla karşılaştı. Mavimsi buz kitlelerinin bir araya getirilmesiyle küçük kubbeler şeklindeki iglo kümeleri, hızla akan geniş bir hidrokarbon nehrinin kıyısı boyunca sıralanmıştı. Jip köye doğru yaklaşırken buranın sâkinleri de görülmeye başlamıştı. Nehire 100 metre kala jipi durduran Kennedy uzay elbisesini çalışır duruma getirdi, silâhını kuşandı ve sözlüğü eline alıp dı-

şarı çıktı. Nehrin kenarında 5-6 Gany'linin ağ fırlatıp olta sarkıttıklarını farketti. Onlara doğru yürürken, içlerinden birinin oltasını hızla çektiğini gördü. Yakaladığı şey, iri vücutlu, korkunç iri gözlü ve etli kısa yüzgeçleri olan balığı andıran bir yaratıktı. Onu çeken Gany'linin yüzünde bu başarısından duyduğu memnunluğu belirtecek en ufak bir iz bile yoktu, onu daha evvel yakaladıklarının yanına attı. Bunun bir yiyecek avı olduğu besbelliydi.

Kennedy onlara doğru yaklaştıkça, hepsinin birbirine benzediğini farketti. Bu durumda bir hafta önce karakolu ziyaret eden üç kişiyi bulmasına imkân olmayacağı besbelliydi.

— Ben bir dostum, diye seslendi Gany dilinde onlara.

Bu sözü üzerine Gany'ler etrafına toplanmaya başladılar. Kennedy bakışlarını bu yaratıkların burunsuz yüzlerinde gezdiriyordu birbir. İçlerinden biri:

— Sen yeni birisin, diye konuştu.

— Öyleyim ve sizinle konuşmak için geldim...

— Şimdi yiyecek toplama vaktidir, diye konuştu başka biri. Bunun için çalışmamız gerek. Bizden biri, sizinle konuşmak için gelecek...

Kennedy, etrafına toplanmış yabancıları bir kez daha dikkatle süzdü. Fazla uzun olmayan, toparlak vücutlu, kalın altı parmaklı elleri olan ve boyunları bulunmayan yaratıklardı. Onların insan olmadıkları muhakkaktı. Burada, sıfır derecenin kimbilir ne kadar altında ve bu zehir dolu havayı soluyarak yaşayan bu canlıların insan olmaları imkânsızdı.

Bu sırada köyden birisinin kendisine doğru geldiğini farketti. İlk bakışta o da diğerlerinden farksız bir fiziğe sahipti, ama biraz dikkat edince onun diğerlerinden farklı otoriter bir havaya sahip olduğu dikkatini çekti.

— Balıkçıları işlerinden alıkoymamalısın, diye konuştu yeni gelen. Onların işi kutsaldır... Sen kimsin?..

Eliyle karakolun bulunduğu yönü işaretleyen Kennedy:

— Ben oradan geldim, diye konuştu.

— Biliyorum, fakat diğerlerine benzemiyorsun...

— Ben size gelen diğerlerinin dostu değilim, dedi Kennedy.

Gany'li birden heyecanlanmıştı, bunu ancak sesinden anlamak mümkündü:

— O zaman seni öldürürler, diye konuştu. Onlar, kendilerine dost olmayanları öldürürler...

— Sizlerden birini öldürdüler mi?..

— Hayır. Fakat eğer onların davranışlarını hoş karşılamazsak öldüreceklerdir. Onlardan burayı terketmeleri için ricacı olduk. Geldikleri yere dönmelerini istedik. Ancak onlar buraya kendi türlerinden daha başkalarını da getireceklerini söylüyorlar. Buna karşı koyamamamız bizi acıya boğuyor...

Gany'linin sözlerini büyük bir dikkatle sarfettiği Kennedy'nin dikkatinden kaçmamıştı.

— Sizler, bizleri anlayamazsınız. Burası bizim topraklarımız. Kabilemiz burayı yüzlerce ve yüzlerce gün önce, onların ölüm toprakları olarak seçtiler. Biz gitmeyeceğiz. Onlar da burada kalacaklarını, gökyüzünden şimdiki sayılarının yüzlerce katı insanlar getireceklerini söylüyorlar. Ve onlara birşey öğretmemize izin vermeyeceklerdir...

Kennedy şaşkınlık içinde sordu:

— Ne öğretmek istiyorsunuz onlara?..

— Yaşamın yolunu, varlığa saygıyı, varoluşun geçerliliğini anlamayı...

Karmaşık cümle kalıpları Kennedy'yi biraz şaşırtmıştı. Karşısındaki Gany'li konuşmasına devam etti:

— Onlar bizim basit balıkçılar olduğumuzu düşünüyorlar. Bu doğru. Ancak biz, balıkçıdan da başka şeyleriz. Bir uygarlığımız var bizim. Gerçi hiç silâhımız, savaş filomuz yok ama bizim de başka şeylerimiz var...

Kennedy iyice meraklanmıştı. Fıçı biçimindeki bir buz çıkıntısına otururken:

— Devam et, anlat, dedi.

— Bizim hiç kitabımız yok, diye konuştu Gany'li. Siz dünyalıların sahip olduğu güzel şeylerin hiçbirine de sahip değiliz. Fakat bizim başka şeylerimiz var. Çok basit olduğunu sandığımız bir dilimiz var...

Kennedy başıyla tasdik etti. Gany'li devamla:

— Dilimiz, birçok zekânın bir arada yıllar boyu çalışmalarıyla ortaya çıktı. Onun basitliği, başarıya ulaşmak için bize çok acı verdi, dedi. Sonra sordu: Bizimle harcayabileceğin çok vaktin var mı?

Uzay elbisesinin bileğindeki saate baktı Kennedy. 2.30'du. Karakola dönmek için daha üç saati vardı. Bunu yabancıya söyledi:

— Var!

— İyi öyleyse, diye konuştu yabancı. Bizim gelecek uyku vaktimiz gümüşî ay ortaya çıkana kadar olacak. Senin ayrılma vaktine kadar konuşabiliriz. Sanırım beni dinleyeceksin...

Yabancı konuşurken, Kennedy, Gunther'in yabancıları daha yakından tanımasını niçin istemediğini daha iyi anlıyordu. Onlar «ilkel vahşîler» olmaktan çok uzaktılar. Belki de dünyanınkinden daha eski bir kültürleri vardı. Dünyalarının açık genişliği onların teknoloji geliştirmelerini imkânsız kılmıştı. Fakat onlar da bir sözlü şiir sanatı ve felsefe yaratmak suretiyle bu eksikliklerini telâfi etmişlerdi. Felsefe, evrenin mutlak kanunlarının sâkin bir anlayışı içinde boyun eğmekti. Bu şartlar altında yaşayan varlıkların, başlarına ne gelirse gelsin, şükran içinde kabullenmelerini öğütleyen bir felsefe yaratmaları kaçınılmazdı. Onlar nasıl bekleneceğini, yenilgiyi nasıl kabulleneceklerini bilen insanlardı. Onlar gökyüzünün çok dışından gelip kendilerini tehdit eden istilâcılar karşısında bile ümit etmesini bilen bir yaradılışa sahiptiler.

Şiirleri de vardı. Kennedy bunları dinlerken derin derin düşündü. Dilin, yüzyıllarboyu ürkeklikten doğan bir hisle

terbiye edilmiş basitliği vardı. Şiirlerinin içinde insanın içinde tatlı kıpırdanmalar uyandıran bir özellik gizliydi.

Kennedy onu dinlerken iyice etkilenmişti. Yazılı bir kültürleri olmayan bir ırkın böylesine bir kültüre sahip olabileceğine inanamıyordu. Ayrılma vakti geldiğinde içinde garip bir üzüntü duydu. Ancak daha fazla kalabilmesine imkân yoktu. Gany'li konuşmacıdan özür diledi ve vedâ etti.

Jipe girdiğinde yabancı hâlâ olduğu yerde hareketsiz, kendisini gözlüyordu. Gökteki yarım düzine ayın donuk ışığı altında bu karla kaplı arazideki o kapkara gölge insana hüzün veriyordu.

Kennedy son iki aylık işin pis kokusunu nasıl temizleyebileceğini düşündü gayriihtiyarî. Ganymede anlaşmasıyla daha çok ilgilendikçe karısı Marge'ın kendisinden nasıl gittikçe artan bir hızla soğumaya başladığını ve yardımcısı Spalding'in bu konudaki işi sürdürürken projeyi nasıl alaylı biçimde horgördüğünü düşünmekten kendini alamadı. Şirketin Birleşmiş Milletleri bir oyuncak gibi kullandığı apaçık ortadaydı artık.

Ganymede bir sömürge sahası gibiydi. Dünyada, artık yoğun gelişmenin doğal sonucu olarak, hiçbir basit ırk, teknolojik yönden geri kalmış hiçbir millet kalmamıştı. Fakat bu alanda tarifsiz bir hızla çalışan müteşebbislerin fethedebilecekleri başka dünyalar vardı. Meselâ Ganymede gibi...

Gany'lerin zengin ve harika bir kültürleri vardı. Onlarla birkaç saatlik ilişkisinden bunu anlamıştı. Bu yüzden şirketin bu gerçeği gizli tutmaya çalışması normaldi. Aksi takdirde tasarladığı plânlara müdahaleler olacaktı. Kennedy'nin hazırladığı plânlar sonucunda Gany'ler felsefelerinin temeli olduğu için, itiraz etmeksizin, Terran sömürgeciliğine teslim olacaklardı ve bu onların yok edilmesine yol açacaktı. Bunu düşünmek dahi ürpertmişti Kennedy'yi.

Fakat henüz herşey bitmiş değildi. Kennedy gelecek

haftalarda neler yapması gerektiğine dair kararlıydı. Dünyaya dönecek ve Ganymede kültürünün gerçek yüzünü dünyaya anlatacaktı. Daha önceden yaptıklarını yıkacak ve bu acımasız kıyımı başlamadan önlemeye çalışacaktı. Marge onu anlayacak ve önceden yaptıklarından ötürü affedecekti, bundan da emindi.

Böyle bir kültür yok edilemezdi, bilâkis korunması lazımdı. Gany'lerin, büyük bir kargaşa içinde bocalayan dünyalılara öğretecekleri çok şeyler vardı. Dünyaya döner dönmez bu gerçeği anlatmaya çalışacaktı işte...

Kennedy saat tam 05.59'da hava deliğinin önüne geldiğinde Engel'in kendisini beklemekte olduğunu gördü. Dilbilimci solgun ve sinirli görünüyordu. Kennedy ortada kendisini bekleyen bir tuzağın bulunup bulunmadığını düşündü bir an. Belki de Gunther ve silâhlı adamları onu beklemekteydiler. Tabancasını çıkardı. Jipi, açılan hava deliğinden içeri sessizce kaydırdı ve elinde silâhıyla jipten çıktı.

— O eski moda silâhı elinden bırakabilirsin, diye fısıldadı Engel.

— Herşey yolunda mı?..

— Herkes çocuklar gibi mışıl mışıl uyuyor, diye konuştu dilbilimci. Ben ise bütün gece odamda, merak ve korku içinde oturdum... Hangi cehenneme gittin Kennedy ve niçin gittin?..

— Bu sadece toplumsal bir meseleydi, diye mırıldandı Kennedy. Haydi, elbiselerimi çıkarmama yardım et.

Engel'in yardımıyla uzay elbiselerini çıkardı. Sonra bir an dilbilimciyi süzdü.

— Bu gece Gany'leri ziyarete gittim, diye konuştu. Gany felsefesi üzerinde ayrıntılı bir konuşma dinledim, Gany şiirlerini dinleyerek üç saat geçirdim onların arasında. Bu insanlar, Gunther'in düşündüğü gibi ilkel yaratıklar değil Engel!

— Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorum, diye söylendi dilbilimci.

Kennedy gözlerini iri iri açarak baktı dilbilimciye:

— Yalan söylüyorsun, diye homurdandı. Sen de Gany'lerle konuştun. Dillerinin bir haberleşme şaheseri olduğunu sen de biliyorsun. Felsefelerini, şiirlerini ve hayata bakış açılarını biliyorsun. Ve sen bütün bu şeylerin, senin hiçbir girişimin olmaksızın evrenden silinmesine lâkayt kalıyorsun...

Engel'in çenesi kilitlenmişti sanki, bir şey söylemiyordu. Knenedy öfkeyle konuştu:

— Pekâlâ Engel. Fakat şunu bil ki ben buna lâkayt kalamam. Dünyaya döndüğümde birşeyler yapacağım, ya da enazından birşeyler yapmaya çalışacağım. Ve burada bulunduğum sürece de Gany felsefesini mümkün olduğu kadar içime sindirmeye çalışacağım. Bu bana huzur verecek Engel. Sen de bana yardım edeceksin...

— Delice tasarılarının bir parçası olmak istemiyorum, Kennedy! diye homurdandı dilbilimci.

— Bana yardım etmeni istiyorum Engel. Hayatında bir kerecik olsun yararlı bir şey yapabilirsin. Geçişken olmayan fiillerin listesi yapmaktan daha faydalı bir şey...

GANYMEDE gecesinin koyu karanlığı, günün yirmidört saati boyunca karakolu gizlerken, iki gündüz gündüz değil, iki gece gece değildi. Bu süre içinde Kennedy Gany şefini iki kez görmüştü.

Engel'e de bazı talimatlar vermişti bu arada:

— Sen Gunther'le, benim kar kümelerini ve mahallî gölleri günü birliğine gezerken, bana senin refakat etmeni ayarlarsın. Tepelerin çevresinde turistler gibi dolaşacağımıza doğru köye gideriz.

Engel bu işe pek gönülsüzdü. Kaşlarını çattı ve yüzünü buruşturdu. Bu fikrin ne kadar tehlikeli olduğunu ona anlatmaya çalıştı. Fakat sonunda boşverdi. Zayıf yaradılışlı biriydi çünkü. Bunu kendisi de Kennedy kadar iyi biliyordu. Kennedy, insanları kullanma sanatını iyi bildiğinden, bir tek adamı pek büyük bir rahatlıkla kullanabiliyordu. Ganymede'da beş günü kalmıştı. Yapması gereken daha pek çok şey vardı...

Engel, bu işi ayarlamayı başarmıştı. Ertesi gün Kennedy'ye günlük mutad gezisi için hazır olmasını söyledi. Bu gezisinde ona kendisi refakat edecekti...

Tepeleri ve kampın batısındaki büyük gölü geçtikten sonra jipin yönünü Gany köyüne doğru çevirdiler. Orada iki saat harcadılar. Yaşlı lider onlara Gany ahlâk prensiplerinin esası olan doğruluğun birçok yönünü anlattı. Kennedy büyük bir sessizlik içinde onu dinledi, söylediklerini adeta yutarcasına ezberledi. Buna ihtiyacı vardı çünkü. Bir ara gözü Engel'e takıldığında, dilbilimcinin de bu yaratıklara karşı duygusuz olmadığını farketti. Karakola dönerlerken bu konuyu açtı Kennedy:

— Onların nasıl insanlar olduğunu görüyorsun Engel, diye konuştu.

— Tabii görüyorum, diye homurdandı dilbilimci. Onu en başından beri biliyordum zaten...

Kennedy hayretten açılan gözleriyle baktı ona:

— Ve buna rağmen onların,yabancı iblisleri öldürdükleri düşüncesiyle dolu olan Terran kuvvetleri tarafından yok edilmelerine göz yumacak mısın?..

— Bu konuda ne yapabilirim ki, diye inledi Engel. Ben bir şirketin dilbilimcisiyim sadece. Şirketin yaptığı işi tartışamam. Kalbim onlarla beraber olduğu halde elimden birşey gelmez Kennedy.

— Hepimiz aynı durumdayız, diye söylendi Kennedy. Fakat bu kez elim kolum bağlı seyirci kalmayacağım ve bunu engellemeye çalışacağım. Direnmek ve hatta gerekiyorsa döğüşmek zorundayım...

Kennedy, yaşlı Gany'li ile konuşmalarını not ediyor, Gany şiirlerinden aklında kalan dizeleri de satılarının arasına ekliyordu. Bu notları odasında büyük bir gizlilik içinde saklıyordu. Ancak o gün bunlara yeni ilavelerde bulunmak için odasına gittiğinde notların yerinde olmadığını gördü ve bir an için büyük bir paniğe kapıldı. Sonra kendi kendine moral verebilmek için: «Onları Engel almış olabilir ve muhakkak o almıştır» diye düşündü. Tam bu sırada kapısı vurulmuştu. Açtığında karşısında Gunther'i buldu. Not destesi elindeydi ve sıkı sıkıya kavramıştı. Gözleri iyice yuvalarından fırlamış bir halde bakıyordu kendisine:

— Bu belalı şeylerin ne olduğunu söylemende bir sakınca var mı? diye homurdanırken elindeki not tomarını yüzüne doğru uzatmıştı.

Kennedy kendini toplamaya çalıştı:

— Bunlar benim notlarım, diye gülümsedi. Yani işimle ilgili notlarım. Projemde bana yardımcı olması için tuttuğum notlar, yorumlar...

Gunther hainee bir tebessümle baktı ona:

— Onları okudum, diye söylendi. Bunlar Gany kültü-

rü, felsefesi ve şiir sanatı hakkında... Sen Gany'lerle gizlice görüşüyorsun demek ki...

— Görüştüysem ne olacak?..

— Bu benim emirlerimden birini ihlâl etmen demektir. Buna izin veremem.

— Notlarımı derhal bana geri ver, diye konuştu Kennedy.

— Hayır. Onları alıkoyuyorum, diye homurdandı Gunther. Onlar, işlediğin suçun kanıtı olarak dünyaya, şirket başkanlarına gönderilecektir. Şu andan itibaren tutuklusun Kennedy.

Kennedy öfke dolu bir sesle:

— Ne sebepten? diye sordu.

— Şirket aleyhine casusluk suçundan, cevabını verdi Gunther.

Ve karakol görevlilerinden ikisi onu alıp aşağıdaki bir geminin hapishanesine götürdüler. Burası penceresiz, küçük bir odaydı. Kapıyı üzerine kilitlediler. Odanın metal duvarlarında bakışlarını gezdiren Kennedy: «Bunun böyle olacağı belliydi» diye düşündü. Gany'leri ziyaretiyle çok büyük bir riske girmişti. Üstelik onlarla yaptığı konuşmaları kâğıda dökmek affedilmez bir basiretsizlikti. Fakat onları dinlemek, bu felsefenin içinde yoğurulmak, ruhuna şifâ veren bir ilâç olmuştu adeta. İlk defa umutsuz bir dünyada kendine ümit veren bir felsefe bulmanın huzur ve rahatlığını duymuştu Kennedy.

Gün geçti, gece oldu ve yemeğini getirip bıraktılar, sonra kapıyı tekrar üzerine kilitlediler. Gunther'in işini hiç şansa bırakmadığı besbelliydi. Kendisini dünyaya dönüş ânına kadar bu kümeste tutacaklardı. Son günlerde pekaz uyku uyuyabilmişti, öyle olmasına rağmen burada da gözüne uyku girmiyordu. Kilidin açıldığını gösteren bir tıkırtı işittiğinde saati 03.30'u gösteriyordu. Gözünü kapıya dikti. Bu saatte gelen, kendisinden bir takım itiraflar iste-

yecek olan Gunther olabilirdi. Ancak kapının açılmasıyla karşısında Engel'i buldu.

— Nöbet sırası bende, diye konuştu dilbilimci. Gunther senin sürekli olarak gözaltında tutulmanı istiyor...

Kennedy boş bakışlarıyla süzdü onu:

— Buraya neden geldin? Benimle çene çalmaya mı?..

— Sana, onun durumu öğrenmesinde benim hiçbir rolümün bulunmadığını söylemeye geldim Kennedy, diye konuştu dilbilimci. Gunther çok şüpheci bir adamdır. Sen dışardayken odanı aratmış ve notların bulunmuş. Buna çok üzüldüm inan ki...

Kennedy omuz silkti:

— Ben de üzgünüm, diye konuştu. Ama neye yarar? Dünyaya gözetim altında döneceğim ve olanları ortaya dökme şansına da hiçbir zaman sahip olamayacağım... Ertesi gün köye gidip benim neden gelemediğimi açıkladın mı?..

Engel bakışlarını yere indirirken:

— Hayır, diye mırıldandı, korktum Kennedy...

Bu sırada Kennedy'nin aklına birden parlak bir fikir saplanıvermişti:

— Beni dışarı bırakmaya ne dersin? diye konuştu. Herkes uykuda nasılsa. Bir jet kayağı alabiliriz ve köye gidip Ganylere nelerin döndüğünü anlatırız. Sonra tekrar buraya döneriz ve beni kilitlersin.

— Bu çok riskli bir iş, diye mırıldandı dilbilimci. Gunther benden de şüphelenecektir...

Fakat Kennedy bu adamı çok iyi anlamıştı. Birkaç dakikalık ikna edici bir konuşmayla onun direncini kırdı. Beraberce uzay elbiselerini giydiler ve jet kayaklarının bulunduğu alanın yolunu tuttular. Kennedy köylüleri tekrar görebilmek arzusuyla tutuşuyordu...

— Hava deliği kilidini otomatik açılma-kapanma durumuna getir ve buradan dışarı çıkalım, diye konuştu Kennedy.

Engel'in solgun yüzü sert ve gergindi. Bu başlığının ca-

mı arkasından dahi belli oluyordu. Engel bu işe hiç de gönüllü olarak girmemişti. Kennedy bunun çok iyi farkındaydı.

Hava deliği kapakçığı kayarak açıldı. Kennedy kızakta Engel'e de yer açtı ve elini hafifçe ateşleme düğmesinin üzerine koydu. Projektörler bu anda ortalığı keskin bir ışığa boğuvermişti. Gunther, bu parlak ışığın altında sert ve öfke dolu bakışlarıyla görünüyordu. Arkasında üç kişi daha vardı: Jackel, Palmer ve Latimer.

— Senin olman lazımdı Engel, diye gürledi Gunther. Ona yardım eden kişinin sen olduğunu tahmin etmiştim. Bu yüzden seni bu gece nöbete yazdım. Ve hiç de haksız olmadığım meydana çıktı böylece. Ne cehenneme gidiyorsunuz?..

Engel birşeyler mırıldanmak istedi, iniltiyi andıran sesler çıktı ağzından. Bu sırada Kennedy'nin kendisini hafifçe dürttüğünü hissetti:

— Sıkı dur, kızağı çalıştırıyorum, diye fısıldamıştı Kennedy.

Gunther'in öfke dolu sesi yeniden ortalığı kapladı:

— Haydi bakalım, inin o kızaktan... Bu kez ikiniz de tutuklusunuz...

Kennedy ateşleme düğmesine bastı ve itiş kolunu sonuna kadar açtı o anda. Jet kızağı büyük bir hızla ileri atıldı. Arkasından sarı bir alev çıkaran jet kızağı büyük hızla oradan uzaklaşırken Gunther'in öfke dolu feryadı ortalığı çınlatıyordu...

Bunu arkalarından patlayan silahların sesi izledi. Kennedy dönüp bakmadı bile imkân nispetinde çömeldi ve kurşunlardan birinin yakıt deposuna isabet etmemesi için dua etmeye koyuldu.

Rotası aşağı yukarı belliydi. Takipçileri yanıltmak için önce batıya doğru geniş bir daire çizmiş, sonra köye doğru yönelmişti. Hiçbir plân düşünemiyordu. Bu pek acemice bir davranıştı muhakkak ki. Ve bu davranışıyla hem ken-

di kellesini tehlikeye sokmuş, hem de Ganymede'lıların tek kurtuluş şansının kaybolmasına yol açmıştı. Durumu bir Gany'linin yapacağı gibi kadere bağlamak istedi, ama yapamadı. Meseleye neresinden bakarsa baksın, trajikti. Biraz basiretli davranabilseydi bunların hiçbiri olmayacaktı...

Karanlığa doğru hızla uçuyorlardı. Arkalarında, izlendiklerine dair en ufak bir belirti yoktu.

— Eğer sözlüğü bana göstermiş olmasaydın, bütün bunlar olmayacaktı Engel, diye konuştu Kennedy. Bu sözlük sayesinde birkaç Gany süzcüğü öğrendim. Senin şirketle, benim acenteyle yıldızımız söndü, işimiz bitti. Fakat biliyor musun Engel, tamamen üzgün ve pişman değilim. Bizi yakalasalar, Dünyaya geri götürseler ve bizi halka teşhir etseler bile...

Sözünü kesip bir an durakladı Kennedy. Sonra heyecanlı bir sesle devam etti:

— Sen de doğru yaptığımızı düşünüyorsun, değil mi Engel? Benden çok vicdanının sesini dinledin değil mi, bunu yaparken?..

Engel hâlâ sessizdi. Onun bu sessizliği Kennedy'yi rahatsız etmeye başlamıştı. Sinirli bir sesle sordu:

— Mesele ne? diye sordu. Bu sessizliğin korkaklıktan doğan bir hâl mi? Gunther'in bizi yakalaması mı seni böyle bir korkuya itti?..

Hâlâ sessizdi Engel. Kennedy'nin içini buz gibi bir ürperti kapladı. Başını çevirip arkasına baktı. Arkalarından atılan kurşunlardan biri Engel'in solunum başlığında muntazam bir delik açmıştı. Kurşun sert bir açıdan, başlığı dilbilimcinin tam burnu üzerinden delerek sol çene kemiğini zararsızca sıyırmış ve sol kulak memesinin altına saplanmıştı. Engel'in hava gerecinden köpükler taşıyordu. Kıpkırmızı kan köpükleri... Ağzından, burnundan da kan boşalıyordu. Bütün yüzü kan içindeydi adamın. Gözleri ye-

rinden fırlamış, ince dudakları acayip bir gülümseyiş şeklinde gerilmişti.

Öylesine tez ölmüştü ki, acı dolu son bir ses bile çıkaramamıştı. Kennedy, yarım saattenberi bir cesetle yolculuk ettiğinin, bir cesedle konuştuğunun farkında bile olmamıştı...

Engel'in hazırlamış olduğu Gany sözlüğünden ne kadar gurur duyduğunu hatırlayıverdi o anda. Onu kendisine ne kadar büyük bir istekle gösterdiğini düşündü. Ve bu sözlük, Ganymede'nin bu soğuk gecesinde onun ölümünü hazırlamıştı. Bu ölüm, Kennedy'nin Ganymede'a geldiği güne küfredecek bir zaman dahi bırakmayacak kadar âni olmuştu...

Gökyüzündeki üç ayın ışıklarıyla parlayan bir gölün kenarında durdu. Engel'in cesedini kızaktan indirip gölün kıyısına doğru sürükledi. Bu acıklı manzarayı yalnız tepelerinde durmakta olan büyük Jüpiter gözlüyordu. Engeli yüzükoyun yatırıp göle doğru itti. Ağır ağır sürüklenen ceset gölün akıntısına kapıldı ve tembelce bir daire çizdi. Solunum başlığındaki deliklerden fokurdayan metan suyun üzerinde kabarcıklar meydana getirirken uzay elbisesi içindeki ceset yavaş yavaş suların arasına gömülmeye başladı. Kennedy kıyıda hareketsiz duruyor ve bu hazin manzarayı burukluk içinde izliyordu.

Engel'i hiç tanıyamamıştı. Bir Gany şiirinde bahsi geçen bir gölge adamdı onun nazarında Engel. Birlikte hiçbir geçmişleri olmamıştı. Onun kaç yaşında olduğunu,, nerede doğduğunu, nerede eğitim gördüğünü, evli olup olmadığını, dünyada iken nerede oturduğunu, ümitlerinin, arzularının, hayat felsefesinin ne olduğunu bile bilmiyordu. Ve şimdi artık bunların hiçbiri bir mesele değildi. Artık onun ne geçmişi kalmıştı, ne şimdisi, ne de geleceği...

Kennedy, Engel'in cesedi sulara gömülünceye kadar onu izledi, sonra tekrar kızağa döndü ve yoluna devam etti. Saat 04.12 idi. Köye ancak 04.45'de varabilecekti ve prog-

rama göre, uzun bir uykudan sonra Gany'lerin uyanmaya başladıkları vakit olacaktı bu. Hiçbir şey düşünmeden, hiçbir plân yapmadan sessizce yoluna devam teti Kennedy. Herşeyi oluruna bırakmıştı...

İlk köy evinden elli ya da yüz metre uzakta, karakoldan gelmiş Terran aracını gördüğü anda irkildi birden. Köyle 1500 metre kadar uzaklıktaydı. Güneydeki köyün sınırlarını çizen ustura sırtlı bayırlardan aşağıya baktı. Yeterince yaklaştığında aşağıda nelerin olup bittiğini daha iyi görebildi. Köylüler evlerinin dışında sıraya dizilmişlerdi. Sırtlarında uzay elbiseleri bulunan dört kişi onların arasında dönüp dolaşıyorlardı. Bir sorguya çekme işleminin cereyan ettiği muhakkaktı. Belli ki sorgu, onun ve Engel'in nerede olduklarını soruyorlardı, onlar hakkında birşeyler öğrenmek istiyorlardı köylülerden.

Kennedy, uzay elbiseli adamlardan birinin bir köylüyü sert bir yumrukla yere serdiğini gördü. Yere düşen Gany doğrulup kalktı ve tarifsiz bir sabır içinde tekrar durdu. Bunu ikinci bir yumrukla tekrar yere yıkılması izledi.

Kennedy'nin bütün sinirleri kasılıverdi o anda. Gunther'in onu bulma girişimini hiçbir şey engelleyemeyecekti. O bütün köyü bile gözünü kırpmadan imha edebilirdi, aradığını bulabilmek için. Çenesiyle bastırmak suretiyle elbisesi içindeki mikrofonu çalıştırdı:

— Gunther, diye seslendi.

— Kim o? diye şaşkınlık dolu bir ses yükseldi.

— Ben Kennedy. Silâhını bırak Gunther...

— Neredesin Kennedy?..

— Tepeden sana bakıyorum. Ateş etmeye kalkışma. Mesele çıkarmaya niyetli değilim...

Başka bir seçeneği olmadığını gayet iyi biliyordu. Bu buzla kaplı dünyada uzun bir süre saklanması olanaksızdı. Yabancılarla arası iyi olmasına rağmen ona ne bir barınak, ne de yiyecek verebilirlerdi. Daha fazla saklanması, köylülere eza ve cefa getirmekten başka bir işe yaramayacaktı.

— Orada ne yapıyorsun? diye seslendi Gunther.

— Teslim olmak üzere aşağıya geliyorum Gunther. Kimsenin acı çekmesini istemiyorum. Köylüleri daha fazla incitme, onların bir kabahati yok!

Kızaktan inen Kennedy, ellerini havaya kaldırıp ağır adımlarla aşağıya inmeye başladı. Gunther sert bir sesle:

— Bir dakika dur! diye bağırdı. Sen yalnızsın. Engel nerede?.. Eğer bu bir tür tuzaksa...

Yolu yarılamış bulunan Kennedy:

— Engel öldü, diye konuştu. Arkamızdan ateş ettiğinizde bir kurşunla vuruldu. Onu tepelerin arkasındaki bir göle gömdüm. Aşağıya yalnız geliyorum. Silâhını indir Gunther...

ŞİRKETİN uzay gemisi bir hapishane olarak düşünülmemişti. Bu yüzden onu hapis tutmak için gerekli düzene sahip değildi. Yine de Kennedy gemi personelinin arasına karışmaktan kaçınıyordu. Çoğu zamanını insanlardan uzakta geçirirken yaptığı işin büyüklüğü karşısında şaşkınlık içinde bocalıyordu. Dünyaya yapılan bu uzun yolculuk sırasında hamağını pek nadiren terketti. Zamanının büyük bölümünü okuyarak ve mümkün olduğu kadar uyuyarak geçirdi. Bu arada Ganymede kültürü üzerinde de uzun uzun düşünmek fırsatını buldu.

Malzeme gemisinin ayrılışından önceki birkaç günü pek kötü geçirmişti Kennedy. Gunther'in emriyle boş bir depoya hapsedilmiş, kapısında sürekli olarak nöbetçiler beklemişti. Yemekleri kapının aralığından içeri verilmişti. Bu arada Gunther tarafından da sorguya çekilmişti.

— İki nedenle tutuklanmış bulunuyorsun, demişti, Gunther. Silâhları yabancılara verdin ve Engel'i öldürdün. Tamam mı?..

— Buna verilecek cevabım yok.

— Canın cehenneme... Haydi itiraf et suçunu...

— Böyle saçma bir şeyi yapmamı nasıl istersin. Hem beni ölümle tehdit etme Gunther. Şirket burada olduğumu biliyor...

— Pekâlâ bir kaza süsü verebiliriz. Tüfeğini temizleyen biri seni kazaen vurmuş olabilir... Ama bunu yapmayacağım Kennedy. Seninle şirket ilgilensin. Zaten benim sorumluluğumda da değilsin. Gemi hareket ettiğinde dünyaya gidiyorsun...

— Nasıl isterseniz...

— Fakat önce itiraf etmeni istiyorum. Silâhları Gany'lere neden verdin?

— Vermedim. Gany'ler onları kullanmasını bile bilmiyorlar. Engel'i de sen öldürdün Gunther. Biz kaçmaya çalışırken arkasından vurdun onu...

— Sana kim inanır Kennedy? Haydi itiraf et suçlarını...

Kennedy bu dayanılmaz ısrarlara soğukkanlılıkla karşı koymuş, Gunther'in tüm düzmece suçlamalarını reddetmişti. Onun bu kararlı tutumu karşısında Gunther de sorgudan vazgeçmek zorunda kalmıştı.

Kabul etmek gerekirdi ki, kendisine özel bir ilgi gösteriyorlardı. Başka birisi olsaydı, güvenliği tehlikeye soktuğu gerekçesiyle onu öldürürlerdi. Fakat Gunther bu hataya düşmeyecek kadar zekiydi. Ne de olsa bir acenta yöneticisiydi Kennedy ve Gunther bu işin onun altından kalkamayacağı kadar büyük olduğunun farkındaydı. Sadece durumdan şirketi haberdar edip onu geri göndermekle yetinmişti. Böylece Kennedy hakkındaki karar, dünyadakilere ait oluyordu...

Hareket etmek üzereyken Sizer ona ağrı kesici mavi haplardan vermişti ki, Kennedy buna hayret etmekten kendini alamamıştı. Bir hainin, ilk hızlanmanın şiddetini olanca acısıyla hissetmesini istemeleri ona daha akla yatkın gelmişti...

Hiçbir zaman derin düşünen bir insan olmamıştı Kennedy. Zekiydi, çabuk kavrama yeteneğine sahipti, hepsi o kadar. Çevresindeki dünyayı, buna oranla kendi gelişimini, akıntısına kapılıp gittiği olaylar dizisini düşünmek, Marge'ın da sık sık söylediği gibi; onun için hiçbir zaman önemli olmamıştı. Fakat şimdi, Ganymede'ı gerilerde bırakıp dünyaya geri dönerken düşünmek için çok zamanı olduğunu hissediyordu.

Çalıştığı firmadan aldığı yılda 30 bin dolarla yetinmiş, başka hayâller kurmamıştı Kennedy. Tek başına da olsa pekâlâ yaşayabilirdi...

Nihayet dünyaya iniş ânı geldi. «İniyoruz» sözcüğü geminin içinde hızla yayılırken, gidişteki neşe ve nazikli-

ğinden eser kalmamış bulunan Sizer asık bir yüzle geminin kıç tarafına gelmiş ve kendisine mavi bir tablet uzatmıştı. Kennedy bunu bir bardak suyla yutmuştu.

Sizer yamından uzaklaşırken Kennedy, kimsenin kendisini gözlemediğinden emin olmak için dikkatle etrafına bakınmışdı. Kafasında çılgınca bir fikir daha oluşuyordu. Avucunun içinde durmakta olan küçük mavi tableti sinirli bir hareketle sıktı. Sonra sanki ilâcı içip de sızmış gibi, kendini hamağa bıraktı.

Gemi yavaşlamaya başlamıştı. İçerdeki tek uyanık insan oydu. Atmosfere girdiklerinde tüm bilinci yerindeydi. Motorlar uğuldayarak gemiyi yavaşlatıyordu. Kennedy, kafasının iki kocaman el tarafından ezildiğini, boynunun geriye doğru itilip, yüzünün yassıldığını hissetti. Ağzı yamuluyormuş gibi geldi. Vücudundaki kanın dolaşımını hissediyordu adeta. Oltaya takılmış bir balık gibi nefes alabilmek için ciğerlerini zorladı. Boğazına bir yumruk düğümleniyormuş gibi oldu. Ard arda derin derin soludu. Hamağında sallandı. Tarifsiz acılar dalgalar halinde tüm vucudunu kaplamaktaydı.

Bir ara kendinden geçiyormuş gibi olduysa da şaşılacak bir direnç göstererek bilinçli kalmayı başardı. İnişin son anlarında gemi sarsılıyordu. Dışarıya bakmadı, hızla yere yaklaşıyorlardı herhalde.

İniş tamamlandığı anda Kennedy, üst dudağında beliren kan damlasını temizledi. Motor kükremeleri de durmuştu. Derin bir sessizlik etrafı kapladı.

Artık dünyadaydı ve uyanıktı...

Kendini bağlayan iplerden kurtulmaya çalışırken pencereden, dışarıda dolaşan bazı insanları gördü. Bu karşılama komitesi olabilirdi. Marge, Watsinski ve Spalding'i aradı gözleri. Fakat hiçbir âşina simâ göremedi. Bunlar sadece alan görevlileriydi. Gemi büyük bir gizlilik içinde dönmüştü...

«Ne rüya idi» diye düşündü Kennedy. Aynı anda bunun

bir rüya olmadığını hatırladı. Başka bir dünyada üç hafta kalmıştı. Bu arada doğru kabul ettiği değerlerin yanlış olduğunu anlamıştı. Bunun yanısıra aldığı işin, dünyaya inanılmayacak kadar büyük yardımı olabilecek bir kültürü yok etmeyi amaçladığını öğrenmişti. Şirket, Gany'lerden nefret ediyor değildi belki ama onların varlıkları işlerine gelmediğinden onları temizleyecekti.

İçinden bir ses: «Yeteri kadar hızlı koşarsan, sana yetişemezler!» diyordu. Henüz çok geç değildi. Gany'lerle konuşmakla bir cinayet işlemiş sayılmazdı. Şirket de yeteri kadar güçlü değildi henüz.

Geminin yan tarafındaki büyük kapı açılıyordu. Buradan 7 metre aşağıda kalan zemine inebilmek için otomatik bir merdiven bulunuyordu. Usulca hamağından indiğinde diğerleri henüz ayılmamışlardı. Çevki adımlarla merdivene doğru seğirtti. Oradan hızla aşağı süzülürken gemide birinin esnediğini duyar gibi oldu. Demek ki içeridekiler kendilerine geliyorlardı.

Dışarıda parlak bir güneş vardı. Günleri unutmuştu ama Temmuzun sonları olmalıydı. Ortalık yaz sıcağının etkisi altındaydı. Gemiye doğru ilerlemekte olan birkaç görevli kendisini görmüşler ama önemsememişlerdi. Kennedy yine de bu koca alanın bir köşesinde kalabalık bir karşılayıcı grubu, videolar ve ard arda çakacak flâşların bulunduğunu düşünüyordu. Şirketin dönüşün üzerine bir gizlilik perdesi çekmeyi daha uygun bulacağını pek kabul edemiyordu.

Hızlı adımlarla alanı baştan başa katedip yola çıktı. Bu sırada yoldan geçmekte olan bir taksiye seslendi. Ganymede'ın o buz gibi soğuk havasından sonra buradaki sıcaklık onu serseme çevirmişti. Üzerinde hâlâ o amansız inişin sarsıntısı vardı. Taksinin durmasıyla kapısını açıp içeri atlaması bir oldu. Şöföre:

– Şehire gidelim... dedi.

Bu sırada alana bir göz attı. Gemidekiler uyanmış ve onun kaçtığından haberdar olmuştular herhalde.

Taksi hareket ettiğinde Kennedy bir an takip edilip edilmediğini düşündü. Başını çevirip arka camdan baktı. Bunu gösteren bir hareket yoktu. Rüyada gibiydi Kaçıp kurtulmuştu...

Ancak bunun tam bir kurtuluş olmadığını gayet iyi biliyordu Kennedy. Avlanacağı kesindi. Şirket bunca masrafı onu elinden kaçırmak için yapmamıştı. Ortalığı ayağa kaldırır ve ne yapıp yapıp onu yakalarlardı. Yapmak zorunda olduğu şeyleri gerçekleştirebilmek için sadece birkaç güne ihtiyacı vardı.

«Nereye gidebilirim?» diye düşündü bir an. Aklına ilk gelen yer evi olmuştu. Onun peşine düşenler bu derece basiretsizlik yapıp evinde gizleneceğini akıllarına getirmezlerdi. Evet, evi en emin yer olmalıydı. Şöföre evinin adresini verdikten sonra koltuğa yaslandı.

Araba Marge'la birlikte uzun zaman yaşadıkları Cunnicut semtindne geçerken «acaba ev normal olmayan bir sessizlikte mi?» diye düşündü. Gunther mutlaka haber vermişti. Belki de onu istedikleri anda evinden alıp getirebileceklerini düşündüklerinden kaçmasına göz yummuşlardı. Sürücüye verdiği paranın üstünü beklemeden arabadan indi ve bahçeye doğru yürüdü. Anahtarı pantolonun cebindeydi. Çabuk hareketlerle kapıyı açıp içeri girdi, kapıyı kapatırken:

— Marge, diye seslendi.

Bir cevap alamamıştı. Bir ara silah seslerini işitecek veya şirket adamlarının ellerinde silâhlarıyla karşısına çıkacakları zannına kapıldı. Fakat ev sessizlik içindeydi. Sadece elektrikli temizleyicinin sesi duyuluyordu.

En azından kediyi büyük koltuğa kıvrılmış uyurken bulabilmek umuduyla oturma odasına girdi. Kedi ortalıkta yoktu. Herşey yerli yerinde, eşyalar düzenliydi. Yalnız pencereler kâğıtla kaplanmıştı.

Kâğıtla kaplanmış pencereler!.. Kennedy içinde tarifsiz bir burukluk hissetti o anda. Şoke oldu adeta. Uzun turlar, tatiller, kısaca evden uzun süre ayrı kalacakları zaman dışında camları böyle kâğıtlamazlardı. Marge, gün ortasında camları kâğıtla kaplayıp markete alış verişe gitmezdi. Kafasından birbiri peşisıra çeşitli ihtimaller geçmeye başlamıştı. Oturma odasının ortasındaki masanın üzerinde bir kâğıt parçası görüp aldı. Marge'ın el yazısıyla bir nottu bu. Fakat yazı her zamankinden titrekti. Ve bir tek cümle yazılıydı kâğıtta:

«Ted, teypte bir bant var, lûtfen onu dinle. Marge»

Ses düğmesine basıp teybi çalıştırırken ellerinin titrediğini hissetmişti. Biraz bekledikten sonra hoparlörden Marge'ın sesi yükseldi:

«Ted, ben Marge. Bu belki seninle son konuşmam. Bunu bir not olarak bırakacaktım fakat teybi kullanmanın bazı şeylerin daha iyi anlaşılmasını sağlayacağını düşündüm. Ted, ben gidiyorum. Bu âni verilmiş bir karar değil. Uzun zamandır bu konuyu düşünüyordum. Ganymede işinin ortaya çıkması beni bir karara vardırdı. Birlikte yaşayamayacağız. Oh Ted, güzel günlerimiz oldu, beni yanlış anlama. Fakat olaylara bakış açımız o kadar farklı ki, şimdi çok geç olmadan beraberliğimize son vermek en iyisi olacak. Sen Ganymede işi üzerinde için rahat bir şekilde sürekli olarak çalıştın. Bir an için olsun, benim bu işe şiddetle karşı olduğumu düşünmek bile istemedin. İşte böyle Politik düşüncelerimizin farklılığı veya başka bir nedenden ötürü ayrılmıyorum. Diyelim ki Ganymede evliliğimizdeki sorunların sebebi değil, yalnızca bir belirtisiydi. Şirketle yaptığın anlaşmadan ve bu anlaşmanın amaçladığı şeylerden nefret ediyorum. Sana gelince, bu anlaşmayı incelemek zahmetinde bile bulunmadın. Bugün sen uzay yolculuğuna çıkarken ben de evden ayrılıyorum. Dave Spalding ile birlikte gidiyoruz. Ted. Fakat şimdiye kadar seni Dave'la aldattığımı düşünme. Kendi kurallarım var ve

ben bunlara uyarak yaşamak istiyorum. Onunla birlikte gitmeyi düşündük. Senin uzaya gidişin bu imkânı sağladı. Gitmeni de bu yüzden arzuladım. Bütün bu söylediklerim seni kızdırmasın Ted. Lûtfen küfürler savurarak evin altını üstüne getirme. Bu bandı birkaç kez dinle ve bazı şeyler üzerinde düşün. Evdeki hiçbir eşyayı istemiyorum. Alacaklarımı yanıma aldım. Sen bu duruma alıştıktan sonra boşanma konusunda seni tekrar ararım. İşte böyle Ted. Devam ettiği sürece beraberliğimiz iyi idi. Fakat bu şartlar altında devam edemezdi. Devamı ikimiz için de iyi olmayacaktı. Dave acentadan ayrıldı. İkimizin de birikmiş paramız var. Tekrar ediyorum. Ted, her ikimiz için de üzgünüm. Kediyi Cameron'lara bıraktım. Ganymede'dan geldikten sonra gidip alabilirsin. Sen ben ve Dave'ın dışında kimse ne olduğunu bilmiyor. Kendine iyi bak Ted, hoşça kal!..»

Bandın sonuna kadar bekledi, sonra teybi kapattı Kennedy. Ne yapacağını bilemeden odanın ortasında dolandı. Sonra bandı tekrar başa alıp yeniden dinledi. Marge, Dave Spalding, Cameron'lardaki kedi... Kendi kendine «Bunu beklemiyordum» diye mırıldandı. Boğazı kurumuştu, gözleri ağrıyordu, başı zonkluyordu. Yine de kendinden geçip bağırıp çağıramadı...

Onbeşinci Bölüm

BİR içki aldı kendine. Kafasında acı bir takım anılar canlandı. İçkilerini hep Marge koyardı. Ayakkabılarını çıkardı, teybi üçüncü defa açıp bandı dinledi. Kafasının içi karmakarışıktı.

Dinlerken Marge'ın bazı kelimelerine özellikle dikkat ediyor, onun bu kelimeleri söyleyiş şekline bakıp bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. Açık açık konuşmuyordu Marge. Sesinde pek az titreme vardı. Bu konuşma için uzun zaman hazırlanmış olduğu belliydi ve Marge nihayet bunları söyleyebilmiş olmaktan mutlu görünüyor gibiydi...

İlk şokun etkisi biraz sonra hafifledi. Olaya daha akılcı bir biçimde baktı. Evet, böyle bir şey kaçınılmaz olmuştu. Herşeyin bilincine vararak hareket etmişti Marge. Gözleri ancak Ganymede'da açılmış olan Ted Kennedy bu yüzden ona karşı saygı duydu birden.

Ganymede'dan gerçekleri görüp anlamış olarak dönmüştü ama karşısında, bunları söyleyeceği Marge yoktu. Marge'ı kaybetme pahasına, onun olaylara bakış açısını kavramıştı. Fakat artık herşey için vakit çok geçti. Peşinden gidip onu bulmanın, «Bak Marge artık ne şirket, ne de acenta umurumda değil, benimle gelir misin?» demenin bir yararı yoktu artık.

Evet, Marge'ın onun tüm aptalca yanlışlarını affetmesini düşünmek ve evlilik yaşamına yeni bir anlayış getirmek için çok geç kalmıştı. «Mutsuzluğun yarısı da sonsuza kadar parçalanmış olarak kalması gereken bir şeyi bütünlemeye çalışan kadın ve erkekler tarafından yaratılır» diye düşündü.

Her şey onu çok yaralamıştı. Unutmaya çalıştı tümünü. Ayağa kalkıp videoyu çalıştırdı. Bir haber yayını aradı, nihayet 72. kanalda buldu. Temmuz ayının kavurucu hava-

sı hakkındaki meteoroloji raporları ve bununla ilgili bir yorumu sabırla dinledi. Yugoslavya'daki yeni hükûmette ortaya çıkan anlaşmazlıklarla ilgili bir kritik karşısında aynı sabrı gösterdi. Bir ara spiker durakladı, başka bir kâğıdı alarak okudu:

«New Jersey'deki uzay alanı birkaç saat önce Kaptan Luis Hills'in yönetimindeki uzay gemisinin dünyaya dönüşüne tanık oldu. Bilindiği gibi gemi, orada kurulmakta olan koloni için gerekli malzemeyle dolu olarak üç hafta önce Ganymede'a hareket etmişti. Kaptan Hills herşeyin yolunda gittiğini bildirdi... Bugün öğleden sonra yapılan beyzbol maçında Red Jox takımı rakibini...»

Kennedy uzanıp videoyu kapattı. Onunla ilgili herşeyin gizli tutulduğu muhakkaktı. Öyle ise Ganymede'ın vahşî yaratıklarla ve dünyalı kadınlarla dolu olduğu uydurması hâlâ gerçekmiş gibi gösterilmekteydi. Bu bir sürpriz değildi. Şirket kuvvetlerini hazır eder etmez yoğun bir insan avı başlayabilirdi. Belki de başlamak üzereydi ve bu av kendisiydi...

Kennedy bazı plânlar kurmaya çalıştı. Tarih, 30 Temmuz'du. Şirket, Birleşmiş Milletlere başvurmayı ve 11 Ekim tarihinde silâhlı bir müdahale için izin almayı hesaplıyordu. Kendisinin de bilmeden desteklemiş olduğu bu insanlık dışı oyunu bozacak delilleri o zamana kadar ele geçirip koruması gerekiyordu.

Uyanık davranması gerekecekti. Şirket onu arıyor olabilir ve o projeyi mahvetmeden onu ortadan kaldırmak isteyebilirdi. Daha kötüsü, onun Ganymede'lılara silâh verdiği ve Engel'i öldürdüğüne kamuoyunu inandırıp Birleşmiş Milletler güvenlik ekiplerini peşine takabilirdi. Hızlı çalışması, süratli hareket edip iyi gizlenmesi lazımdı. Hem şirketin adamlarına, hem de resmî güçlere karşı tetikte olmak zorundaydı.

Bu sırada telefon çaldı. Arayanın kim olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu. Marge da olabilirdi. Ama kim

olursa olsun, telefonu açmamalıydı. Eğer konuşursa, izini belli etmiş olurdu. Gidip ahizeyi açmamak için kendini zorladı. Telefon bir süre daha çaldı, sonra sustu.

Arayan kim olursa olsun, önemli değildi bu durumda. Ne yapması gerektiğini artık biliyordu. Acentanın dosyalarından, Ganymede aldatmacasındaki iftira belgelerini alacak ve Birleşmiş Milletler'e çıkaracaktı. Fakat iş bu kadar basit değildi. Belki acenta binasına adımını attığı anda yakalanacak ve yetkililerin karşısına çıkarılacaktı. Ondan sonra da bir daha hiç konuşma şansı olmayacaktı.

Acenta, onun değişen inançları hakkında bilgi sahibi olmayabilirdi. Belki de şirket Gunther'in raporunu acentaya göndermeyi henüz uygun bulmamıştı. Bullard ve adamları, tuttuğu adamlardan birinin Ganymede'da davadan döndüğünü Dinoli'ye bildirmeden önce acentayı bir sadakat sınavından geçirmek isteyebilirlerdi.

Ancak bu uzak bir ihtimaldi ve bu riski göze alamazdı Kennedy. Acentadan belgeleri gizlice almak ve ne olursa olsun başarıp onları Birleşmiş Milletlere göndermek zorundaydı.

En iyisi, bir süre gözden kaybolmalıydı. Delilleri ortaya koymak için aceleye gerek yoktu. Daha önünde iki aydan uzun bir zaman vardı. Bu iki ay içinde bir yere saklanır ve onların hiç beklemedikleri bir anda içeri sızarak...

Nereye saklanabileceğini düşündü bir anda. Wisconsin'deki ağabeyinin yanına gitmesi en uygunu olmalıydı...

İçkisinden son yudumu içti. Pencereleri dikkatle inceledi. Birilerinin pusu kurmadığından emin olana kadar dışarıyı gözledi. Sonra tekrar kâğıtları cama yapıştırdı.

Sadece bir yedek elbise ve traş takımlarını yanına aldı. Bir ufak valiz yeterliydi. Geri kalan herşeyi olduğu gibi bıraktı. Bu sırada telefonun zili tekrar çalmaya başlamıştı. Aldırmadı.

Marge'la sekiz yılını bir arada geçirdiği eve son bir kez baktı. Geçmişi artık arkasında bırakıyordu. Marge, kedi,

içki dolabı, plâk koleksiyonu, kitapları, koltuğu ve herşeyi terkediyordu artık.

Evet bundan sonra Ted Kennedy için bir kaçak hayatı başlıyordu. «Hoşça kal acenta, hoşça kalın kitaplarım, içkilerim, karım ve uyuklayan kedim, elveda kendine has özellikleri bulunan Connicut mahallesi» diye düşündü.

Ted Kennedy, Ganymede'daki günlerinde Gany'lerden maddî şeylere fazla değer vermemeyi öğrenmişti. Onlardan daha sakin, daha amaçlı ve kararlı olmasını da öğrenmişti. Gany'leri kurtarabilmek için herşeyden vazgeçebileceğini düşündü biran. Onların korunması gereken büyük bir kültürleri vardı. Bu uğurda gerekirse sonuna kadar savaşmaya azimli ve kararlıydı.

Saldırıya uğramasını heran bekleyebilirdi. Masasının gözünde duran tabancasını almayı ihmâl etmedi. Bu bir 38'likti. O güne kadar hiç kullanmamıştı ama, bugün için durum böyle değildi. Silâhı omuzundaki kılıfa astığı için üzerine bu sıcakta ceket giymek zorunda kaldı. Bu arada silâh taşıma ruhsatını da alıp cebine indirmeyi ihmal etmedi. Kapıyı açıp dikkatle etrafına bakındı. Ortalıkta kimseler yoktu. Saat 16.32 idi. Ya henüz evde olduğunu anlamamışlardı, ya da yakalanmadan önce biraz koşsun istiyorlardı. Kapıyı kilitleyip garaja gitti. Bagajını arabanın arkasına koyup direksiyona geçti ve yola koyuldu. On dakika sonra kasabaya gelmişti. Kasabada bir kilise, bir postahane, bir banka ve üç de dükkân vardı. Küçük kasabalar, değişiklikler konusunda büyük kentlere oranla daha muhafazakâr olurlardı. Bu kasaba da geçen yüzyıldanberi hiç değişmemişti. Kennedy arabasını saat kulesinin yanına parketti. Saat 4.45 idi. Yâni uzay alanına ineli üç saatten daha az bir süre olmuştu.

Ufak kasabanın çok sakin bir saatiydi. Kennedy arabasından inip Schiller'in eczane, gazete bayii ve lokanta olarak hizmet veren dükkânına girdi. Elini cebine attığında

jetonunun bulunmadığını farketti. Tezgâhın üzerine bir çeyrek dolar koyup «İki jeton lûtfen» dedi.

— Hemen efendim, diyen ak saçlı adam birden başını kaldırdı: O merhaba Bay Kennedy...

Schiller yetmiş yaşlarındaydı. Bembeyaz saçları ve açık mavi renkli gözleri vardı. Ellerini lekeli beyaz önlüğünde temizlerken birden birşey hatırlamış gibi durakladı ve oldukça telaşlı bir sesle konuştu:

— Biraz önce birkaç kişi gelip sizi sordular. Oğlumu, evinize giden yolu göstermesi için gönderdim onlarla. Arkadaşlarınız olmalılar...

— Bugün kimseyi beklemiyordum, diye konuştu Kennedy, sonra tezgâhın üzerindeki jetonları aldı. Schiller bu sırada daha telaşlı bir sesle konuştu:

— Hey, işte oradalar sizi arayanlar...

Kennedy camekândan, koyu kahverengi iş elbiseleri ve menekşe rengi pelerinleriyle iki adamın karşıdaki bankadan çıktıklarını görmüştü. Ciddî bir halleri vardı, görevlerini ciddiye alan kimseler oldukları belliydi. «Şirketin adamları» diye düşündü. Ve arka taraftaki telefon bölmesine doğru yürüdü. Bu sırada Schiller seslenmişti.

— Hey, Bay Kennedy!.. Arkadaşlarınız arabalarına binip sizi bulmak için evinize gitmeden önce onlarla konuşmalısınız!..

— Onlara ayıracak zamanım yok Bay Schiller, diye cevapladı Kennedy. Çok önemli bazı işlerim için çok acele şehre inmem gerekiyor...

Schiller iyi niyetle sordu:

— Onlara bunu söylememi ister misiniz?..

— Hayır bay Schiller. Bu onları kızdırmaktan başka bir işe yaramaz. Onlarla bir başka sefer görüşürüz. Evde görüşmek istiyor olmalılar...

Kennedy telefon kulübesine hemen dalarak Schiller'in gençler hakkındaki her zamanki konuşmasını dinlemekten kurtuldu. Danışma'yı arayıp Roosevelt Havaalanı'nın

telefon numarasını aldı. Milwasku'ya gidecek ilk uçağın 19.51'de kalkıp 21.13'te oraya vardığını öğrendi.

— Lûtfen benim için bir yer ayırır mısınız? Adım, Engel dedi.

Bu adı hemen hiç düşünmeden söylemişti. Telefondaki kız:

— Bu soyadınız olmalı, adınız lûtfen?.. dedi.

— Victor... Victor Engel...

— Teşekkür ederim efendim. Biletinizi hareket saatinden en az bir saat önce almanız gerekiyor...

— Tabii, teşekkür ederim...

Telefonu kapatıp kulübeden çıktı. Schiller:

— Söylediğim gibi Bay Kennedy. Siz telefon ederken arkadaşlarınız evinize doğru gittiler. Boşa zaman harcamış olacaklar, diye konuştu.

Kennedy gülümseyerek tezgâha yaklaştı, yaşlı adama doğru yaklaşıp alçak bir sesle mırıldandı:

— Onlarla konuşacak vaktim yoktu Bay Schiller. Acele kente inmem gerekiyor. Gemim saat 19'da limandan kalkıyor da...

— Geminiz mi? diye sordu Schiller.

Kennedy başıyla tasdik etti:

— Evet Bay Schiller. Şirketin bir işi için bir aylığına Avrupa'ya gidiyorum. Fakat kimseye söylemeyin lûtfen. Bunun duyulmasını istemiyorum hiç. Yoksa bütün arkadaşlarım benden hediye beklerler...

Dostça el sallayıp ayrıldı. Arabasına atlayıp hızla New York'a doğru yol alırken Schiller'i ve şirketin suratsız adamlarını düşündü. Evi boş bulunca tekrar kasabaya dönecekleri kesindi. Bu arada Schiller'e uğrayıp yaşlı adamla bir kez daha konuşabilirlerdi. «Avrupa'ya giden bütün gemilerde beni arayarak iyi vakit geçirirler umarım!» diye düşünerek kendi kendine gülümsedi.

Onaltıncı Bölüm

NEW YORK'tan hızla geçip Roosevelt Havaalanı'na geldi. Park yerine geldiğinde saat 17.47 idi. Penceresinde, «Bugünkü uçuşlar için rezervasyon» yazan merkezî bilet gişelerinin bulunduğu plastik binaya doğru yürüdü. Gişedeki kıza adını söyleyip biletini aldı. Çek vermek yerine para ödemeyi tercih etti. Çekin üzerine atacağı imza herşeyi mahvedebilirdi.

Victor Engel... Victor! bu isim âni bir buluş sonucuydu. Bunu ilk söylediğinde ölü dilbilimcinin asıl adını bilmediğini farketmiş ve ona Victor adını yakıştırmıştı bir anda.

Bilet gişesinden ayrılıp etrafa göz atmak için dışarı çıktı. Uzakta batan güneşin ışıklarını altında, hatları iyice belli olan bir uçak geliyordu. Bu, New York - California yolunu bir saat içinde alan, 500 yolcu kapasiteli FB-11'lerden biriydi. Uçağın piste inişini izledi. Büyük bir kuşun yuvasına dönüşü gibiydi.

Pek aç olmamasına rağmen bir otomatik restoranda bir şişe süt içip bir sandviç yedi, bir akşam gazetesi aldı. Batı sahili ligindeki beyzbol skorlarını, sıcak havalar hakkındaki mutad başlıkları, Yugoslavya'daki son diplomatik krizi çabucak geçti. Ganymede gemisinin dönüşü hakkındaki haberi buldu. Şirket adamları tarafından sıkı bir şekilde izlenmekte olan halkla ilişkiler şubesi görevlisinden hiç söz edilmiyordu. Gazeteyi çöp kutusuna atıp bir kitapçı dükkânına girerek birkaç kitap aldı.

Bu sırada Milwaukee'ye gidecek olan Uluslararası Havacılık Şirketi'nin uçağının kalkışı hakkında anons yapılıyordu. Kapıya doğru yürüdü. Uçak, oldukça eski modellerdendi. 90 yolcu kapasiteli ve 20 bin feet'ten fazla yükselmeyen bir FB-9 uçağıydı. İçeri girip yerine oturdu. Uzay

yolculuğundan sonra bir uçakla yolculuğa çıkması ona garip gelmişti birden...

Uçak havalandı. Kenndey, uzay gemisindeyken kaç kereler hareket etmediklerini sanmıştı. Uçakta ise hareket ettikleri herşeyi ile belli oluyordu. Bir süre kitap okudu, biraz da şekerleme yaptı. Milwauskee'ye vardıklarında saat 22.13'tü. Yerel saate göre saatini ayarlayıp bir saat geriye aldı.

Milwauskee'den kendisinin doğduğu ve ağabeyinin hâlâ yaşamakta olduğu Brockhurst'a arabayla yolculuk bir saat alıyordu. Fakat vakit hayli geç olmuştu. Habersiz olarak gidip onları rahatsız etmekte tereddüt etti. Steve düzenli alışkanlıklara sahip bir insandı ve geceyarısına doğru habersiz kapısına dayanan kardeşine iyi gözle bakmazdı.

Oraya gitmek yerine geceyi kasabada karşısına çıkan ilk otelde geçirmeyi tercih etti. Ertesi sabah saat 8'de kaklar kalkmaz telefonla ağabeyini aradı Steve bu saatte kahvaltıda olurdu. Nitekim tahmininde aldanmamıştı. Boğuk bir ses cevap verdi telefona:

— Ben Kennedy, kimsiniz?..

— Kennedy, ben Kennedy... Şu bildiğin, Connicut'taki Kennedy...

Bir anlık duraklamadan sonra ahizenin öteki ucundan bir ses yükseldi:

— Ted!..

— Başka kim olabilir ki?..

— Neler oluyor Ted?.. diye konuştu karşısındaki.

— Seni ziyarete geldim Steve. Milwauskee'ye dün gece indim, telefon etmek için çok geç olmuştu...

— Anlıyorum...

Karşısındaki ağabeyine hiç benzemiyordu. Steve genellikle coşkun ve içten olurdu. Oysa telefondaki ses endişeli ve sinirliydi.

— Bak Steve, ilk otobüsle yanına geliyorum. Burada

yalnızım ve herşeyi telefonda açıklayamam. Ben gelene kadar bekleyebilir misin?..

— Hayır, dedi Steve sert bir sesle. Milwaukee'de beni bekle. Ben oraya geliyorum. Neredesin sen?..

Kennedy şaşırıp kaldı bir an. Steve'deki bu değişikliğe bir anlam veremiyordu. Ağabeyi onu evinde ağırlamaktan büyük zevk duyardı. Şimdi ona en çok ihtiyacı olduğu bir sırada yardım elini uzatmaya isteksiz görünüyordu.

Belki de Steve öç alıyordu. Uzunca bir süredenberi onu ihmâl etmişti. Mektup yazamadığı gibi, telefonla da arayamamıştı. Steve ondan soğumuş olabilirdi. Zaten birbirlerinden farklı insanlardı. Ortak tek yanları, anne ve babalarının bir olmasıydı...

Babaları öldüğünde Ted yedi, Steve onbir yaşındaydı. Aile reisliği görevini Steve üstlenmişti. Çok iyi bir insandı Steve. İri yapılı, balık avı ve biraya meraklı, yumuşak kalpliydi. Hep gülümseyen, etrafına da güven veren bir yüzü vardı. Kiliseyi de hiç ihmâl etmezdi. Bu yüzden küçük kardeşi içine kapanık zeki ve sinirli bir çocuk olan Ted ile hep kavga edip dururlardı.

Kardeşler, Ted'in düğününden sonra sadece bir kez karşılaşmışlardı. 2039'da! Steve'i doğuya bir tatil gezisi getirmişti. Sıkıcı bir karşılaşma olmuştu bu. Steve ve onun tombul karısı Betty, Ted Kennedy'nin evinin modern donanımı içinde rahatsız olmuşlardı. Onlar için çaldığı müzikten sıkılmışlar, kitap okumak da istememişlerdi. Betty'nin Marge'a ne zaman çocuk doğuracağını söylemesi de ayrı bir soğukluk yaratmıştı evde. Betty'nin o zaman iki çocuğu vardı ve üçüncüsü ise yoldaydı. Marge kızarmış ve çocukları olmamasının, çocuk istemedikleri nedeninden kaynaklanmadığını anlatmaya çalışmıştı.

O günden sonra Kennedy, sık sık yazmıştı ağabeyine. Fakat geçen yıllarla birlikte birbirlerine söyleyecekleri de gittikçe azalmıştı. Steve'e son mektubu postalayalı 10 ay olmuştu...

Kennedy, Milwaukee'deki o harap otel odasında sinirli adımlarla dolaşırken aklından bunları geçiriyordu. Saat tam 9'da kapısı çalınmış ve Steve gelmişti.

Kennedy, kardeşinin yüzünün solgun olduğunu hissetmişti. Buna rağmen hâlâ iri yarı ve sağlıklı bir vücuda sahipti. Üzgün bakışları gerçekteki o umursamaz kişiliğini saklıyordu. Kennedy'nin elini kuvvetle sıktı.

— Özür dilemek istiyorum Ted, diye konuştu Steve. Eve gelmene müsaade edemedim...

— Neden?..

Steve bakışlarını odanın içinde dolaştırdıktan sonra kardeşinin gözlerine çevirdi:

— Başın belâda mı Ted?..

— Değil aslında...

— Bana yalan söylediğini hemen anlarım. Yalan söylüyorsun Ted... Hep kötü bir işe karışacaksın, diye korkmuşumdur. Hep sana kendi günlük işlerini yapmanı ve gerisine boşvermeni öğretmeye çalıştım, ama bir faydası olmadı. Ya da doğudaki insanlar sana başka şeyler öğrettiler... Ne yaptın Ted?..

— Birşey yapmadım Steve, diye yalan söyledi. Sadece kısa bir süre evde sakin bir hayat sürmek istiyorum...

— Bunu yapamazsın Ted!..

Bunları ağabeyi Steve mi söylüyordu? Çok zordu buna inanmak:

— Niçin? diye kekeledi.

Steve üzgün biçimde içini çekti:

— Dün akşam Güvenlik'ten aradılar, senin ağabeyin olup olmadığını sordular. Evet dedim. Senin doğuda başına büyük dertler açtığını söylediler. Ama nedenini anlatmadılar. Seni arıyorlar Ted. Onlarla işbirliği yapmamı, aksi takdirde benim de senin suç ortağın olacağımı bildirdiler...

Kennedy, kavurucu sıcağa rağmen vücudunun buz gibi olduğunu hissedip ürperdi birden:

— Başka ne dediler? diye sordu.

— Senin kaçtığını söylediler ve benim yanıma gelmeye çalışacağını. Eğer sen buraya gelir de ben onlara haber vermezsem beni sıkıştıracaklarmış. Bundan başka memleketteki bütün akrabalarımızın listesini de istediler benden. Hepsini verdim sanıyorum. Sonra telefonu kapattılar... Ted, söyle ne yaptın?..

— Sana yemin ediyorum kötü bir şey yapmadım. Bir düzine cinayeti işlemekle suçlanıyorum ve bir yere saklanmak zorundayım. Burada seninle kalmak istiyorum Steve...

— Onların da yapmamı istedikleri şey bu. Üzgünüm Ted, ama benimle kalamazsın burada...

— Kalamaz mıyım?..

Steve üzgün biçimde başını salladı:

— Bir karım, beş çocuğum var Ted. Toplumda bir yerim, saygınlığım var. Hepsini birden kaybetmeyi göze alamam. Eğer sana yardım edersem, yirmi yıl hapiste yatacağımı söylediler...

— Yalan söylemişler...

— Olacaksa olur Ted. Fakat sen en iyisi başka bir yere git. Steve elini cebine attı ve titrek bir sesle konuştu: Sana bir miktar para getirdim. İhtiyacın olabilir. İtiraz etme şimdi, al şunları...

Tamamen bozukluklardan oluşan 1000 doları Kennedy'nin avucuna tutuşturdu. Sonra boğuk bir sesle konuştu:

— Artık gitsem iyi olur Ted. Belki de beni takip etmişlerdir. Eğer yakalanırsan onlara beni gördüğünü ve benimle konuştuğunu söyleme...

Bütün yüzünden ter akıyordu, Steve dokunsalar ağlayacak haldeydi.

— Bu meseleye ne kadar üzgünüm bilemezsin. Ama her şeyden önce ailemi düşünmek zorundayım. Anlıyorsun değil mi kardeşim?..

Kennedy derin derin iç çekti:

— Evet Steve, anlıyorum seni... diye mırıldandı.

Onyedinci Bölüm

KENNEDY, ağabeyi Steve gittikten sonra onbeş dakika kadar bekledi odasında. Sonra aşağı inip etrafı kolaçan etti. Artık kaçış sona ermek üzereydi. Ağabeyini çağırmışlardı. Onu tanıyan diğer kimseleri de çağırıp ona yardım etmemeye zorlamadıklarını nereden bilebilirdi?

Tek başınaydı artık ve hızla kaçmalıydı...

Av başlamıştı. Bu yüzden zaman da ona karşıydı. Kanıtlarını korumalı ve peşindekiler onu yakalamadan Birleşmiş Milletler'e sunmalıydı. Fakat bu işin nasıl olacağını bilemiyordu. Sadece inatla başarmaya çalışacaktı, bunu biliyordu. Gany'lerin şiirlerinden hatırlayabildiği kadarını aklından geçirdi. Düşman bir çevrede hayatı sürdürmeyi anlatan öğretici şiirlerdi bunlar. Gany'ler acı çekmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyorlardı. Oysa buna rağmen şiddetten nefret eden barışsever yaratıklardı. Herhangi bir dünyalıdan çok daha nazik...

Ne şekilde olursa olsun, direkt olarak New York'a dönmesi tehlikeliydi. Karayolculuğu yapmaya karar verdi. Bir otobüsle haftalar süren bir yolculuğa çıkabilirdi pekâlâ. Bıyık bırakmaya karar verdi; Milwaukee'den ayrılmadan önce bir berbere uğradı. Uzun saçları kulaklarının arkasını ve ensesini çıplak bırakarak normal bir saç şekline dönüştü. Bu onun tanınmasını biraz da olsa zorlaştırabilirdi.

Gazeteler ve bütün haber yayınları silâhları Gany'lere vermek suçundan arandığını bildiriyordu. Milwaukee'den ayrıldıktan üç gün sonra aldığı gazeteye göre, Kennedy Ganymede'a koloni hakkında bir dizi magazin yazılar hazırlamak üzere gönderilmişti. Fakat o haince davranarak kolonin bir üyesini öldürmüş ve cephaneyi yabancı yaratıklara teslim etmişti. Daha sonra tutuklu olarak dünyaya gönderilmiş ve burada kaçmayı başarmıştı. Şimdi bütün

insanlık dünyasına ihanet etmek suçundan aranıyordu. Yakalayan değerli bir ödülle mükâfatlandırılacaktı.

Bir süre gazetede çıkan resmine baktı. Yirmi kilo kadar daha ağırken çekilen eski bir fotoğrafıydı bu. Bıyıksız ve uzun saçlıydı o zaman. Parlak sarı kâğıttaki pürüzsüz ve mutlu yüz şimdiki hâline hiç benzemiyordu.

Doğuya doğru yöneldi. Güvenlik kuvvetlerine yakalanmamak için sık sık cadde değiştiriyor, gizlene gizlene ilerliyordu. Yabancılarla konuşmaktan da kaçınıyordu. 225 milyon kişinin içinde, samanlıkta bir iğne gibiydi; eğer şansı varsa yakayı ele vermeyebilirdi.

Ganymede ile ilgili haberleri izlemeyi de ihmal etmiyordu. Resmî bildirilerde yazılanlar belirgin bir şekil almış, değişik bir aşamaya girilmişti. Artık haberlerde tepelerin ardında atış çalışması yapan yabancı yaratıkların sinsice ilerleyen orduları ve bomba sesleri yer alıyordu. 11 Ağustos günü çıkan gazetenin ticarî firmalar birliğine ayrılan bölümünde koloni yöneticisi Lester Brookman: «Yabancılar bizim varlığımızdan gittikçe öfkeleniyorlar» şeklindeki demeci yeralmıştı. Ve demeç şöyle devam ediyordu: «Şüphesiz onlar, halen firarda bulunan hain Theodore Kennedy tarafından ayaklandırıldılar. Bizim onların dünyalarındaki varlığımıza karşı çıkıyorlar ve bu nedenle bir çok çirkin oyunlara girişmiş bulunuyorlar. Mevcut gerginlik süresince koloni üyelerinin üç kişiden az gruplar halinde koloni bölgesini terketmeleri yasaklanmış durumdadır».

Kennedy, «herşey plâna göre yürütülüyor» diye düşündü. Vahşî yaratıklar savaş safhasındaydılar. Çok geçmez kafa derisi avı başlardı ve sıra toptan imhaya gelirdi. Bu aşamadan sonra ordu birlikleri savaşçı vahşileri temizlemek için çağırılırdı. Bu, koloni olarak yayılmanın çok eski bir yöntemiydi.

Kennedy, şirketin izleyeceği yolu gayet iyi biliyordu. Eylül ayının 17'sine kadar bütün dünya Ganymede'daki kolonilerinin sebep bildirmeyi ve barışçı görüşmeleri reddet-

miş yabancı yaratıklar tarafından yerle bir edilmek tehlikesiyle ciddî olarak karşı karşıya bulunduğunu öğrenecekti. Bunu beş günlük bir kararsızlık ve merak dönemi izleyecek ve 22 Eylül günü Şirket ilk tekliflerini yapacaktı. Ve Birleşmiş Milletler'den Ganymede'daki koloninin haklarının korunması için bir polis gücünün gönderilmesini isteyecekti. Bu fazla ağır bir istek olmayacaktı. Çünkü bu safhada halkın öfke ve heyecanının biraz daha körüklenmesi gerekiyordu. Eylül ayının 22'sinden Ekim'in 10'una kadar dünya, tehdit altında bulunan dünyalılar için dua edecek, ertesi gün ise yabancı yaratıklar tepelerden süzülerek muhteşem koloniye saldıracaklardı.

Ve 17 Ekim'e kadar Birleşmiş Milletler Güçleri Ganymede'da olurdu. Bu güçlü düşmanları püskürtüp ortalığı yatıştıracak düzeni sağlayarak Dünya haklarını koruyacaktı.

Kennedy, 11 Ekim'den önce harekete geçmesi gerektiğini hissediyordu. Bu tarihten sonra bir katliamın yapılmış olduğuna inanmış bir dünyayı aksine ikna etmeye hiçbir delil yeterli olamazdı.

Fakat ihtiyaç duyduğu delili nasıl elde edecekti?..

«Ganymede kolonisine saldırı!»

Haber bomba gibi patladığında Kennedy, New Jersey'de Frenton'daki bir konaklama yerindeydi. Günlerden pazardı. 17 Eylül pazar... Tezgâhın arkasındaki ahçı radyoyu açtığında haberi duymuştu:

«Bugün Ganymede zamanıyla şafaktan biraz önce yapılan bir yerli saldırısı Jüpiter ayındaki dünya kolonisini dehşet içinde bıraktı. Beşbin kadar oldukları tahmin edilen, mızrak ve ulusal silâhlarıyla donanmış saldırganlar çatıların üzerinden uçarken Dünyalılara ölüm diye bağırıyorlardı. Koloni yöneticisi Lester Brookman yaptığı radyo konuşmasında saldırının geri püskürtüldüğünü ancak bu arada üç dünyalının hayatlarını kaybettiğini ve koloninin

büyük ölçüde zarar gördüğünü bildirdi. Ölenlerin kimlikleri ve gelişmeler en kısa zamanda duyurulacaktır».

Ayakta yemeğini yemekte olan bir kadın:

— Ne korkunç, diye bağırdı. Yazık olmuş o zalimlere karşı savaşan masum insanlara...

Ahçı servis yaparken lafa karıştı:

— İki kişi konuşurken duydum, Birleşmiş Milletler barışı sağlamak için oraya asker gönderecekmiş. Ama hiç gecikmeden göndermeleri lazım. Yoksa büyük bir katliam olacak orada!

Kennedy kaşlarını çattı, sessizce, aç kurtlar gibi yemeğine saldırdı. Onlara korkularının yersiz olduğunu, yukarıda hiçbir koloni bulunmadığını, bu yabancı saldırısının bir şirketin genel müdürlüğünde aylar öncesinden plânlandığını ve bugün uygulandığını, Ganymede'nın o sözümona vahşî yaratıklarının aslında zeki ve zararsız kimseler olduğunu söylemek isterdi. Ama bunları onlara anlatamazdı ki...

O gece New York'a gitti ve Manhattan'da 60. Cadde yakınlarında Doğu Irmağı'na bakan eski bir otelde bir oda kiraladı. Resepsiyonda ismini Brockhurst'lü Victor Engel olarak yazdırdı.

Otel, 20. yüzyıldan, hayatın gerçekten güzel olduğu bir zamandan kalan yaşlılarla doluydu. 20. yüzyıl sosyal bilgiler dersleri almış olan Kennedy o sinirleri harab eden 1946-1995 yılları arasında devam eden ve dünyanın Maracaibo Paktı'nı imzalayıp birleşmesiyle sona eren o korkunç yıllarını düşünerek gülümsedi. Sanki 1995 olayı yaşlıları gençlik yılları boyunca tehdit eden bir termo-nükleer savaş tehlikesinden geriye sadece bir elysion dönemi hatırası bırakarak bütün hatıraları silmiş gibiydi.

Kennedy, «bu da bunların fantezileri» diye düşündü ve bunu bozmaya hakkı olmadığına karar verdi. Altın yaş sınırı bunaklığın eşiği olan bir yaştır ve bu zavallıların da en azından o geçmiş günlerinden kalan birkaç hatıraları

vardı. En azından kendilerine has bir mutluluk felsefeleri vardı. Kennedy «Şimdi ne yapayım?» diye düşündü.

New York'taydı ama yine de sanki Pluto'da, ya da Ganymede'daymış gibi sorunun çözümüne o kadar uzaktı ki... Şirketteki suç dosyasından başka hiçbir şey yoktu güvenip dayanacağı. Mazeretlerini de açıklayamazdı. Hoş, açıklasa bile bir caninin, bir hainin saçmalarına kim inanırdı ki? Zaman gittikçe kısalıyordu. Birkaç hafta içinde saldırı başlayacak ve Ganymede'lılar yok olacaktı...

Çarşamba günü bir gazete aldı. Dinoli tarafından uydurulmuş, Ganymede'nın kuşatıldığına dair bir haber vardı. Ayrıca hain Theodor Kennedy'nin yaptığı zararın da çok büyük olduğu belirtiliyordu. Ama güvenlik kuvvetlerinin onu en kısa zamanda yakalayacaklarına işaret ediliyordu.

Gazetenin tüm sayfalarını gözden geçirdi. Haberleri, makaleleri okudu. Küçük ilanlar sayfasına bile hiç adeti olmadığı halde göz gezdirmek zorunda kaldı. Tam sayfayı çevireceği sırada, dipte küçük bir ilân gözüne çarptı:

«Sevgili Ted, beni affedebilecek misin? Şimdi yaptığım hatayı daha iyi anlıyorum. Perşembe akşamı evimizde buluşalım. Sana yardım etmeye çalışacağım. Bana inan. M.»

Kennedy ilânı beş ya da altı kez okudu. Bir oyun olup olmadığını düşündü bunun. Hayır, oyun filan değildi. Bu Marge'ın verdiği bir ilândı muhakkak ki. Karısı, bu dünyada güvenebileceği tek insandı.

Ona gitmeye karar verdi...

Onsekizinci Bölüm

EV sessizdi, camların kâğıtları sökülmemişti. Bahçedeki çimler uzamış, etrafı yabancı otlar bürümüştü. Kennedy taksiden inip şoförün parasını verdi ve kapıya doğru hızlı adımlarla yürüdü. 38 kalibrelik silâhı, elinin ulaşabileceği bir yerdeydi. Güvenlik kuvvetlerinin yakınlarda olabileceği ihtimalini düşünerek tetikte bekliyordu. Kapıyı açıp içeri girdi.

Marge, oturma odasında onu bekliyordu. Kötü görünüyordu. Son bir ay içinde yaşlanmıştı adeta. Yüzü solgundu, hayli zayıflamıştı da. Saçlarının dağınıklığı ona ayrıca perişan bir görünüş veriyordu. Hiç makyaj yapmamıştı, solgun dudakları titriyordu Marge'ın.

— Marge!.. diye seslendi sevgi ve heyecan dolu bir sesle. İlânı gördüm...

— Görmemen için dua ediyordum. Eskiden gazetelerin ilân sayfalarını hiç okumazdın Ted...

Kennedy şaşkınlıkla kekeledi:

— Görmemem için dua mı ediyordun?..

Bu esnada tok bir erkek ssi odayı kaplayıverdi:

— İyi akşamlar Ted!..

Dave Spaldnig, mutfağa açılan kapının önünde duruyordu, elinde küçük bir tabanca vardı.

— Spalding!.. Sen ha?.. diye haykırdı Kennedy.

— Lûtfen ellerini yukarı kaldır Ted... Marge sen de bak bakalım silâhı var mı?..

Marge sendeleyerek ayağa kalktı, Ted'e doğru yürüdü. Elleriyle yokladı, hemen 38'liği buldu. Silâhı sessizce Spalding'e verdi.

— Silâhı bana karşı kullanmak gibi bir fikre kapılmadığına sevindim Marge, diye konuştu Spalding. Sesinde bir tehdit havası vardı. Önceden de söylediğim gibi ne ya-

pacağını tahmin edebiliyorum. Tetiği çekmeden beş saniye önce ölürdün yoksa!

Spalding'in kendi evinde karısıyla böyle konuşması Kennedy'yi çileden çıkardı. Marge yemdi, kendisi de bir balık. Tuzağa düşürülmüş ve bu yemle avlanmıştı. Bunu hazmedemiyordu bir türlü. Dişlerini gıcırdatarak sordu:

— Ne oluyor Spalding?..

Spalding yüzünde pis bir tebessümle omuz silkti:

— Gayet basit Ted... Benim için çok değerli bir malsın. Seni güvenlik kuvvetlerinden önce ele geçirdiğim için çok şanslıyım. Seni ancak bu şekilde ele geçirebilirdim Ted...

Kennedy şaşkın şaşkın karısına baktı.

— Sizin idealistler olduğunuzu sanıyordum. Sizlere ne oldu böyle?.. diye mırıldandı.

— Senin uzaya gitmenden hemen sonra şirketten ayrıldım. Ama sonradan yeniden işe girmemin uygun olacağını düşündüm. Dinoli'ye telefon ettim ve şirketteki ikinci sorumlu kişi görevi karşılığında seni bulabileceğimi söyledim...

Kennedy gözlerini kısarak Spalding'e baktı:

— Çevrendeki kötülük seni de değiştirdi demek Dave... Marge'ı bana karşı yem olarak kullandın, şimdi de beni Dinoli'ye satıp daha birkaç ay önceye kadar küçümsediğin şirkete geri döneceksin ha? Çok güzel, aferin sana Dave!..

Spalding'in yüzünde bir anlık utançla karışık bir kızgınlık izi görür gibi oldu. Kennedy fazla şaşırmamıştı yine de. Spalding'i her zaman hiçbir amacı olmayan, olaylara göre hareket eden, kendisine güvenli bir liman arayan bir kişi olarak görmüştü. Şimdi de aradığı limanı bulmuştu ve akıntıya karşı yüzmeye çalışmaktan vazgeçmişti.

Spalding buz gibi bir sesle konuştu:

— Geldiğini görür görmez Dinoli'ye telefon ettim... Çok geçmeden Güvenlik kuvvetleri de burada olurlar. Şirketteki yeni mevkiime kavuşabilmem için seni burada tutup beklemem lazım Ted...

Kennedy karısına baktı:

— Duyuyor musun Marge?.. diye söylendi. Demek ki beni bunlar için bırakıp Dave'ı tercih ettin. Haklısın, çünkü Dave da haklıydı, iyiydi, faziletliydi... Bense şirketin hainlerinden biriydim... Fakat sen de anladın ki...

— Kes sesini Ted! diye bağırdı Spalding.

— Silâhın elinde, dedi Kennedy. Söylediklerim hoşuna gitmezse beni öldürebilirsin tabii...

— Hayır, diye inledi Marge. Sonra heyecan dolu titrek bir sesle devam etti. Ted o delidir... Böyle şeyler söyleme sakın, yoksa öldürür seni...

Kennedy, mutfaktaki saatin tiktaklarını duyuyordu. Güvenlik kuvvetlerinin gelmesinin ne kadar süreceğini tahmin etmeye çalıştı. Onu yakalayıp sorgu merkezlerinden birine kapatacaklar, böylece Ganymede'ı da plânladıkları gibi istilâ edebileceklerdi rahatlıkla.

— Marge, boğazım kurudu. Bana mutfaktan biraz su getirebilir misin?.. diye konuştu Spalding.

Marge evet anlamında başını sallayıp mutfağa gitti. Kennedy gülümsedi:

— Cidden çok şaşırdım, diye konuştu. Ama sana değil, Marge'a. Göründüğünden daha karakter sahibi olduğunu sanıyordum. Sanırım onu satın aldın...

— Şirketi bıraktıktan sonra kendi başıma çalışacaktım, ama olmadı, diye konuştu Spalding. Parasızlığın ne demek olduğunu, ahlâk sahibi olmanın hiçbir şeye yaramadığını ancak o zaman öğrendim. İnsanı eziyorlar, yaşatmıyorlar. Daha fazla mücadele edemezdim. Çaresiz şirkete geri dönmeye karar verdim...

— Beni de âlet ettin, diye homurdandı Kennedy. Sonra devam etti: Dinoli ve Bullard'ın köşe bucak beni aradıklarını biliyordun ve oltaya takabileceğin bir yemin de vardı elinde; Marge. Böylece onlarla pazarlığa oturdun. Aferin sana çok iyi yaptın ve başardın. Sana yeni işinde başarılar dilerim Dave!

Marge bu sırada elinde su dolu büyük bir bardakla içeri girmişti:

— Al Dave... Buz gibi bir bardak su. Dikkat et de dökülmesin diye konuşarak bardağı uzatırken birden çığlığı andıran bir sesle haykırdı: Yakala onu Ted! Ve o anda suyu Spalding'in suratına fırlattı ve birden üzerine atılarak elindeki silâhı öbür tarafa çevirdi. Kennedy bir anlık bir tereddüt geçirmişti, hemen kendini toplayıp Spalding'in üzerine atlarken, müthiş bir patlama işitildi. O anda Kennedy bir kurşunun rüzgârını ensesinde hissetti. Kurşun karşı duvara saplanmıştı...

Spalding'i yakalayan Kennedy, onun elindeki silâhı almak istedi. Vahşî bir ölüm-kalım savaşı başladı aralarında. Silâh bir o yana, bir bu yana dönüyordu. Kennedy, Spalding'in silâhlı elini sıkı sıkıya kavramıştı. Silâhı düşürmesi için var gücüyle kolunu bükmeye koyulmuştu. Bu sırada ikinci bir patlama duyuldu.

Kennedy bir anda kendini geriye attı. Kanın sıcaklığından dehşete düşmüştü. Hiç acı hissetmiyordu. Bu sırada Marge'ın soluk yüzünü ve korku dolu bakışlarını gördü. Spalding ise kanlar içinde yere serilmişti. Boğazında büyük bir delik, yüzünde ise şaşkın, hayret dolu bir ifade olarak bu dünyadan göçmüştü...

Kennedy, titremekte olan Marge'ı kucakladı. Bunun için kendini zorlamıştı biraz. Marge tarifsiz bir panik içindeydi. Yerde yatan Spalding'in cesedine bakamıyordu.

— Gözlerinle gördün Marge, diye konuştu. Silâh biz boğuşurken patladı. Kendi kendini vurdu Dave. Ve sanırım öldü...

— Gazeteye ilânı o verdi, diye hıçkırdı Marge. Sonra seni beklemek için buraya geldik. Seni daha önceden uyarmak için bir çare bulmaya çalıştım, ama beceremedim...

İkisine de bir titreme, bir ürperme gelmişti. Marge soğukkanlı bir şekilde:

— Zaten haketmişti ölümü, diye konuştu. Bu kadar kı-

sa zamanda böylesine aşağılaşan bir insan görmedim Ted. Meğer onu ne kadar yanlış tanımışım ben...

— Onu sevdiğini sanıyordun, değil mi? diye sordu Kennedy.

Marge, yaşlı gözlerle baktı:

— Artık bir önemi var mı?

Kennedy gülümsemeye çalıştı:

— Yok Marge, dedi.

— Kin de mi beslemeyeceksin hiç?..

Kennedy bir Ganymede özdeyişini hatırladı o anda: «Affetmek, varlığın kalbi ve ruhudur. Geçmiş, bugünün insanlarını bağlamamalıdır. Çünkü onlar geleceğin yakınlığına kulak vermelidirler». Titrek bir sesle cevapladı karısını:

— Herşeye yeniden başlayabiliriz Marge, dedi. Bir an sustu, sonra birden telaşla Marge'ı kollarından bıraktı: Spalding, güvenlik kuvvetlerini çağırdığını söyledi. Bu durumda çok geçmeden burada olurlar. Hemen kaçmalıyım buradan...

— Nereye gideceksin, diye inledi Marge.

— Şehre, acenteye... Delil toplamam lazım Marge...

— Ne delili?..

— Sana herşeyi sonra anlatırım. Biran evvel buradan kaçmamız lazım. Araban burada mı?..

— Dave'ın arabası dışarıda duruyor Ted...

Hızla evden çıkıp arabaya doğru giderlerken Kennedy heyecanlı bir sesle konuşmaya başladı:

— Sana bir iş vereceğim Marge... Gidip Harrison Flaherty'yi görmeni istiyorum. Kendisi Birleşmiş Milletler Amerika Başdelegesidir. Nasıl yapacağını bilmiyorum, ama mutlaka konuşmalısın onunla. Nerede bulunduğunu öğren ve kendisiyle evinde konuş... Evi sanırım Manhattan'da bir yerlerde... Ona karım olduğunu ve sonra kendisine gelip Birleşmiş Milletler adına teslim olacağımı söyle...

— Ne?.. diye boğuk bir ses çıktı Marge'ın ağzından.

— Lûtfen tartışmaya girme benimle Marge. Sana ne söylüyorsam onu yap. Teslim olmadan beni yakalamalarını istemiyorum...

Kennedy, Spalding'in cesedini odanın ortasında bırakırken silâhını almıştı elinden. Arabaya binerken omuz askılığındaki silâhına el attı. Yeri iyi idi. İkinci Cadde'den New York'a doğru hızla ilerlemeye başladılar.

Kennedy cinayet suçundan aranıyordu zaten. Dosyasına ikinci bir suçun eklenmesi bir şey farkettirmeyecekti nasıl olsa.

Doğu 122. Cadde'ye saparken köşede durdu. Oradaki telefon kulübesinden rehberi alarak baktı. Birleşmiş Milletler'deki Amerika Başdelegesi Flaherty'nin Hudson'a bakan 89. Cadde'de oturduğunu öğrendi. Adresi çabucak yazdı. Yoldan geçen bir taksiyi durdurduğunda saat 9'a geliyordu. Marge'ı taksiye bindirirken acele içinde konuştu:

— Bir saatten daha az bir zamanda oraya varabileceğini tahmin ediyorum Marge. Sonra yazdığı adresi karısının eline tutuşturup kapıyı kapattı. Taksi hareket ederken kendisi de arabaya koştu...

İş merkezi bu saatte bomboştu. Geniş caddeler Kennedy'nin daha önce rastlamadığı anormal bir boşluk içindeydi. Doğu 123. Cadde'ye döndü. «Steward ve Dinoli» binası bu caddedeydi. İçinde garip bir burukluk hissetti birden. Çevresine bakındı hiçbir bekçi yoktu ortalarda. Sessizce içeri girdi.

İçeride bir engelle karşılaştı. Gerçi yanında anahtarı vardı ama, anahtar ancak parmakizi bilgisayarca tanındığı zaman işe yarayabilirdi. Bilgisayarın hafızasından parmak izini silmek oldukça zor bir işti. Bu nedenle onun parmak izini silmemiş olabilirlerdi. Anahtarı deliğine sokarken elini parmakizi plâkası üzerine koydu. Kilit, hafif bir «klik» sesiyle açıldı. Kennedy kapıyı ardına kadar açtı. Ve içeri daldı. Asansör yerine merdivenleri tercih etmişti.

Böylesi daha emindi çünkü. Asansörde, iş saatleri dışında asansöre binenlerin fotoğraflarını çeken gizli bir kamera vardı. Her ihtimâle karşı tedbiri elden bırakmamak lazımdı. Onbirinci kata çıkana kadar nefes nefese kalmıştı Kennedy. Zaten içindeki heyecan onu tıkamaya kâfiydi. Buraya gelmeyeli üç ay olmuştu nerdeyse. Son kez Ganymede yolculuğuna çıkmadan birgün önce gelmişti bürosuna...

Gene anahtarını ve parmak izini kullanarak ofise girdi. Işıklar sönük, pencereler kapalıydı. Sessizce eski sevgili masasına gitti. Spalding'in arabasından aldığı cep fenerini yaktı, çekmecelerinden işine yarayacak kâğıtları alelacele topladı. Bunların arasında Dinoli'nin proje zamanlama çizelgesi, Spalding ile kendisinin topladıkları kolonistlerin karakterler dosyası, ofis içi not defterleri ve daha bir sürü evrak vardı. Bütün bunlar kocaman bir paket oldu. Artık Ganymede aldatmacasını olanca çıplaklığıyla gözler önüne serebilecek delillere sahipti. İstediği herşey elindeydi artık...

Tarifsiz bir heyecan içinde merdivenlerden aşağı inerken, İkinci Daire ofislerinden birinde bir ışık görmüştü Kennedy. Birden durakladı. Evrak paketini sol eline aktarırken sağ eliyle tabancasını çıkarmaya çalıştı. Tam bu sırada arkasından yükselen tok bir ses bütün sessizliği bir anda yırttı:

— Ne yapmaya çalıştığını sanıyorsun Allahaşkına Kennedy?..

Heyecanla arkasına döndü. Ernie Watsinski karşısında duruyordu. Üstelik elinde silâhı da vardı. Ani bir kararla kendisini kapıya doğru atarak oradaki masalardan birinin arkasına gizlendi Kennedy. Soğukkanlı bir sesle:

— Elindeki silâhı at Ernie. Seni öldürmek istemiyorum...

— Asıl sen at silâhını elinden, diye homurdandı Watsinski. Eninde sonunda buraya geleceğini biliyordum Kennedy...

Kennedy, gizlendiği yerden Watsinski'yi çok zor görebiliyordu. Bu sırada kulağına çevrilen bir telefon kadranından çıkan sesler geldi. Watsinski'nin sesi izledi bunu:

— Bana acele Güvenlik servisini bağlayın... Alo!.. Ben Steward ve Dinoli Şirketi'nden Ernest Watsinski. Şu anda S-O Ofisindeyim ve Ted Kennedy biraz önce kapıyı kırarak içeri girmeye çalıştı... Onbirinci kat, evet... Silâhlı... Ben de silâhlıyım... Durum kötü, derhal gelin...

Kennedy terlemeye başlamıştı. Bir tuzaktan çıkmadan bir başka tuzağa giriyordu. Uzaktaki kapıya bakarak onu zorlamaya cesaret edemeyeceğini düşündü. Watsinski'nin ne güçte bir adam olduğunu bilmiyordu fakat orada daha fazla kaldığı takdirde Güvenlik kuvvetleri tarafından enselenmesi işten bile olmayacaktı. Dişlerini sıktı:

— Ernie... diye seslendi.

— Buradayım. Sıkı dur Kennedy. Birkaç dakikaya kalmaz Güvenlik kuvvetleri burada olur...

Kennedy silâhına sarılıp ateşledi. Kurşunun Watsinski'nin arkasına saklandığı masaya saplandığını çıkardığı sesten anladı. Watsinski buna mukabelede bulunmamıştı. Tabancasındaki kurşunları israf etmek istemiyordu besbelli. Kennedy iki kez daha ateş etti peş peşe. Bunların ilki Watsinski'nin arkasındaki duvara saplandı, ikincisi tepedeki ışığa geldi. Oda bir an içinde karanlığa gömülüverdi. Bu son şansıydı, bundan yararlanması gerektiğini düşünen Kennedy birden yerinden fırladı ve paketini kaptığı gibi kapıya koştu. Açıp dışarı fırladı. Watsinski, çılgınca ateş etmeye ve küfürler yağdırmaya başlamıştı.

Onbir katın merdivenlerini koşa koşa indi ve bu hızla binadan dışarı fırladı. Binaya girerken çiselemeye başlayan yağmur, bir sonbahar sağnağına dönüşmüştü. Meteoroloji İstasyonu'nun sun'i yağmur yağdırmada, yağmurlu havayı tahmin etmekten daha başarılı olduğunu düşündü bir an. Arabasını bir blok ötede park etmişti. Islanmasınlar diye paketi ceketinin altına saklayıp koşmaya başladı.

Bir ara dönüp arkasına baktı. S-D binasının önüne bir arabanın gelip durduğunu gördü. Tam zamanında kaçmıştı binadan. Güvenlik görevlileri gelmişlerdi zira. Olanca hızıyla koşmaya koyuldu. Her tarafından sular akıyordu. Arabanın yanına geldiğinde yarı baygın haldeydi. İçeri girmesiyle marşa basıp arabayı çalıştırması bir oldu. Sonra biran durup bekledi. Derin derin nefes almaya çalıştı. Kelimenin tam anlamıyla tıkanıp tükenmiş durumdaydı. Bütün gücünü toplayıp arabayı hareket ettirdi. Oradan hızla uzaklaştı.

Flaherty, nehir kenarındaki 89. Cadde'de oturuyordu. Yoğun bir trafikle karşılaşmamak için dua etti. Hiç değilse yola çıktığında arkasında bir güvenlik arabası yoktu. Fakat 96. Cadde'ye geldiğinde bir arabanın kendisini takip ettiğini gördü ve Crosstown Uzayyolu'na saptı hemen. Burada asgarî hız 70 km. idi. Gaz pedalına yüklendi. Hız saatte 80, sonra da 90 kilometreye çıktı. Peşindeki araba aynı hızla kendisini izlemekteydi. Amsterdam Caddesi çıkışında birden Uzayyolu'ndan ayrılıp Columbus'a doğru döndü ve sonra ara sokaklardan 88. Cadde'ye fırladı. Yağmur ve karanlık işini güçleştiriyordu. Çeşitli sokaklara, caddelere dalıp çıktı, âni dönüşlerle arkasından gelmekte olanlara üstüste şaşırtmalar verdi. Sonra nehir kenarına yöneldi. Kendisini tâkip etmekte olan arabayı yolda atlatmış olmalıydı.

Arabayı durdurup dışarı fırlayan Kennedy, köşedeki apartmana doğru koşmaya başladı. Binanın duvarındaki tahta levhada «M. Flaherty - Amerika, Birleşmiş Milletler Müsteşarı» yazılıydı. Daha kapının girişinde üniformalı biri karşısına çıktı:

— Kimi görmek istemiştiniz?.. diye sordu nâzikçe. Fakat üniformalı adam, her tarafından sular akan Kennedy'ye garip garip bakıyordu.

Zorlukla cevaplayabildi:

— Müsteşar Flaherty'yi...

Görevli kendisini ters ters süzdü. Kennedy o anda adamı öldürmeyi arzuladı. Üniformalı adam:

— Müsteşar sizi bekliyor mu? diye sordu.

Kennedy kafasını salladı:

— Karım şu anda yukarıda. En azından orada olduğunu sanıyorum, diye konuştu. Niçin yukarı telefon edip sormuyorsunuz?..

— Şimdi edeceğim, diye homurdandı görveli. Sonra ahizeyi eline aldı, Kennedy'ye bakıp sordu:

— Adınız lûtfen...

— Theodore Kennedy...

Kapıcının kocaman gözleri büsbütün irileşmişti birden:

— Müsteşar Flaherty'ye Bay Theodore Kennedy'nin kendisini görmek için beklediğini söyler misiniz?.. diye konuştu. Sonra biraz bekledi. Gözleri yine iri iri açıldı «Ne?.. Tamam mı?.. Peki, peki... Kendisini yukarı gönderiyorum...

Kapıcı onu bir kez daha tepeden tırnağa süzdükten sonra eliyle karşı yönü işaret etti:

— Asansör orada, diye konuştu. Onaltıncı kat...

Kennedy sevinç içinde gülümsedi:

— Yardımın için teşekkürler arkadaş, diye söylendi.

Asansöre binip 16. düğmeye bastı. Yukarı çıkarken asansörde biraz soluklanmak imkân ve fırsatını buldu...

Asansörden çıktığında özel girişi olan bir fuayede bulunduğunu farketti. Birleşmiş Milletler Güvenlik Polisi'nin mat kahverengi üniformaları içinde üç kişi vardı orada. Kennedy birden ürperdi. Adamlar soğuk ve tehditkâr gözlerle kendisini süzdüler. İçlerinden biri:

— Bay Kennedy misiniz? diye sordu.

Başıyla tasdik etti. İçerde bir parti olmalıydı. «Acaba Marge gelebildi mi?» diye büyük bir merak sardı birden içini. Bu sırada yanına yaklaşan Güvenlik Polisleri üzerini aradılar. Biri kendine, diğeri Spalding'e ait tabancaları aldılar. Bu sırada bir polis de elindeki paketi almıştı.

— Bay Kennedy?..

Sakin ve derinden gelen bu sesle birden irkilen Kennedy sesin geldiği tarafa döndü. Cüsseli, etkileyici, kır saçlı bir adamla karşılaştı. Adam Kennedy'ye merak ve belki biraz da tiksintiyle bakıyordu. Kennedy karısı Marge'ın onun yanında olduğunu görünce derin bir nefes aldı.

— Evet efendim, adım Kennedy... Karım...

— Karınız yarım saat önce buraya girebilmeyi başardı Bay Kennedy. Bana çılgın ve pek saçma bir hikâye anlatmakta ısrar ediyordu. Fakat o sırada misafirlerimle ilgilenmem gerekiyordu. Bu hikâye gerçek değilse o zaman çok kızarım Bay Kennedy...

— Gerçek efendim, diye inledi Kennedy. Sizden bana güvenmenizi istemiyorum. Bay Flaherty beni hapsedin, gözaltına alın, yalnız getirdiğim evrakı bir defa okuyun lûtfen. Tüm isteğim bu...

— Okuyacağım Bay Kennedy, dedi. Sonra görevlilere döndü: «Siz üçünüz kendisini gözaltında bulundurun. Kaçmaya yeltenebilir.»...

Özellikle hapiste geçirdiği geceden sonra tüm üyelerin katıldığı Birleşmiş Milletler toplantısı Kennedy için pek etkileyici olmuştu. 100 üyeli organizasyonun bayrakları salonu doldurmuştu. Ve hepsinin üstünde de Birleşmiş Milletler'in «Dünya Bayrağı» yükseliyordu...

Günün konusu Ganymede idi ve Şili temsilcisi Juan Hermans toplantıya başkanlık ediyordu. Önceki gün bu toplantıda ilk söz hakkının Portekiz delegesine verilmesi kararlaştırılmıştı. Ancak toplantının açılmasıyla ayağa kalkan Amerika delegesi Flaherty söz istemiş ve:

— Bugün ilk konuşma Portekiz temsilcisi Bay Carvalho'nundu. Ancak başkandan Bay Carvalho'nun yerinin bana verilmesini rica ediyorum, demişti.

M. Flaherty'nin bu dileği oybirliğiyle kabul edildikten sonra Amerika delegesi toplantıda bulunanları selâmlayarak devam etti:

— Son aylarda bu organizasyonda en sık tartışılan konu, dünyalı kadın ve erkeklerin yerleştirilerek koloni hâline getirilen Jüpiter'in uydusu Ganymede idi. Bu koloni, Dünyadışı Gelişme ve Araştırma Şirketi tarafından kurulmuştu ve Şirketin üyesi olan Bay Bullard da şu anda aramızda bulunmaktadır. Şirketin orada yaptıkları gayet iyi bilinmektedir. Kamu sektörü başaramadığından özel sermayeyi kullanarak insanlığa yıldızların anahtarını şirkete vermiştir. Şirketteki safhalardan birkaç yüzü de Ganymede'daki koloniyi içeriyordu. İlân edildiğindenberi hepimiz kolonideki görüşmeleri, sıkıntıları, tehlikeleri derin bir ilgiyle izliyoruz. Kısacası son 50 yıldır bu şirket, kendine ait kıtaları, kendi polisiyle devlet üstünde bir devlet halini almıştır. Şimdi de kendine ait bir uzay filosu bulunmaktadır. Uzun süredir şirket üyelerinin insanlığın yararına hizmet ettiğini bildiğimiz için bu tip özel teşebbüs günümüz standartlarında övgüye değer bulunmaktadır.

Fakat dün gece şirketin son programlarının haberlerini yaymakla görevli genç bir adam ziyaretime geldi. Bana göstermek için oldukça şaşırtıcı bazı evraklar getirdi. Onları okudum. Gerçek olduklarını ispatlayabilirim. Yalnızca Ganymede konusunda değil, Şirketin genel aktivitesi hakkında tüm inançlarımızı yeniden değerlendirmemiz gerektiğini düşünüyorum. Şimdi S-O Halkla İlişkiler Bürosu'ndan Üçüncü dereceden memur Theodore Kennedy'ye yerimi vermek istiyorum...

Birkaç dakika sonra Kennedy, kendisine söz hakkının tanınmasıyla kürsüye gelmişti. Flaherty de solunda yeralmıştı. Kennedy, içini saran tarifsiz heyecandan her yanı, özellikle dizleri titreyerek buraya gelebilmişti. Kürsüye çevrilmiş kuvvetli spot ışıklarının göz kamaştırıcı ışığı altında dahi Şirketin birinci dereceden sorumlusu olan Bullard'ın ablak suratını görmeyi başarmıştı. Bullard her zaman şeytanî ışıltılarla dolu olan gözlerini önüne eğmiş duruyordu.

Kennedy titrek bir sesle konuşmaya başladı:

— Bu elimdeki kâğıtlar, çağımızda işlenmiş en büyük aldatmacanın belgelerle ispatıdır... Sizlere bunların fotokopilerini dağıtıp kararı yine sizlere bırakmadan önce şirkete karşı olan sorumluluklarımın özetini ve şu an üzerime aldığım görev hakkındaki yeteneklerimi kısaca anlatmak istiyorum. 5 Temmuzdan 30 Temmuza kadar Ganymede'da bulundum. Gezegeni gözlerimle gördüm. Bu aldatmacanın oluşturulmasında da ayrıca katkım oldu. Şimdi durumu şöyle özetleyebilirim:

1. Nokta: Şirket, Steward ve Dinoli Acentası'nı araç olarak kullanıp insanlık âlemini kasıtlı olarak aldatıyordu.

2. Nokta: Ganymede'da kadın ve erkeklerden oluşan bir koloni yoktur ve hiç bir zaman da olmamıştır. Ben orada iken 16 erkekten oluşan bir şirket karakolu vardı, hepsi o kadar.

3. Nokta: Ganymede'in yetkilileri gezegenlerinin şirket ve diğer dünyalılar tarafından sömürülmesi tehlikesiyle karşı karşıya idiler ve bunu defalarca karakol sorumlularına bildirmişlerdi.

4. Nokta: Şirket, süregelen istilâya Ganymede'lıların daha fazla katlanmak istemediğini anlamıştı. Bu yüzden gezegeni tamamen baskı altına alabilmek için Şirket, bu fikirlerine karşı çıkan yerlilerle geniş çapta savaşa karar vermişti. Ancak şirketin kaynakları bu savaşı karşılayabilecek durumda değildi. Ayrıca sermayeyi dağıtmayı ve adamlarını yoğun bir gerilla savaşına bağlamak da istemiyordu kesinlikle.

5. Nokta: Tüm bunları bilerek Şirket, benim önceden çalıştığım acentayı işe karıştırdı. Acenta haber kaynaklarını kontrol edip, dalavere ile olayların gerçek yüzünü gizlemekle görevlendirilmişti. Böylelikle Birleşmiş Milletler Şirket yararına Ganymede'a silâhlı müdahale yapmaya yöneltilecekti. Bu kampanya oldukça başarılı oldu. Dünya insanlarının sempatisini toplayacak sahte Ganymede kolo-

nisi kavramının kaynağı olduğumu pişmanlıkla itiraf ediyorum. Bu koloniye yine şirketin isteği ile Birleşmiş Milletler Kuvvetleri tarafından müdahale ile düzmece bir yokedilme 11 Ekim için programlanmıştı...

Kennedy bir süre sustu. Temkinli ve apaçık konuşmuştu. Etrafına baktığında şaşkın, fakat hiç de inanmış görülmeyen yüzler ve bakışlarla karşılaştı. Delegeler kendi aralarında mırıldanmaya, homurdanmaya başlamışlardı. Birazdan kendisiyle alaya da başlayabilirlerdi. Fakat Kennedy mesleğinin ehli idi ve konuşma süresini de çok dikkatli ayarlamıştı. Tekrar devam etti:

— Belki bu söylediklerimin bir paranoyakın kâbusları olduğunu düşünebilirsiniz. Oysa sayın müsteşar Flaherty bunları onaylamış bulunmaktadır. Şirketin ve benim çalıştığım acentanın tüm dünyayı aldatma yolunda aldıkları kurnaz ve hesaplı yolu gösteren bu dökümanların fotokopilerini hazırladım. Şimdi bunlar size dağıtılacaktır...

Gerektiğinden daha uzun bir süre sustu. Parlak kadife cüppeli, delici bakışlı bir delege ayağa fırlayıp, gevrek bir İngiliz aksanıyla bağırdı:

— Bu rezaleti protesto ediyorum!.. Böyle bir saçmalığa bu salonda nasıl müsaade edilir? Nasıl?..

Kennedy ona aldırış etmedi. Bakışlarını Bullard'ın üzerinden ayıramıyordu. Konuşması sırasında yüzü gittikçe kırışan, şirketin plânlarının yıkımını tarifsiz bir öfke içinde dinleyen, sarsılan Bullard'a bakıyordu. Bu nedenle bu ablak suratlı adamın elinde birden bir tabancanın belirdiğini gördü. Ancak kaçacak fırsatı bulamadı. Omuzuna bir kurşunun saplandığını hissetti. Salonda patlayan silâhın boğuk sesi bütün delegeleri heyecanlandırmıştı. Bullard silâhın geri tepmesi sırasında belki boşbulunup belki de aşırı heyecanından sırtüstü yuvarlanmıştı. Güvenlik görevlileri derhal üzerine çullandılar.

Kendilerinden gizlenen tüm gerçeğe o an ulaşan, uzun

süredir örtülen yalanların çıplak özü ile yüzyüze gelen delegeler, şaşkınlık ve öfke içinde bağırışıyorlardı.

Kennedy sendeleyerek kalkmaya çalıştı. Omuzu yanıyor gibiydi. Bir eliyle masanın kenarına tutunup doğruldu. Marge'ın da içeride olduğunu biliyordu ve onun üzülmesini istemiyordu. Delegeler tam bir kargaşa içindeydiler. Başkan Hermanos elindeki tokmağı kürsünün üzerine vurarak sessizliği ve düzeni sağlamaya çalışıyordu. Bullard, Güvenlik görevlileri tarafından etkisiz hâle getirilmişti. Bu arada şirketin diğer adamlarını da toplama işlemi başlamıştı.

Flaherty yanına yaklaşıp yumuşak bir sesle «İyi misin Kennedy?» diye sordu. Kennedy gülümsemeye çalıştı. «Sanırım» diye cevap verdi. Bu sırada omuzuna bir göz attı. Ceketinin üzerinde küçük bir yuvarlak delik vardı, çevresi kanlanmıştı. Fakat şiddetli bir kanama değildi bu. Yine de kendisini birden tüm gücünü yitirmiş hissetti. Bacaklarında derman kalmamıştı adeta. Yanındaki koltuğa çöküverdi. Görevliler fotokopileri dağıtmaya başlamışlardı. Salonda huzursuz homurdanmaların yerini yavaş yavaş mırıltılar almaktaydı. Bu sırada kürsüye çıkan Flaherty konuşmaya başladı:

— Şirketin Yönetim Kurulu Başkanı tarafından burada Bay Kennedy'ye yönetilen âni saldırı karşısında sanırım artık bugün harekete geçmemiz konusunda bir tereddütümüz kalmamıştır. Bay Kennedy'ye açılmış olan ateş, suçun fiilen kabulü anlamını taşır. Bu nedenle şirket ile S-D Acentasının arasındaki ilişkinin araştırılmasını talep ediyorum. Ayrıca derinlemesine bir araştırma için Şirketin kontratının geçici bir süre için askıya alınmasını ve Bay Kennedy'nin sayesinde ortaya çıkan bu olayın ışığında Birleşmiş Milletler'in uzay ulaşımı ve gezegenlerde kolonizasyan üzerinde kontrol mekanizması kurmasını istiyorum...

Kennedy omuzundaki acıya rağmen gülümsüyordu. Bu kurşunun verdiği acının, kazandığı bu başarı karşısında ne anlamı ve önemi olabilirdi? Flaherty'ye dönüp birşeyler

söylemeye yeltendi. Daha ilk kelimeyi söyleyemeden vücudunu saran derin bir sancı dalgasına karşı zorluka dayanabildi. Bir an başıucunda bazı sesler duyar gibi oldu. Birilerinin kendisini kaldırdığını farketti. Sonra tekrar bir boşluğa yuvarlanıyormuş gibi oldu...

Kendine geldiğinde Müsteşar Flaherty'nin çalışma odasındaki maroken kanapenin üzerinde yatmakta olduğunu anladı. Ceketi ve kanlı gömleği yandaki bir iskemlenin arkalığına asılmıştı. Kendisine endişe dolu gözlerle bakan birkaç kişiyle karşılaştı bu sırada.

— İşte kendine geldi, diye konuştu beyaz önlüklü bir adam. Sonra Kennedy'nin üzerine doğru eğilip kendini tanıttı: Ben, Birleşmiş Milletler hekimlerinden Doktor Marquis. Kurşun çıkarıldı. Fazla bir zarar vermemiş. Birkaç günlük istirahatten sonra tekrar sağlığınıza kavuşacaksınız. Geçmiş olsun...

Kennedy, gülümseyerek baktı doktora:

— Teşekkür ederim doktor, dedi. Memnun oldum...

Sonra bakışlarıyla etrafta Flaherty'yi aradı ve buldu.

— Neler kaçırdım Bay Flaherty? diye sordu.

— Çok şeyler, diye gülümsedi müsteşar. Gün boyunca bir çok gelişmeler oldu. Güvenlik görevlileri Acenta yönetim merkezine gidip eski patronunu ve çalışma arkadaşlarını nezarete gönderecek yeterli delilleri topladılar. Bullard cinayet teşebbüsünden tevkif edildi. Güvenlik kuvvetleri tüm şirket binalarının çevresinde önlem alarak halkın burada yapmak istediği gösterileri bastırdı.

— Gösteriler mi?..

— Evet, bütün basın ve yayın organları bu haberle çalkalanıyor. Olay büyük sansasyon yarattı.

Flaherty masanın üzerinden bir gazete alıp Kennedy'ye uzattı. Birinci sayfada hayatında gördüğü en büyük puntolarla bir manşey yeralıyordu:

«BİRLEŞMİŞ MİLLETLER, GANYMEDE KOLONİSİNİN BİR ALDATMACA OLDUĞUNU AÇIKLADI»

Kennedy gayriihtiyarî bakışlarını habere eğdi:

«Bir halkla ilişkiler yöneticisi bugün yakın tarihimizin en büyük ve en iyi gizlenmiş aldatmacasını açığa vurdu. Steward ve Dinoli'den 32 yaşında Theodore Kennedy, Ganymede'daki koloninin acentası tarafından halka sunulmuş bir aldatmacadan başka bir şey olmadığını Birleşmiş Milletler Genel Kurulu toplantısında kanıtladı. Kennedy, Dünyadışı Gelişme ve Araştırmalar Şirketi'nin bu projeyi yürütme görevini geçen Nisan ayında Steward ve Dinoli'ye verdiğini açıkladı. Gerçeklerin açığa çıkmasının en can alıcı noktasında, Şirketin Birinci dereceden yöneticisi 53 yaşındaki W. Richardson Bullard'ın toplantı salonunda tabancasını çekip ateş ederek Kennedy'yi omuzundan vurduğu görüldü. Bullard nezaret altına alındı. Diğer ele geçirilenler arasında Halkla İlişkiler firmasından 66 yaşındaki Birinci dereceden yönetici Louis Dinoli, firmanın dört ikinci derece görevlisi ve şirket memurlarıdır. İleri soruşturma...»

Kennedy gazeteyi daha fazla okuyamadı. Gazetede ayrıca Dinoli'nin Güvenlik kuvvetleri tarafından S-D binasından çıkarılırken çekilmiş bir resmi vardı. Dinoli bir de demeç vermişti: «Adi bir hilekâr bize öldürücü bir darbe vurdu. Organizasyonumuzun kutsiyetini mahvetti. Sekiz yıldır koynumuzda bir engerek yılanı besliyormuşuz meğer» demişti.

Olayla ilgili sayfalar dolusu yazılar vardı gazetede. Kennedy'nin resimleri ayrıntılı bir biyografisi ve daha bir sürü yazı ve fotoğraflar sayfaları kaplamıştı. Kızgın bir gazeteci de gelecekte bu tip çirkin aldatmacaların tekrarını önlemek için suçluların hemen cezalandırılmasını ve haber kaynaklarının daha etkin biçimde değerlendirilmesini istiyordu.

Kennedy bakışlarını gazeteden ayırıp Flaherty'ye çevirirken:

— Dinoli hiçbir zaman küçük işlerle uğraşmadı, diye

konuştu. Onun modeli, 20. yüzyıl diktatörü Hitler'di. Hitler, her zaman insanları küçük işlerde aldatmanın, büyük işlerde aldatmaktan çok daha zor olduğunu söylerdi. Onları gelecek hafta et fiyatlarının düşeceğine inandırmaktan, dünyanın öbür ucundaki kıtaların okyanuslar tarafından yutulduğuna inandırmaktan çok daha kolaydır. Böylece Dinoli, Ganymede'ı tüm dünyaya anlatmaya başladı. Az kalsın bunu başarıyordu da...

Kennedy kendini çok bitkin hissediyordu. Karısı hiçbir şey konuşmadan, sevgi ve şefkat dolu bakışlarını Kennedy'nin üzerinden ayıramıyordu. Kennedy'nin huzur ve sükûn içinde dinlemeye ihtiyacı vardı.

— Beni eve götür Marge, diye mırıldandı.

* * *

Kennedy birkaç gün evden dışarı adımını atmadı. Hem bedenen, hem de ruhen dinlenmeye ihtiyacı vardı. Flaherty onu Birleşmiş Milletler güvenlik görevlilerinin koruması altına almıştı. Cameron'larda bulunan kediye bakmak için dahi bu görevliler gidip geliyorlardı. Son birkaç gün içinde önemli gelişmeler olmuştu. Kennedy bu arada yalnız Ganymede'daki iftiralardan değil, Spalding'in ölümü işinden de sıyrılmıştı.

Steward ve Dinoli'nin defteri dürülmüştü bu arada. Bugüne kadar efsane gibi ücretler alan bir sürü adam, şâyet tutuklanmazlarsa, yarın iş aramak üzere ortaya dökülecekler di. Yaşlı Dinoli'yi «Kişilik ayarlaması»ndan geçerken düşündü. Dinoli, Ayarlamacılar için uğraşılması pek güç bir diken olacaktı. Ya diğerleri? Haugen, Cameron, Presslie?.. Muhtemelen yakalarını sıyırırlar ve acentanın politikasını kendilerinin yönlendirmediğini, sadece emir kulu işçiler olduklarını söyleyerek kendilerini savunabilirlerdi. Fakat bundan sonra halkla ilişkiler konusundaki meslek

hayatlarının söneceği de muhakkaktı. En az kendisininki kadar...

«Şimdi ne yapacağım?» diye düşündü Kennedy. Birkaç gün içinde ismi ve resimleri gazete sayfalarından silinecekti. Basını gayet iyi tanıdığı için bundan emindi. Bundan sonra ne olacaktı?.. Çok az iş kapısı açılabilirdi kendisine. Hiçbir işveren ona güvenmeyecekti. Bütün işverenler onun Dinoli'yi arkasından vurduğunu, geceyarısı ofisine girerek delilleri zorla alıp kaçtığını unutmayacaklardı. İş konusunda güvenilir bir adam olmak özelliğini tamamen yitirmişti.

Kennedy son birkaç ayda sadece düşünmek özelliğini kazanmıştı. Gany felsefesine kısa süreli yakınlığı ona varoluş hakkında yeni bir görüş vermişti. Bulunduğu iş dalında hiçbir anlamı bulunmayan bir şeye sahip olmuştu: Vicdan denilen mefhuma... Otuziki yaş, herşeye yeniden başlamak için çok geçti. Kendi eliyle işini kaybetmişti. Ve yeni bir hayat kurabilmesi büyük bir mesele teşkil edecekti...

Marge'a bakıp gülümsedi Kennedy:

— Beni affediyorsun değil mi? diye sordu karısı. Bu soruyu günlerdir kimbilir kaçıncı kez soruyordu.

— Elbette sevgilim, diye konuştu Kennedy. Tüm yaptıkların senin suçun değildi aslında...

Gany felsefesiyle ilgili bir sürü sözler sıralandı aklında. Bağışlama ve sevgi ile ilgili sözler...

Konuşmasını kesmek istedi. Oysa henüz başındaydı. Ve evrende bir yerlerde bilgeliğin ve gerçeğin var olduğunu yeni öğreniyordu... Bunu kar ve buzla kaplı Ganymede'ın o garip ve metan soluyan yaratıklarından öğrenmekteydi... İşte değişimine sebep olan da buydu. Şirkete ve Dinoli'ye olan bağlılığını koparan Ganymede'ın baskın gelen çağırısıydı.

Bu sırada Cameronlar'a gönderdiği Birleşmiş Milletler görevlisi dönmüştü. Üzgün bir sesle konuştu:

— Üzgünüm Bay Kennedy. Cameronlar evde değildi. Komşular gittiklerini, uzunca bir süre dönmeyeceklerini söylediler. Kediyi bulamadım. Kapı komşusu kedinin geçen hafta kaçtığını sanıyor...

— Zararı yok, diye mırıldandı Kennedy. Teşekkür ederim...

— Oh zavallı yaşlı Gillicudy, diye mırıldandı Marge.

Kennedy başıyla tasdik ederken «Zavallı yaşlı kedi» diye düşündü. «İnsanlar arasında 10 yıl yaşadıktan sonra tekrar vahşî hayatına dönmek zorunda kaldı. Herhalde bunca yıldan sonra fare yakalamayı bile unutmuştur». Bu yaşlı kedi geçmişin bir parçasıydı ve geçmiş zaman ırmağında sürüklenip kayboluyordu.

Kedi yok, iş yok, geçmiş yoktu. Birden gelen şöhret de hızla uçup gidiyordu. Bugün «Şirketi eleveren adam»dı. Yarınsa hayata eski gazete kupürlerinden yanaşmaya çalışan işsizlerden biri olacaktı. Bu duruma düşmüş birçok kahraman görmüştü.

Düşünceleri kendisini iki ay geriye, Ganymede'a yaptığı o kısa süreli ziyarete götürdü birden. Ganymede, hayatındaki bu değişikliği yalnızca kolaylaştıran vesile olmuştu. Ganymede...

Evet, artık ne istediğini biliyordu...

— Marge, diye konuştu heyecanla.

— Bir şey mi var Ted?..

— Dünyada yaşamaktan memnun musun?..

Marge şaşkın gözlerle baktı kocasına:

— Yani geri dönmek mi?.. diye mırıldandı.

Kennedy başını salladı. Karısı ılık bir tebessümle sordu:

— Orada mutlu olacak mısın Ted?..

— Hem de çok...

— Hayır diyemem, değil mi sevgilim?..

— Gitmek istemiyorsan, gitmek zorunda değilsin sevgilim, fakat...

Karısı eğilip onun alnının üzerine sıcak bir öpücük kondurdu:

— Gitmek istemediğimi söyledim mi sana?..

* * *

Olayın üzerinden üç hafta geçmişti. Hatırlanmaya değer güzel bir sahneydi doğrusu. Günlerden cumartesi idi. 30 Aralık 2044. Eski yılın son günü, Ted ile Marge Kennedy'nin de dünyadaki son günleri idi. New York'taki 7. Uzay Alanı karlar altında pırıl pırıldı. Ganymede'ın yaşamı kısıtlayan mavi ve dondurucu karının aksine yeryüzünün yumuşak, ışıltılı ve uçuşan karları...

Noel akşamı başlayan kar hâlâ yağıyordu. Meteoroloji istasyonu kar yağışını önlemede pek başarılı değildi ve Kennedy bundan memnundu. Karanlık bir kış gecesinde düşen karların beyazlığından güzel çok az şey vardı dünyada.

Uzay gemisi alanın ortasında olanca heybetiyle yükseliyordu. Bir zamanlar şirketin gemisiyken bugün Birleşmiş Milletler'in malıydı. Şirket tarafından eğitilmiş tayfa ve personel de öyle. Kasım ayındaki duruşmalar Şirket'in işini bitirmişti. Üç hafta sonra Kennedy o anı kafasında yeniden canlandırdı. Genel Sekreter Icaacs, Birleşmiş Milletler delegelerinin bir çoğu, Flaherty ve basın mensupları oradaydılar. Kennedy, Flaherty ile Isaacs'ın arasında duruyordu.

— Sizin göreviniz bizim için son derece önemli Bay Kennedy, diyordu Genel Sekreter. Dünyalılar şuna inanabilir ki, sizin söylediğiniz her kelime tarafımızdan tüm insanlara aynen iletilecektir...

Görevliler geminin harekete hazır olduğunu işaret ettiler. Kennedy, kendisini uğurlamaya gelenlerle vedalaştı ve karla kaplı alandan gemiye doğru ağır adımlarla yürümeye başladı. Flaşlar parlıyor, kameralar çalışıyordu.

Marge'la birlikte gemiye tırmandılar. Tayfalar kendisini saygıyla karşılamışlardı. Kennedy ve eşi kendilerine gösterilen yere otururken tayfaların uzattıkları mavi hapları yuttular. Son deneyimini düşünen Kennedy hapı tereddütsüz yutuvermişti. Yarın dünya isimsiz, takvimlere geçmeyecek bir gün yaşayacaktı. Coşkun ve çılgınca eğlenceyle dolu bir yıl sonu tatili...

Yarından sonra da o yeni bir yaşama başlayacaktı...

Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nun Ganymede temsilciliği görevi... Bu büyük bir görev, büyük bir sorumluluktu... Görevi, Ganymede'lıların Dünya insanlarının onlara kardeşçe davranacağına inandırmaktı. Şirketin tüm dünyayı ve insanlığı temsil etmediğini göstermekti. Onların hayranlığını ve saygısını kazanmalıydı öncelikle. Onu diğerlerinden farklı bir kişi olarak hatırlıyordu Gany'liler. Bu önemli bir avantajdı kendisi için.

Kennedy, Gany'lerin dünyalı istilâcılarla olan kötü deneyimlerini unutturmak görevini istemiş ve bunu elde etmişti. Kennedy'nin bu işi başaracağından şüphesi yoktu. Gany'ler akıllıydılar ve onu dinlerlerdi. Bu bir bilgi alışverişi olacaktı. Gany kültürüne karşı dünya teknolojisi...

Kennedy bu büyük alış-verişin gerçekleşmesine yardım edecekti.

Havalanırken, «şimdi dünya 2045 yılının 2044'ün ölü kabuğundan doğuşunu kutluyor» diye düşündü. Bunun kendisi için de yeniden doğuş olduğunu düşündü. Halkla ilişkilerin çılgın dünyasında üçüncü dereceden bir memur iken, gerçekten yapılmaya değer bir göreve kavuşmuştu. Uzayda başka dünyalar da olmalıydı ve birgün insanoğlu daha başka düşünebilen canlılara rastlayacaktı bu dünyalarda. Ve Ganymede deneyimi gelecek ilişkilerinde onlara rehber olacaktı...

Rahat yolculuk sona ermek üzereydi. Dünya artık çok gerilerde silik bir anı olarak kalmıştı. Ganymede ise onu bekliyordu. Bu sırada gemi doktoru yanlarına sokuldu:

— Beyefendi...

— Ne var Johnson?..

— Yirmi dakikaya kadar iniş yörüngesine giriyoruz. Size ve eşinize yerçekimi haplarınızı getirdim efendim...

Marge doktorun uzattığı mavi haplardan birini alıp ağzına attı. Kennedy ise gülümseyerek doktorun elini itti:

— Hayır Johnson, teşekkürler... Her şeyi görmek istiyorum...

Karısı endişeyle döndü kendisine:

— Ted... diye mırıldandı.

— Daha önce denedim Marge, diye gülümsedi. Bu sefer seyretmek istiyorum...

Kemerini bağlayıp arkasına yaslandı. Ve gittikçe yaklaşan Ganymede beyazlığını seyretmeye koyuldu. Gemi hızla hedefine doğru alçalmaktaydı. Kennedy huzur ve sükûn dolu bir gülümseme içinde pencereden dışarıyı seyrediyordu...

S O N

Baskan Kurgu - Bilim Dizisi

— Onbeş günde bir yayınlanacak olan bu dizi, sizi uzayın sonsuz boşluklarına götürecek,

— Galaksiler arası mücadeleyi, yeni yeni kahramanlarla birlikte yaşatacak,

— Dünyamıza uzayın derinliklerinden gelen amansız tehlikeler karşısında ürpertecek,

— Bilim ve teknolojinin inanılmaz düzeylere eriştiği zamanlara yollayacak,

— Düşleyebileceğiniz, hatta düşleyemeyeceğiniz herşeyi onbeş günde bir evinize kadar getirecektir.

— Bu dizi ile, dünyanın en ünlü Kurgu-Bilim yazarlarının, dünyada satış rekorları kıran eserlerinden oluşan zengin bir kitaplığa sahip olacaksınız.

— Yarın neler olabilir? Bilim ve macera elele işte bu sorunun cevabını veriyor. Her yeni kitap yeni bir gelecek sunuyor.

— «Baskan Kurgu-Bilim Dizisi» onbeş günde bir yeni yeni macera ve kahramanlarıyla gazete bayinizde...

Baskan Yayınları

BAŞKAN
KURGU-BİLİM DİZİSİ

1 — UZAYDA DEHŞET «TORA»
(Peter Randa)

2 — DÜNYANIN SONUNA DOĞRU
(H. G. Wells)

3 — UZAY ŞEYTANLARI
(Ronny Laws)

4 — ALFA CELLÂTLARI
(Emil Petaja)

5 — MARS'TAN GELEN ÖLÜM
(Peter Randa)

6 — ÇELİK MAĞARALAR
(Dr. Isaac Asımov)

7 — ŞAFAK PROJESİ «PHOBOS»
(Arthur C. Clarke)

8 — ASİ GEZEGEN TYRRAN
(Dr. Isaac Asımov)

Baskan Yayınları'nın Ansiklopedik Eserleri

— ALTIN TABAK :
5 ciltlik yemek ve mutfak ansiklopedisi

— ALTIN ELLER :
5 ciltlik kadın ve ev ansiklopedisi

— ALTIN BİLGİ : 9 ciltlik çocuk ansiklopedisi

— ALTIN EVREN : 7 ciltlik çocuk ansiklopedisi

— ALTIN HARİKALAR : 8 ciltlik çocuk ansiklopedisi

— KEŞİFLER KAŞİFLER : 3 ciltlik çocuk ansiklopedisi

— DOĞA BİLİMLERİ : 3 ciltlik çocuk ansiklopedisi

— BASKAN KÜLTÜR : 6 ciltlik çocuk ansiklopedisi

— 20. YÜZYIL : 5 ciltlik çocuk ansiklopedisi

— RENKLİ RESİMLİ BİLGİ :
7 ciltlik çocuk ansiklopedisi

— KAYBOLMUŞ DÜNYALAR :
1 ciltlik çocuk ansiklopedisi

— EMPRESYONİST RESSAMLAR :
12 ciltlik Sanat Ansiklopedisi

Baskan İkinci Dünya Savaşı Belgeseli Dizisi

— Normandiya Çıkarmasının Perde Arkası
— 4000 Metreden Hücum
— Patton
— 633. Filo
— Mareşal Jukov
— Ölüm Denizaltıları : U-Botlar
— Dunkerque Cehennemi
— Kahramanlar
— MacArthur
— Midway Savaşı
— Bir Askerin Anıları I
— Bir Askerin Anıları II
— Kursk Savaşı
— Pearl Harbour Baskını ve Sonrası

ROBERT SILVERBERG

DÜNYALI İSTİLACILAR

... Yabancı yaratık konuşurken, Kennedy, Şef Gunther'in onları daha yakından tanımasını niçin istemediğini daha iyi anlıyordu. Onlar, ilkel vahşiler olmaktan çok uzaktılar.

Belki de dünyalılarınkinden çok daha eski bir kültürleri vardı. Gezegenlerinin açık genişliği, onların teknolojik gelişmelerini olanaksız kılmıştı. Ama bu eksikliklerini giderme yollarını bulmuşlardı. Onlar, beklemeyi ve yenilgiyi kabullenmeyi bilen yaratıklardı. Gökyüzünün çok çok dışından gelip, kendilerini tehdit eden istilacılar karşısında bile umutlarını yitirmeyen bir yaradılışa sahiptiler.

200 TL.